Michael Blake

DANSEAZA CU LUPII

COLECTIA WESTERN

MICHAEL BLAKE

DANSEAZĂ CU LUPII

Traducere de AURELIA CONSTANTINESCU.

Michael Blake
DANCES WITH VOLWES

V.2.0

COLECTIA WESTERN

STE

nka.

CAPITOLUL I.

1

Locotenentul Dunbar nu era chiar înghiţit. Dar ăsta a fost primul cuvânt care i-a venit în minte.

Totul era imens.

Cerul uriaş, fără pic de nori. Oceanul de iarbă unduind în valuri. Nimic altceva, oriunde îşi arunca privirea. Nici măcar un drum. Nici o urmă de făgaşuri pe care să meargă căruţa masivă. Pur şi simplu spaţiu şi nimic altceva.

Era în voia sorţii. Şi asta îi făcea să-i tresalte inima într-un fel ciudat, tulburător.

Cum şedea pe capră, lăsându-şi trupul să înainteze în voia valurilor preeriei, locotenentul Dunbar se concentră asupra bătăilor înfrigurate ale inimii. Era înfiorat. Şi totuşi sângele nu-i galopa. Pulsul era liniştit. Buimăceala produsă de gândul acesta îi ţinea mintea trează şi-i făcea plăcere. În minte i se răsuceau într-una cuvinte cu care încerca să închege propoziţii, să descrie ce simţea. Era greu de prins în cuvinte.

În cea de a treia zi a lor pe drumuri vocea din mintea lui rosti: „aici e ceva religios” şi propoziţia asta i se păru cea mai bună până la acel moment. Dar locotenentul Dunbar nu fusese în viaţa lui religios aşa că deşi propoziţia părea corectă, nu prea ştia ce să înţeleagă din asta.

Dacă n-ar fi călătorit atât de departe cu gândul, locotenentul Dunbar ar fi găsit, poate, explicaţia, dar în reveria lui, pur şi simplu a sărit peste ea.

Locotenentul Dunbar se îndrăgostise. Se îndrăgostise de ţinuturile astea frumoase şi sălbatice şi de tot ce exista aici. Era dragostea pe care visezi s-o ai pentru un semen de-al tău: generoasă, neumbrită de îndoieli, devotată şi

nepieritoare.

Sufletul lui primise un impuls şi inima îi tresălta. Poate că de aceea se gândise indiscutabil la religie chipeşul locotenent de cavalerie.

Cu coada ochiului îl văzu pe Timmons zvâcnind capul într-o parte şi scuipând a mia oară în iarba înaltă până la brâu. Cum se întâmpla adeseori, scuipatul n-a ţâşnit în jet, ceea ce l-a făcut pe căruţaş să se şteargă la gură. Dunbar n-a spus un cuvânt dar faptul că Timmons scuipa mereu îl crispa în sinea lui.

Era un gest inofensiv şi totuşi îl irita, aşa cum te irită cineva pe care trebuie să-l priveşti într-una scobindu-se în nas.

Şezuseră alături unul de celălalt toată dimineaţa Dar numai pentru că vântul bătea din direcţia potrivită. Deşi nu-i despărţea decât vreo doi paşi, uşoara adiere venea cum trebuie şi locotenentul Dunbar nu-i simţea mirosul lui Timmons. Până la treizeci de ani, neîmpliniţi, mirosise din belşug moartea şi nimic nu era atât de cumplit. Numai că moartea era întotdeauna îndepărtată, îngropată sau depăşită, pe când cu Timmons nu puteai face aşa ceva. Când se schimbau curenţii de aer, duhoarea lui îl învăluia pe locotenentul Dunbar ca un nor invizibil, puturos.

Aşa că atunci când briza bătea cum nu trebuie, locotenentul se strecura de pe capră, sus, pe maldărul de provizii îngrămădite pe culcuşul din căruţă. Uneori călătorea acolo sus ore în şir. Alteori sărea jos în iarba înaltă, îl dezlega pe Cisco şi o pornea înainte vreo milă-două.

Aruncă o privire îndărăt la Cisco care înainta cu greu, legat la spatele căruţei, mulţumit, cu botul îngropat în traista cu grăunţe, cu spinarea cafenie lucind în soare. Dunbar zâmbi când îşi zări calul şi, o clipă, dori ca viaţa cailor să ţină cât a oamenilor. Cu puţin noroc, Cisco va mai putea trăi vreo zece-doisprezece ani. Vor mai urma şi alţi cai, dar ăsta era calul vieţii lui. Odată dispărut, nu-l mai putea înlocui.

În timp ce locotenentul Dunbar îl privea, murgul mărunţel îşi ridică brusc ochii de chihlimbar din traistă ca şi cum ar fi vrut să vadă unde este locotenentul şi, mulţumit cu o singură privire, se întoarse la rumegatul grăunţelor lui.

Dunbar îşi îndreptă spatele şi strecură o mână la pieptul tunicii de unde scoase un petec împăturit de hârtie. Îl îngrijora documentul ăsta militar pentru că aici erau scrise ordinele lui.

De când plecase de la Fort Hays, ochii lui negri, parcă fără pupile, priviseră documentul acesta de zeci de ori, dar indiferent cât l-ar fi privit, nu reuşea să se simtă deloc mai uşurat.

Numele lui era ortografiat greşit în două locuri. Maiorul, a cărui suflare răspândea miros de alcool, când îi semnase hârtia, o mânjise neîndemânatic cu mâneca, întinzând cerneala înainte ca să se usuce, încât semnătura oficială era întinsă rău. Ordinul nu fusese datat, aşa că locotenentul Dunbar completase el însuşi data, pe traseu. Dar o scrisese cu creionul şi mina de creion, scrijeliturile în cerneală ale peniţei maiorului şi tiparul şablon al formularului alcătuiau un tot supărător.

Locotenentul Dunbar oftă cu ochii la documentul oficial. Nu arăta a ordin de armată. Arăta a gunoi.

Şi, privindu-l, îşi aminti cum s-au petrecut lucrurile şi se simţi şi mai necăjit. Întrevederea aceea fantastică cu maiorul a cărui respiraţie mirosea a alcool.

În dorinţa lui de a fi trimis la post, se dusese la cartierul general direct de la gară. Maiorul fusese primul şi singurul om cu care vorbise în intervalul dintre sosire şi momentul ulterior, din după-amiaza aceea, când se cocoţase în căruţă să-şi ocupe locul alături de împuţitul de Timmons.

Ochii injectaţi ai maiorului îl ţintuiseră îndelung. Când, în sfârşit, vorbi, tonul era evident sarcastic:

— Luptător indian, ai?

Locotenentul Dunbar nu văzuse în viaţa lui un indian, cu atât mai puţin nu luptase cu vreunul.

— Păi, deocamdată, nu, să trăiţi! Cred că aş putea să

devin. Ştiu să lupt.

— Luptător, ai?

La asta, locotenentul Dunbar n-a mai răspuns. Se priviră ţintă, în tăcere, preţ de secunde care-i părură lungi lui Dunbar, înainte ca maiorul să înceapă să scrie. Scria furios, în timp ce sudoarea îi curgea şiroaie pe tâmple. Dunbar putea vedea alte picături uleioase grupate în creştetul capului aproape chel.

Şuviţe unsuroase, aduse spre ceafă, se înşirau bine lipite de ţeastă. Era o frizură care-i amintea de ceva nesănătos.

Maiorul se opri din scârţâit doar odată. Tuşi şi expectoră flegmă în găleata infectă de lângă birou. În clipa aceea locotenentul Dunbar îşi dori ca întrevederea să ia sfârşit. Totul la omul acesta îl făcea să se gândească la boală.

Locotenentul Dunbar o nimerise mai bine decât îşi putea închipui, căci sănătatea maiorului atârnase de un fir extrem de fragil care se rupsese cu vreo zece minute înainte ca locotenentul Dunbar să intre în birou. Aşezat calm la biroul lui, cu mâinile frumos împreunate în faţă, maiorul uitase de viaţa lui de până atunci. Fusese o viaţă de neputinţe, alimentată de jalnice pomeni aşa cum primesc cei ce slujesc ascultători şi nu se remarcă prin nimic. Dar toţi aceşti ani au zburat, toţi anii burlăciei lui, toţi anii de luptă cu alcoolul dispăruseră ca prin farmec. Truda amară a vieţii maiorului Fambrough fusese înlocuită de un eveniment iminent şi minunat. Va fi încoronat rege peste Fort Hays cu puţin înainte de cină.

Maiorul termină de scris şi-i întinse hârtia.

— Te trimit la Fort Sedgewick; raportezi direct căpitanului Cargill.

Locotenentul Dunbar privi uimit la formularul mâzgălit.

— Da, să trăiţi. Cum ajung acolo, să trăiţi?

— N-oi fi crezând că eu ştiu? i-o întoarse maiorul tăios.

— Nu; nu, să trăiţi! Pur şi simplu nu ştiu.

Maiorul se rezemă de spătarul scaunului, îşi trecu amândouă palmele în jos, peste şliţul pantalonilor şi zâmbi încântat.

— Sunt într-o toană de generozitate şi o să-ţi fac favoarea. O căruţă încărcată cu bunuri din regiune pleacă-n curând. Găseşte-l pe ţăranul ce-şi zice Timmons şi mergi cu el.

Apoi, arătând spre hârtia din mâna locotenentului Dunbar:

— Sigiliul meu va garanta siguranţa dumitale pe o sută cincizeci de mile de teritoriu păgân.

De la începutul carierei sale locotenentul Dunbar învăţase să nu se mire de excentricităţile ofiţerilor gradaţi pe câmpul de luptă. Salutase scurt, spusese „Da, să trăiţi!” şi făcuse stânga-n-prejur. Dăduse de Timmons, se repezise îndărăt la tren să-l ia pe Cisco şi, în jumătate de oră, era în drum spre Fort Hays.

Iar acum, când privea lung la ordin, după o sută de mile parcurse, se gândea, presupun, că totul o să meargă bine.

Simţi cum căruţa îşi încetinea mersul. Timmons cerceta atent cu privirea ceva în iarba din imediata apropiere, în timp ce se opriră.

— Ia priviţi colo.

În iarbă, la nici douăzeci de picioare de căruţă, se întindea ceva alb şi cei doi bărbaţi coborâră să vadă despre ce era vorba.

Era un schelet de om, cu oasele orbitor de albe, cu tigva ţintind cerul.

Locotenentul Dunbar îngenunche lângă oase. Printre coaste creştea iarba. Şi vreo duzină şi ceva de săgeţi erau înfipte ca acele într-o pernă. Dunbar smulse una din pământ şi o răsuci în mâini.

Când îşi trecu degetele pe vârful ei, Timmons îi cotcodăci peste umăr:

— Careva p’n răsărit să-ntreabă: pe-n ce n-o fi scriind?

2

În seara aceea a plouat cu găleata. Dar ploaia a venit în rafale ca în furtunile de vară şi, cumva, umezeala nu părea atât de pătrunzătoare ca în alte dăţi din an, aşa că cei doi călători au dormit adăpostiţi sub căruţa acoperită cu prelată.

Ziua a patra a trecut cam la fel cu celelalte, fără inconveniente. Şi a cincea şi a şasea. Locotenentul Dunbar era dezamăgit că nu vede bizoni. Nu văzuse nici măcar unul. Timmons zicea că marile cirezi dispăreau uneori cu desăvârşire. Şi mai zicea să nu-şi bată capu' cu asta că or să fie ca lăcustele când s-or arăta.

Şi nici nu văzuseră un singur indian măcar, iar pentru asta Timmons nu avea nici o explicaţie. El zicea că dacă ar mai vedea vreun indian, chestia asta s-ar petrece prea curând şi că le era cu mult mai bine nehăituiţi de hoţi şi de milogi.

Dar până în a şaptea zi, Dunbar nu mai asculta decât pe jumătate la ce spunea Timmons.

În timp ce înghiţeau depărtările pe parcursul ultimelor mile, se gândea din ce în ce mai mult cum o să ajungă la postul lui.

3

Cu degetul în gură şi cu ochii ţintă la tavan, din pricina concentrării, căpitanul Cargill îşi pipăia tacticos dinţii. O lumină de dumirire fu urmată imediat de o încruntare.

— Se mai clatină unu, îşi spuse în gând. Paştele-măsii!

Necăjit, căpitanul îşi aruncă o privire la unul din pereţii mucedului său cartier general făcut din turf, apoi la altul.

N-avea ce vedea. Era ca o celulă.

Cartier general rosti el cu năduf, în gând: Paştele-măsii

de cartier general.
De mai bine de o lună toţi foloseau termenul, chiar şi căpitanul.
Îl folosea fără jenă chiar în faţa oamenilor lui. Iar ei, în faţa lui. Şi nu era ceva ce nu se rostea decât în gând, o glumă inofensivă între camarazi. Era o înjurătură în regulă.
Iar timpul nu era favorabil.
Căpitanul Cargill îşi scoase mâna din gură. Şedea singur în întunericul din Paştele-măsii de cartier general şi asculta. Afară era linişte şi liniştea îi frângea inima lui Cargill. În împrejurări normale, curtea ar fi răsunat de zgomotele oamenilor ocupaţi cu treburile lor. Dar de zile în şir aceste treburi se sfârşiseră. Chiar şi agitaţia de la marginea drumului încetase. Iar căpitanul nu putea face nimic. Şi asta îl durea.
Ascultând tăcerea cumplită a locului înţelese că nu mai putea aştepta. Astăzi va trebui să ia măsura de care îi fusese frică. Chiar de-ar însemna dizgraţie. Sau ruină pentru cariera lui. Sau mai rău.
Îl dădu deoparte pe „sau mai rău” din minte şi se ridică greoi în picioare. În drum spre uşă, se jucă o clipă cu un nasture cam descusut de la tunică. Nasturele căzu şi se rostogoli pe podea. Nu se deranjă să-l ridice. Nu mai avea cu ce să-l coase.
Păşind în soarele strălucitor, căpitanul Cargill îşi îngădui să viseze cu ochii deschişi, pentru o ultimă oară, că o căruţă de la Fort Hays se afla acolo în curte.
Dar nu era nici o căruţă. Doar locul ăsta sinistru, această rană pe faţa pământului, care nu merita un nume.
Fort Sedgewick.
Căpitanul Cargill arăta mahmur, cum stătea acolo în picioare, în pragul celulei lui de turf. Fără pălărie, deprimat, îşi trecea în revistă, pentru ultima oară, efectivul.
În ţarcul şubred care adăpostise cândva zeci de cai, acum nu mai era unul. În două luni şi jumătate caii fuseseră furaţi, înlocuiţi cu alţii şi din nou furaţi. Pe toţi îi furaseră Comanşii.

Privirea îi alunecă pe magazia de provizii, de peste drum. În afară de Paştele-măsii de cartier general era singura construcţie în picioare de la Fort Sedgewick. De la început fusese o treabă proastă. Nimeni nu ştia să construiască cu turf şi la două săptămâni după ce s-a ridicat, i s-a cufundat o bună bucată de acoperiş. Ba unul din pereţi i se curbase într-atât încât părea imposibil să mai reziste la verticală. Cu siguranţă că se va prăbuşi curând.

N-are importanţă, îşi spuse căpitanul Cargill, acoperindu-şi un căscat.

Magazia de provizii era goală. De mai bine de două săptămâni era goală. Trăiseră cu ceea ce mai rămăsese din provizia de pesmeţi şi din ce puteau vâna în preerie, mai cu seamă iepuri şi păsări de Guinea. Cât îşi mai dorise să se întoarcă bizonii! Chiar şi acum, îi lăsa gura apă la gândul unei fripturi din cocoaşă de bizon. Cargill strânse din buze şi se strădui să nu dea drumul lacrimilor care-i veniră în ochi.

Nu mai aveau ce mânca.

Parcurse cincizeci de yarzi de teren gol, deschis, până la marginea râpei pe care fusese ridicat Fortul Sedgewick şi privi în jos la pârâul liniştit care şerpuia la vreo sută de picioare sub el. Malurile îi erau căptuşite cu gunoaie de tot felul şi chiar în lipsa curenţilor de aer, duhoarea excrementelor umane îi trecu căpitanului pe la nas. Excremente amestecate cu ce o mai fi putrezind pe acolo.

Privirea căpitanului coborî pe panta mai lină a râpei tocmai la momentul când doi soldaţi ieşiră dintr-una din cele vreo douăzeci de vizuini de dormit scobite în pantă ca nişte ciupituri de vărsat. Cei doi jegoşi stătură acolo în picioare, clipind în bătaia soarelui. Cu ochi mahmuri priveau în sus la căpitan deşi nu dădeau vreun semn că l-ar recunoaşte. Şi nici Cargill nu-i recunoscu. Soldaţii dispărură îndărăt în vizuina lor parcă alungaţi de vederea căpitanului lor, iar acesta rămase singur pe creastă.

Îi veni în minte mica delegaţie pe care oamenii lui o trimiseseră la coliba sa de pământ cu opt zile în urmă.

Cererea lor fusese justificată. De fapt era chiar necesară. Dar căpitanul hotărâse să nu ia o decizie. Mai spera încă să-i sosească o căruţă. Simţea că e de datoria lui să nădăjduiască la aşa ceva.

În cele opt zile care trecuseră de atunci nimeni nu-i mai adresase nici măcar o vorbă. În afară de după-amiezile când o porneau după vânat, oamenii stăteau prin preajma vizuinelor lor, fără să comunice între ei, aproape invizibili.

Căpitanul Cargill o porni înapoi înspre Paştele-măsii de cartier general, dar la jumătatea drumului se opri. Stătea în picioare în mijlocul curţii, privind lung la carâmbii cizmelor lui scorojite. După câteva clipe de gândire, mormăi: „Acum”, şi o porni cu paşi mari îndărăt pe drumul pe care venise. Pasul îi era mai sprinten când ajunse din nou pe creastă.

De trei ori strigă în jos spre caporalul Guest până când apăru oarecare mişcare în dreptul unei vizuini. Apăru mai întâi o spinare cu umeri ciolănoşi, cu o vestă fără mâneci şi apoi o faţă posacă care privi în sus spre căpitan. Soldatul fu brusc paralizat de un acces de tuse, aşa încât Cargill trebui să aştepte până se potoli tuşea, ca să vorbească.

— În cinci minute aduni oamenii la Paştele-măsii de cartier general. Pe toţi, chiar şi pe cei bolnavi.

Soldatul salută posomorât cu vârful degetelor la tâmplă şi dispăru îndărăt în vizuină.

Douăzeci de minute mai târziu soldaţii de la Fort Sedgewick, care arătau mai degrabă ca o ceată de prizonieri cumplit maltrataţi decât ca nişte soldaţi, se adunaseră în câmpul deschis din faţa oribilei colibe a lui Cargill.

Erau optsprezece. Optsprezece din cincizeci şi opt cât fuseseră la început. Treizeci şi trei o apucaseră peste deal încercându-şi norocul în preerie. Cargill trimisese o patrulă de şapte oameni călare în căutarea celui mai mare grup de dezertori. Poate că muriseră sau poate că şi ei dezertaseră. Nu se mai întorsese nimeni.

Iar acum, doar optsprezece oameni prăpădiţi.

Căpitanul Cargill tuşi să-şi dreagă vocea.

— Sunt mândru de voi toţi că aţi rămas, începu el.

Mica adunătură de momâi nu scoase un cuvânt.

— Adunaţi-vă armele şi tot ce mai vreţi să luaţi cu voi. Când sunteţi gata, o pornim în marş spre Fort Hays.

Nici nu isprăvise bine ce avu de spus, că cei optsprezece o luară la fugă ca beţivanii loviţi de streche care încotro, înspre vizuinele lor de sub râpă de parcă s-ar fi temut că dacă nu se grăbeau, căpitanul ar fi putut să se răzgândească.

Totul se încheiase în mai puţin de cincisprezece minute.

Căpitanul Cargill şi gloata sinistră de sub comanda lui se îndreptau grăbit spre preerie ţinând drumul spre răsărit, pe calea de întoarcere la Hays, de o sută cincizeci de mile.

După plecarea lor, liniştea din preajma sediului militar părăsit era deplină. După cinci minute, pe malul celălalt al pârâului de la Fort Sedgewick apăru un lup singuratic care se opri să adulmece vântul ce bătea înspre el. Hotărând că acest loc mort trebuia părăsit, se îndepărtă cu paşi mărunţi.

Şi astfel, abandonarea celui mai îndepărtat post de frontieră al armatei, vârful de lance al unui plan măreţ de a împinge civilizaţia adânc în inima frontierei, era totală. Armata îl va considera doar o temporizare a expansiunii care s-ar putea să aibă de aşteptat până ce Războiul Civil se va fi sfârşit, până când se vor putea trimite resursele necesare pentru aprovizionarea unui şir întreg de forturi. Se vor întoarce la el, desigur, dar deocamdată istoria scrisă a Fortului Sedgewick încremenise sinistru. Capitolul pierdut din istoria Fortului Sedgewick şi singurul care va putea aspira vreodată la glorie, urma să înceapă.

4

Locotenentul Dunbar se deşteptă nerăbdător cum se crăpă de ziuă. Se gândea deja la Fort Sedgewick când începu să clipească des ca să se trezească de-a binelea, cu

privirea pe jumătate aţintită la şipcile de lemn ale căruţei, de deasupra capului. Se gândea cum or fi arătând căpitanul Cargill şi oamenii lui, poziţia fortului şi cum va fi prima lui patrulă şi mii de alte lucruri care-i treceau prin mintea înfierbântată.

Aceasta era ziua când în sfârşit va ajunge la postul lui, împlinindu-şi astfel visul lui de-atâta vreme de a servi la frontieră.

Dădu pătura deoparte şi rostogolindu-se, ieşi de sub căruţă. Înfiorat, în lumina matinală, îşi trase cizmele şi începu să tropăie nerăbdător.

— Timmons, şopti, aplecându-se sub căruţă.

— Ha, ce-i? îngăimă căruţaşul, sculându-se speriat în capul oaselor.

— Să-i dăm drumul!

5

Coloana căpitanului Cargill făcuse progrese; până după prânz, aproape zece mile.

Şi în starea de spirit se mai înregistra un oarecare progres. Oamenii cântau cântece de îmbărbătare, cu inimile pline de veselie, în timp ce înaintau răsfiraţi prin preerie. Sunetele astea îi ridicau moralul căpitanului Cargill. Cântările lor îi întăreau hotărârea. Dacă armata dorea, îl putea pune în faţa unui pluton de execuţie şi el şi-ar fi fumat ultima ţigară cu zâmbetul pe buze. Luase hotărârea cea bună. Nimeni nu-l putea convinge să mai dea înapoi.

În timp ce străbătea cu paşi grei câmpul acoperit de iarbă, simţi că-i revine o mulţumire de mult pierdută. Satisfacţia de a fi comandant. Gândea din nou ca un comandant. Şi-ar fi dorit un marş adevărat, cu o coloană de trupe călare.

Aş posta oameni să întărească flancurile chiar acum, se gândi el. I-aş înşira pe o milă spre miază-noapte şi spre miază-zi.

Chiar şi privi spre miază-zi când îi trecu prin minte ideea cu întăriturile de flancuri.

Apoi Cargill se întoarse, neputându-şi închipui că dacă întăriturile lui ar fi sondat o milă spre miază-zi ar fi găsit ceva chiar atunci.

Ar fi descoperit doi călători care făcuseră un popas în drumul lor ca să scormonească printre rămăşiţele unei căruţe incendiate într-o văioagă nu prea adâncă. Unul împrăştia un miros puturos, iar celălalt, un tânăr chipeş, cu trăsături severe, purta uniformă militară.

Dar cum întărituri nu erau, nu s-a descoperit nimic din toate acestea.

Coloana căpitanului Cargill mărşăluia hotărât înainte, cântând pe drumul de răsărit, spre Fort Hays.

Şi după scurtul lor popas, tânărul locotenent şi tovarăşul lui se aflau din nou în căruţă, grăbind spre apus, spre Fort Sedgewick.

CAPITOLUL II.

1

În cea de a doua zi de drum, oamenii căpitanului Cargill împuşcară o femelă de bizon dintr-o turmă restrânsă de vreo duzină şi-şi rezervară câteva ceasuri ca să se înfrupte în stil indian cu delicioasa carne. Soldaţii insistară să-i frigă căpitanului o halcă de cocoaşă şi ochii comandantului lor se umeziră de bucurie în timp ce se scobea în cei câţiva dinţi care-i mai rămăseseră şi se delecta cu dumnezeiasca friptură care se topea în gură.

Norocul le surâdea în continuare şi, pe la amiază, în cea de a patra zi, se întâlniră cu o patrulă militară numeroasă aflată în cercetare. Maiorul care o comanda a priceput întreaga istorie a calvarului lor din felul cum arătau oamenii lui Cargill şi s-a arătat pe loc plin de compasiune.

După ce a împrumutat şase cai şi o căruţă pentru cei bolnavi, coloana căpitanului Cargill a putut înainta în ritm susţinut şi patru zile mai târziu a ajuns la Fort Hays.

2

Uneori se întâmplă că acele lucruri de care te temi mai mult se dovedesc cele mai inofensive şi aşa s-a întâmplat şi cu căpitanul Cargill. N-a fost arestat că a abandonat Fort Sedgewick, ba dimpotrivă. Oamenii lui, care cu câteva zile înainte erau alarmant porniţi să-l răstoarne, au povestit istoria privaţiunilor lor de la Fort Sedgewick şi n-a fost un singur soldat care să nu sublinieze meritele căpitanului Cargill de comandant în care aveau desăvârşită încredere. Până la ultimul om au mărturisit că fără căpitanul Cargill n-ar fi răzbit.

Cei de la frontieră, cu resursele şi moralul uzate la maximum, ascultau cu bucurie toate aceste mărturisiri.

Se luară imediat două măsuri. Comandantul de post relată întreaga poveste a părăsirii Fortului Sedgewick generalului Tide la cartierul general regional din St. Louis, încheindu-şi raportul cu recomandarea ca Fort Sedgewick să fie abandonat în continuare, cel puţin până la noi ordine. Generalul Tide s-a arătat dispus să fie de acord fără rezerve şi, în câteva zile, Fort Sedgewick a încetat să mai fie legat de guvernul S.U.A. A devenit un loc inexistent.

Cea de a doua măsură îl privea pe căpitanul Cargill. A fost ridicat la rangul de erou plin, primind, în succesiune rapidă, Medalia de Merit şi promovarea la gradul de maior. În cinstea lui s-a organizat o masă pentru a sărbători victoria, la popota ofiţerilor.

La sfârşitul acestei mese, la un pahar, Cargill a auzit de la un prieten curioasa istorioară care alimentase cea mai mare parte din zvonurile de prin partea locului chiar înainte de sosirea lui triumfală.

Bătrânul maior Fambrough, administrator mediocru, cu o activitate ştearsă, se ţicnise. Într-o după-amiază, stând în picioare în mijlocul terenului unde se dădea onorul, s-a pornit să bolborosească incoerent că are un regat şi tot cerea să i se aducă coroana. Bietul om fusese transportat cu vaporul spre miază-zi cu câteva zile înainte.

Pe când căpitanul asculta detalii cu privire la această înfiorătoare întâmplare, desigur habar n-avea că trista plecare a maiorului Fambrough dusese cu ea orice urmă a existenţei locotenentului Dunbar. Din punct de vedere oficial, tânărul ofiţer exista doar în râncedele circumvoluţiuni ale minţii bolnave a maiorului Fambrough.

Cargill a mai aflat că, ironie a sorţii, o căruţă încărcată cu provizii fusese în sfârşit expediată de acelaşi nefericit maior în direcţia Fortului Sedgewick. Probabil că trecuseră unii pe lângă alţii în drumul de întoarcere. Căpitanul Cargill şi noua lui cunoştinţă se prăpădiră de râs imaginându-şi-l pe vizitiu oprind căruţa în locul acela cumplit şi întrebându-se ce

naiba s-o fi întâmplat. Merseră până acolo încât să facă speculaţii lipsite de umor despre ce-ar fi putut să facă vizitiul şi hotărâră că dacă era isteţ îşi va continua drumul spre apus, vânzându-şi toate proviziile la diferite posturi în drumul lui.

Cherchelit, Cargill o porni clătinându-se spre sediul lui la primele ore ale dimineţii şi când capul îi căzu în pernă se gândi ce minunat e că Fort Sedgewick era acum doar o amintire.

Aşa s-a făcut că un singur om de pe pământ mai avea ştiinţă de mişcările şi chiar de existenţa locotenentului Dunbar.

Şi acel om era un civil burlac şi nespălat a cărui existenţă trecea aproape neobservată.

Timmons.

CAPITOLUL III.

1

Singurul semn de viaţă era bucata zdrenţuită de pânză de cort care flutura uşor în uşa magaziei dărăpănate. Începuse să adie vântul de seară dar singurul lucru care se mişca era zdreanţa aceea. Dacă n-ar fi fost literele grosolan săpate în grinda de deasupra uşii ultimei reşedinţe a căpitanului Cargill, locotenentul Dunbar n-ar fi putut crede că acela era locul. Dar acolo scria clar:

„Fort Sedgewick”.

Cei doi stăteau liniştiţi pe capra căruţei, holbându-se la şandramaua prăpădită care se dovedea a fi ultima lor destinaţie.

În cele din urmă locotenentul Dunbar sări jos şi păşi cu prudenţă prin uşa lui Cargill. Câteva secunde mai târziu ieşi şi se uită la Timmons, care şedea încă în căruţă.

— N-ai zice că şandramaua-i pe roate! strigă Timmons la el.

Dar locotenentul nu răspunse. Se duse la magazie, dădu într-o parte pânza de la intrare şi se aplecă să privească înăuntru. Nu era nimic de văzut şi după un minut se îndreptă spre căruţă.

Timmons se uită la el şi începu să clatine din cap.

— Ai putea descărca, zise locotenentul cu ton sec.

— Păi la ce, locotenente?

— Pentru c-am ajuns.

Timmons se suci pe capră.

— Acia nu-i nimenea, orăcăi el.

Locotenentul Dunbar aruncă o privire în jur, la postul lui.

— Deocamdată nu, nu e.

Se lăsă o tăcere între ei, o tăcere încărcată cu tensiunea

rezervei unuia faţă de celălalt. Braţele lui Dunbar atârnau de-a lungul corpului, în timp ce Timmons frământa în mâini hamurile. Scuipă peste marginea căruţei.

— Fugiră toţi, … or fură omorâţi. Se uită ţintă la locotenent, de parcă nu mai avea de gând să-i mai înghită asemenea prostii. „Mai bine-am întoarce ş-am lua calea-ndărăt”.

Dar locotenentul Dunbar n-avea de gând să se întoarcă. Trebuia să descopere ce se întâmplase la Fort Sedgewick. Poate că toţi fugiseră sau poate că erau morţi cu toţii. Poate erau supravieţuitori, doar la o oră distanţă, care încercau să ajungă la fort.

Şi mai exista un motiv şi mai serios ca să rămână acolo, ceva ce depăşea ascuţitul lui simţ al datoriei. Există momente când doreşti atât de mult un lucru încât nici preţul, nici împrejurările nu mai sunt obstacole. Locotenentul Dunbar îşi dorise mai presus de orice frontiera. Şi acum se afla aici. Pentru el n-avea nici-o importanţă cum arăta Fort Sedgewick sau în ce situaţie se află. Se hotărâse.

Aşa că nici o clipă nu-i tresări privirea când vorbi, iar vocea îi era egală, rece.

— Asta este postul meu şi astea sunt proviziile postului.

Se priviră din nou lung. Un zâmbet se lăţi pe faţa lui Timmons. Râse.

— Eşti zărghit, băiete?

Timmons spusese chestia asta crezând că locotenentul este un căţelandru, că probabil în viaţa lui nu luase parte la vreo luptă, că nu mai fusese în vest şi că nu trăise îndeajuns să le ştie pe toate. „Eşti zărghit, băiete?” Cuvintele veniseră ca din gura unui tată care înghiţise prea multe.

Se înşela.

Locotenentul Dunbar nu era un căţelandru. Era blajin şi ascultător şi câteodată plin de farmec. Dar nu era căţelandru.

Văzuse lupte aproape toată viaţa lui. Şi repurtase

succese în luptă pentru că avea o însuşire rară. Dunbar avea un simţ înnăscut, un fel de al şaselea simţ, care-i spunea când să fie dur. Şi când sosea acest moment critic, ceva intangibil răbufnea în fiinţa lui lăuntrică şi locotenentul Dunbar se transforma într-o maşină aducătoare de moarte, fără judecată şi care nu mai putea fi oprită. Nu, până la îndeplinirea scopului ei. Când era vorba de încăierare, locotenentul lovea primul. Iar cei care dădeau înapoi regretau că au început-o.

Cuvintele „Eşti zărghit, băiete?” declanşaseră mecanismul maşinii şi zâmbetul lui Timmons prinse a păli când văzu ochii locotenentului Dunbar întunecându-se. O clipă după aceea, Timmons văzu mâna dreaptă a locotenentului ridicându-se încet şi deliberat. Văzu podul palmei lui Dunbar prelingându-se uşor pe mânerul revolverului său voluminos, tipic marinei de război, pe care-l purta la şold. Văzu degetul arătător al locotenentului strecurându-se pe trăgaci.

— Scoală-ţi curul din căruţă şi ajută-mă să descarc!

Tonul acestor cuvinte avu un efect profund asupra lui Timmons. Tonul îi spunea că moartea îşi făcuse brusc apariţia în scenă. Propria lui moarte.

Timmons nu clipi. Nici nu răspunse. Aproape dintr-o singură mişcare legă frânele, sări jos de pe capră, trecu iute în spatele căruţei şi deschise aripa din spate şi ridică primul lucru care-i căzu în mână.

2

Îngrămădiră cât putură în magazia dărăpănată şi aşezară ce mai rămase în fostul cartier general al lui Cargill.

CAPITOLUL IV.

1

Zicând că luna va fi sus şi că vroia să hoinărească cu iubita, Timmons o porni în amurg.

Locotenentul Dunbar se aşeză pe pământ, îşi făcu o ţigară şi urmări căruţa micşorându-se în zare. Soarele apuse cam atunci când dispăru căruţa şi şezu aşa în întuneric multă vreme, bucuros de tovărăşia liniştii. După vreo oră începu să simtă că înţepeneşte şi atunci se ridică şi o porni trudit spre coliba căpitanului Cargill.

Simţind brusc că e obosit, se aruncă ca un sac, complet îmbrăcat pe culcuşul ce şi-l făcuse printre merinde şi-şi puse capul jos.

În noaptea aceea urechile îi stătură la pândă. Somnul nu-i prea venea. Fiecare zgomot neînsemnat din întuneric cerea o explicaţie pe care Dunbar n-o putea da. Locul acesta noaptea avea o ciudăţenie pe care în cursul zilei nu o simţise.

Tocmai când începea să-l fure somnul, pocnetul unei rămurele sau un plescăit slab în depărtare îl deşteptau iar. Asta s-a repetat mult timp şi treptat pe locotenentul Dunbar l-a doborât somnul. Era frânt, agitat şi obosit în egală măsură şi această combinaţie a deschis larg uşa unui musafir nepoftit. Şi pe uşa somnului-insomnie al locotenentului Dunbar a pătruns cu paşi mari îndoiala. Îndoiala l-a frământat mult în acea primă noapte. Îi şoptea la ureche lucruri cumplite. Fusese un dobitoc. Greşise în toate privinţele. Nu era bun de nimic. Mai bine ar muri. În noaptea aceea îndoiala mai-mai să-i aducă lacrimi în ochi. Locotenentul Dunbar a respins atacurile îndoielii în zori şi,

la primele ore ale dimineţii, aproape de ivirea zorilor, a reuşit să împingă îndoiala pe uşă afară şi să adoarmă.

2

Se opriseră.

Şase erau.

Erau Pawnee, cei mai cumpliţi dintre toate triburile. Cu părul retezat, cu riduri timpurii şi o minte colectivă cam în genul maşinii în care reuşea ocazional să se transforme locotenentul Dunbar. Dar în felul cum priveau lucrurile indienii Pawnee nu era nimic ocazional. Vedeau cu ochi nesofisticaţi, necruţător de eficienţi, ochi care, odată fixaţi asupra cuiva, hotărau într-o clipită dacă trebuia să trăiască sau să moară. Iar dacă se hotăra că el trebuia să nu mai existe, indienii Pawnee se ocupau de aceasta cu o precizie de maniaci. Când era vorba de moarte, indienii Pawnee erau automate şi toţi indienii din preerie se temeau de ei ca de nimeni alţii.

Aceşti şase Pawnee se opriseră pentru că văzuseră ceva. Şi acum, călări pe caii lor costelivi priveau în jos la nişte albii şerpuite de râu. La circa jumătate de milă distanţă, un firicel de fum se cârlionţa în aerul matinal.

De la punctul lor de observaţie pe o ridicătură de pământ nu prea înaltă, puteau zări foarte bine fumul. Dar nu puteau vedea sursa. Sursa se ascundea în ultima albie. Şi pentru că nu puteau vedea tot ce doreau, oamenii începuseră să discute între ei, cu voci scăzute, guturale, despre fum şi ce ar putea însemna. Dacă s-ar fi simţit mai în putere ar fi putut coborî călări până acolo imediat, dar erau de mult plecaţi de-acasă şi timpul petrecut departe fusese catastrofal.

Porniseră în grup mic de unsprezece oameni, mergând spre miazăzi ca să-i jefuiască pe Comanşii avuţi în cai. După ce-au mers aproape o săptămână au fost surprinşi la trecerea unui râu de o ceată mare de Kiowa. Au avut noroc

că au scăpat doar cu un mort şi un rănit.

Rănitul a dus-o vreo săptămână cu un plămân grav străpuns şi greutatea lui le-a împovărat mult grupul. Când în sfârşit a murit şi cei nouă Pawnee în căutare de pradă şi-au putut relua nestânjeniţi incursiunile, n-au avut parte decât de ghinion. Bandele de Comanşi erau mereu cu un pas-doi înaintea ghinioniştilor de Pawnee şi în următoarele două săptămâni n-au găsit altceva decât urme false.

În cele din urmă dădură de o tabără mare cu mulţi cai frumoşi şi se bucurară că norul ghinionist care-i urmărise atâta vreme s-a ridicat. Dar ceea ce nu ştiau indienii Pawnee era faptul că norocul lor nu se schimbase câtuşi de puţin. De fapt, fuseseră atraşi în satul acela de cel mai cumplit ghinion căci banda de Comanşi fusese izbită zdravăn doar cu vreo câteva zile înainte de un grup puternic de Ute care uciseseră câţiva luptători de nădejde şi dispăruseră cu treizeci de cai.

Toată banda de Comanşi era în alertă şi dorea să se răzbune. Pawneeii au fost descoperiţi chiar atunci când încercau să se strecoare în sat şi, cu jumătate din bandă suflându-le în cefe, ei o luară la goană poticnindu-se în întunericul neprielnic, călare pe poneii lor istoviţi. Doar în retragere le surâse, în sfârşit, norocul. Toţi ar fi trebuit să moară în noaptea aceea. În cele din urmă, totuşi, nu pierduseră decât trei luptători.

Aşa că acum aceşti şase bărbaţi descurajaţi, pe movila lor singuratică, călări pe poneii lor costelivi, mult prea obosiţi ca să pornească iar la drum, se întrebau ce-i de făcut cu firişorul ăla solitar de fum la vreo jumătate de milă depărtare.

Era în firea indianului să dezbată avantajele unui atac. Dar ca să dezbată un singur firişor de fum timp de o jumătate de oră era cu totul altceva şi asta arăta doar cât de mult le scăzuse încrederea acestor Pawnee. Cei şase nu se înţelegeau, unii vroiau să se retragă, alţii să facă cercetări. În timp ce-şi iroseau astfel timpul, doar unul din ei, cel mai cumplit, rămase ferm pe poziţie de la bun

început. El vroia să se prăvale asupra fumului chiar atunci şi cum ceilalţi trăgeau ba hăis, ba cea, se întuneca tot mai mult la faţă.

După treizeci de minute îşi părăsi confraţii şi o porni tăcut pe pantă, la vale. Ceilalţi cinci i se alăturară întrebându-se ce vroia să facă.

Posomorâtul luptător le răspunse caustic că ei nu erau Pawnee şi că el n-avea de gând să mai călărească alături de femei. Le-a mai spus să-şi bage coada între picioare şi să se ducă acasă. El zicea că ei nu sunt Pawnee şi mai zicea că mai bine mort decât la harţă cu bărbaţi care nu-s bărbaţi.

El se îndrepta spre locul de unde ieşea fumul.

Ceilalţi îl urmară.

3

Cât nu-i suferea el pe indieni, Timmons nu ştia nimic despre manifestările lor. Teritoriul nu mai prezenta de multă vreme pericole. Dar el era singur, fără mijloace reale de apărare şi s-ar fi cuvenit să ştie să facă focul aşa ca fumul să nu se vadă.

Dar în dimineaţa aceea se rostogolise din păturile împuţite cu o foame de lup. Nu se gândise decât la slănină şi cafea şi aprinse iute un foculeţ bun din lemne verzi.

Mica bandă de Pawnee ucigaşi fusese atrasă de focul lui Timmons.

El stătea pe vine lângă foc, strângând cu degetele mânerul tigăii şi îmbătându-se cu mirosul slăninei prăjite când l-a izbit săgeata. I-a pătruns adânc în fesa dreaptă iar forţa loviturii l-a trimis drept peste foc. A auzit chiuiturile de luptă înainte să vadă pe cineva şi asta l-a îngrozit. A coborât ţopăind ca o cioară în văioagă şi fără să se întrerupă din ţopăit, s-a căţărat pe pantă, cu o săgeată Pawnee, împodobită cu pene strălucitor colorate, înfiptă în fund.

Văzând că e vorba de un singur om, Pawneeii nu se grăbiră, în timp ce ceilalţi prădau căruţa, sălbaticul luptător care-i făcuse să se ruşineze şi să se pună pe treabă, galopă leneş după Timmons.

Îl prinse pe căruţaş tocmai când acesta era pe punctul de a părăsi panta care ieşea din văioagă. Aici Timmons se împiedică brusc şi căzu într-un genunchi şi când se ridică, întoarse capul căci auzise zgomot de copite.

Dar nu mai apucă să-l vadă nici pe cal nici pe călăreţ. Într-o fracţiune de secundă zări măciuca de piatră. Apoi măciuca a izbit ţeasta lui Timmons cu asemenea forţă, dintr-o parte, încât, cu un zgomot înfundat aceasta s-a despicat pur şi simplu, dezvelindu-i creierii.

4

Pawneeii au prădat proviziile, cărând cu ei cât au putut. Au deshămat frumoasa pereche de cai de armată, au dat foc căruţei şi au trecut călare pe lângă trupul lui Timmons fără măcar să-i arunce o ultimă privire. Luaseră de pe el tot ce au vrut. Scalpul căruţaşului flutura în vârful lancei ucigaşului lui.

Trupul zăcu toată ziua în iarba înaltă aşteptând ca să-l descopere lupii noaptea. Dar moartea lui Timmons avea o mai mare semnificaţie decât stingerea unei singure vieţi. Odată cu moartea lui, compasul vieţii închise un ciudat cerc de împrejurări.

Cercul se închisese în jurul locotenentului John I. Dunbar.

Nimeni nu putea fi mai singur pe lume.

CAPITOLUL V.

1

Şi el făcuse un foc în dimineaţa aceea, dar mult mai devreme decât Timmons. De fapt, băuse jumătate din prima cană de cafea cu o oră înainte ca Timmons să fie omorât. În certificatul de expediţie figurau şi două scaune pliante. Îşi instală unul din ele în faţa colibei de turf a lui Cargill şi stătu acolo multă vreme cu o pătură de campanie pe umeri, cu cana mare cuibărită în palme, urmărind cum creşte prima lui zi plină la Fort Sedgewick, sub ochii lui. Începu să se gândească la ce avea de făcut şi atunci, din nou se ivi îndoiala.

Brusc, locotenentul se simţi copleşit. Îşi dădu seama că habar n-avea de unde să înceapă, care îi vor fi atribuţiile sau măcar cum să se descurce. N-avea sarcini, program de îndeplinit şi nici statut.

Cum soarele se înălţa tot mai mult în spatele lui, Dunbar constată că se afla în umbra rece a colibei, aşa că îşi umplu din nou cana şi-şi mută scaunul în plin soare.

Tocmai se aşeza când zări lupul. Stătea în picioare pe malul înalt şi abrupt din faţa fortului. Instinctiv, locotenentul a vrut să-l gonească, trăgând vreo două focuri, dar cu cât îşi privea mai mult vizitatorul cu atât mai idioată i se păru ideea. Chiar şi de la distanţa aceea, îşi dădea seama că animalul era doar curios. Şi într-un mod cumva misterios, chestia asta nu s-a materializat în gând articulat; se bucura de acest crâmpei de prezenţă.

Cisco strănută în ţarc şi locotenentul tresări, devenind atent. Uitase cu totul de cal. În drum spre magazia de provizii privi înapoi şi văzu că vizitatorul lui matinal o luase la sănătoasa şi tocmai atunci se făcea nevăzut în zare,

dincolo de malul înalt.

Îi veni ideea când se afla la ţarc şi-i turna lui Cisco grăunţe într-o tigaie. Era o soluţie simplă care încă odată îi goni îndoiala.

Deocamdată o să inventeze ceea ce are de făcut.

Dunbar inspectă în grabă coliba lui Cargill, magazia de provizii, ţarcul şi râul. Apoi se puse pe treabă începând cu gunoiul care sufoca malurile apei.

Deşi nu era pretenţios din fire, găsea că locul era pur şi simplu o ruşine. Peste tot erau risipite sticle şi fel de fel de gunoaie. Pe ambele maluri se fixaseră în pământ resturi de harnaşament şi încălţăminte şi zdrenţe de uniforme militare. Dar cel mai cumplit lucru era prezenţa hoiturilor, în stadii diferite de putrefacţie, care fuseseră azvârlite din prostie de-a lungul apei. Cele mai multe erau de vânat mic, iepuri şi păsări de Guineea. Mai erau şi o antilopă întreagă şi alta mutilată.

Cu ochii la toată această mizerie, Dunbar intui pentru prima dată ce se petrecuse probabil la Fort Sedgewick. Era evident că ajunsese într-un loc cu care nu se mândrea nimeni. Şi apoi, fără să-şi dea seama, aproape că dibui adevărul.

Poate că a fost vorba de hrană, îi trecu prin minte. Poate că mureau de foame.

Munci fără întrerupere până pe la amiază, fără tunică şi cămaşă, doar în flanela lungă de corp, cu o pereche de pantaloni jerpeliţi şi nişte cizme vechi, sortând metodic gunoiul de pe mal.

Mai erau hoituri şi în apă şi i se întorcea stomacul de greaţă când trăgea afară din noroiul fetid, de lângă mal, trupurile mustind de apă ale animalelor.

A îngrămădit totul pe o bucată de pânză şi când grămada a fost suficient de mare, a legat pânza în jurul ei ca un sac. Apoi, utilizând forţa musculară a lui Cisco, a cărat cumplita povară până sus, pe malul înalt.

Până pe la jumătatea după-amiezii apa râului se curăţase şi deşi nu era tocmai sigur, locotenentul ar fi putut jura că

şi curgea mai repede. Şi-a făcut o ţigară şi s-a odihnit puţin, cu ochii la apă. Eliberat de infecţii lui paraziţi, râul arăta şi el a râu adevărat, iar locotenentul simţi că se umflă puţin în pene de mândrie pentru ceea ce făcuse.

Când se ridică în picioare simţi că-l ţine puţin spatele. Neobişnuit cum era cu o astfel de muncă, găsi că durerea nu era chiar neplăcută. Însemna că reuşise să realizeze ceva.

După ce a curăţat şi ultimele resturi de murdărie, s-a urcat pe malul înalt şi a privit la maldărul de gunoi care-i ajungea aproape până la umăr. A turnat peste el un galon[1] de gaz şi i-a dat foc.

O vreme a privit coloana groasă şi înaltă de fum negru, înecăcios, clocotind pe cerul gol. Dar deodată i se strânse inima când înţelese ce a făcut. N-ar fi trebuit să aprindă focul. Aici sus, o pălălaie de mărimea asta aducea cu aprinderea unui foc într-o noapte fără lună. Ca şi cum ai fi orientat o uriaşă săgeată de foc ca o invitaţie spre Fort Sedgewick.

Cineva cu siguranţă va fi atras de coloana de fum şi era foarte probabil că cei atraşi vor fi indienii.

3

Locotenentul Dunbar şezu în faţa colibei până în amurg scrutând într-una orizontul în toate direcţiile.

Nimeni nu venea.

Se simţea uşurat. Dar cum stătea aşa, în după-amiaza aceea, cu puşca Springfield şi cu pistolul masiv, tipic marinei de război, la îndemână, senzaţia că e izolat se adâncea. La un moment dat îi veniră în minte cuvintele „izolat de restul lumii”, îl trecură fiori de spaimă. Ştia că aşa stăteau lucrurile. Şi mai ştia că s-ar putea să fie singur o bună bucată de vreme. În tainiţele fiinţei lui dorea să fie

[1] galon – măsură pentru lichide şi capacităţi; în S.U.A. 3,78 l.

singur, dar să fii cu totul izolat de lume era ceva lipsit de euforia pe care o simţise pe parcursul drumului cu Timmons.

Asta însemna trezirea la realitate.

După o cină sumară, întocmi raportul pentru prima lui zi. Locotenentul Dunbar se pricepea la condei, ceea ce făcea ca pentru el scrisul să fie o îndeletnicire mai puţin antipatică decât pentru majoritatea soldaţilor. Şi era dornic să ţină o evidenţă exactă a şederii lui la Fort Sedgewick, îndeosebi în lumina bizarelor întâmplări pe care le trăia.

„12 aprilie 1863.

Găsit Fort Sedgewick complet lipsit de efective. Se pare că locul mucezeşte de o bună bucată de vreme. Dacă cu puţin înainte de venirea mea, aici s-a aflat un contingent, probabil că şi el a mucezit.

Nu ştiu ce să fac.

Fort Sedgewick este postul meu dar nu am cui raporta. Doar dacă plec, pot stabili o comunicare şi nu vreau să-mi abandonez postul. Provizii sunt din abundenţă.

Mi-am trasat sarcina de a face curăţenie la faţa locului.

Voi încerca să îndrept pereţii magaziei, dar nu ştiu dacă singur voi reuşi.

Aici, la frontieră, domneşte calmul.

Locot. John J. Dunbar, S.U.A”.

În noaptea aceea, când era gata-gata să adoarmă, îi veni ideea. O idee pentru colibă. La intrarea ei, în prelungire, un umbrar lung. Un loc unde să stea sau să lucreze în zilele când căldura din interior devenea de nesuportat. O extindere a fortului.

Şi o fereastră, tăiată în turf. O fereastră ar schimba mult lucrurile. Ar putea să micşoreze ţarcul şi parii rezultaţi să-i folosească la altă construcţie. Poate că, la urma urmei, se putea face ceva la magazia de provizii.

Dunbar adormi înainte să treacă în revistă toate posibilităţile de a-şi găsi de lucru. A fost un somn profund şi

a avut un vis foarte clar.

Se afla într-un spital din Pennsylvania. La picioarele patului lui se adunaseră medicii, vreo şase la număr, cu şorţurile lor lungi şi albe, îmbibate de sângele altor „cazuri”.

Discutau dacă să-i amputeze piciorul de la gleznă sau de la genunchi. Discuţia degeneră într-o dispută, disputa luă o întorsătură urâtă şi sub ochii îngroziţi ai locotenentului, începură să se bată.

Se pocneau unii pe alţii cu membre amputate. Şi în timp ce se învârteau prin spital, agitând groteştile lor măciuci, pacienţii care suferiseră amputări ţopăiau sau se târau din paturile lor, căutându-şi cu disperare braţele şi picioarele prin prăpădul făcut de doctori.

În toiul scandalului, scăpă, alergând afară, ca un nebun, pe uşile principale, cu laba piciorului pe jumătate smulsă de o explozie.

Şontâcăi pe o pajişte de un verde strălucitor, presărată cu cadavre de Unionişti şi de Confederaţi. Ca nişte piese de domino răsturnate, cadavrele se ridicau în capul oaselor când el gonea pe acolo şi-l ţinteau cu pistoalele.

Descoperind că are o armă în mână, locotenentul Dunbar trase pe rând în toţi înainte ca vreunul să poată apăsa pe trăgaci. Trase rapid şi fiecare glonţ întâlni un cap. Şi fiecare cap se despică la impactul cu glonţul. Arătau ca un şir lung de pepeni, fiecare explodând pe rând, cum erau cocoţaţi pe umerii celor morţi.

Locotenentul Dunbar se putea zări pe sine însuşi la o oarecare distanţă, o siluetă sălbatică într-un halat însângerat de spital, năpustindu-se între două şiruri de cadavre înarmate şi făcând să le zboare capetele, din fugă.

Deodată dispărură şi cadavrele şi împuşcăturile.

Iar în spatele lui se afla cineva care-l striga cu o voce dulce:

— Iubitule… iubitule!

Dunbar se uită îndărăt.

În spatele lui alerga o femeie, o femeie bine făcută, cu

pometţii obrajilor proeminenţi şi părul des de culoarea nisipului, cu ochii atât de aprinşi de patimă că simţi cum îi bate mai tare inima. Era îmbrăcată doar în pantaloni bărbăteşti şi alerga ţinând în mâna întinsă o labă de picior năclăită în sânge, de parcă ar fi oferit-o.

Locotenentul privi în jos la propriul lui picior rănit şi descoperi că nu-l mai are. Alerga de fapt pe un ciot de os alb.

Se deşteptă, ridicându-se în capul oaselor, îngrozit, căutându-şi disperat laba piciorului cu mâna, la picioarele patului. Era la locul ei.

Aşternutul era ud de sudoare. Pipăi sub pat după cutia cu scule de fumat şi-şi răsuci febril o ţigară. Apoi împinse cu picioarele aşternutul jilav, se rezemă în pernă şi începu să tragă din ţigară ca să se aprindă bine.

Ştia precis de unde îi venea visul. Faptele principale se petrecuseră aievea. Dunbar îşi lăsă gândul să zboare înapoi spre întâmplările acelea.

Fusese rănit la laba piciorului. De şrapnel. Stătuse o vreme într-un spital de campanie, se discutase să i se amputeze piciorul şi, incapabil să suporte gândul ăsta, locotenentul Dunbar fugise. În miez de noapte, printre gemetele cumplite ale răniţilor, care făceau să răsune salonul, se strecurase jos din pat şi furase cele necesare pentru pansament. Îşi pudrase piciorul cu antiseptice, îl înfăşurase zdravăn în faşă şi îl băgase cu dificultate în cizmă.

Apoi s-a furişat afară pe o uşă dosnică, a furat un cal şi, cum nu avea nicăieri unde să se ducă, s-a întors la unitatea lui, în zori, cu o poveste fantastică despre o rană la degetul de la picior.

Acum zâmbea de unul singur şi se gândea: oare la ce-am putut să mă gândesc?

După două zile durerea era atât de atroce că locotenentul nu mai vroia nimic altceva decât să moară. Când s-a ivit prilejul a profitat de el.

Oamenii din două unităţi aflate în luptă răpăiseră focuri

de arme unii în ceilalţi, despărţiţi de trei sute de yarzi de câmp dezgolit, preţ de aproape o după-amiază întreagă. Trăgeau de după zidurile scunde din pietre care mărgineau laturile opuse ale câmpului şi nici unul nu era sigur de forţa celuilalt, nici unul nu era sigur cum se încarcă un tun.

Unitatea locotenentului Dunbar lansase un balon de observaţie dar rebelii îl doborâseră imediat. Ajunsese să nu mai ia parte activ la luptă iar când tensiunea a atins punctul culminant, pe la sfârşitul după-amiezii, locotenentul Dunbar a ajuns şi el la punctul limită de rezistenţă. Se gândea hotărât să-şi curme zilele.

S-a oferit să pornească călare ca să atragă focul duşmanului.

Colonelul care comanda regimentul nu era făcut pentru război. Suferea de stomac şi era cam îngust la minte.

În mod normal n-ar fi permis aşa ceva în ruptul capului, dar în după-amiaza aceea se afla într-o mare tensiune. Bietul om nu ştia ce să facă şi, inexplicabil, îi tot venea în minte imaginea unui castron mare cu îngheţată de piersici.

Ca lucrurile să fie şi mai complicate, generalul Tipton şi ajutoarele lui tocmai puseseră de curând mâna pe un post de observaţie pe un deal înalt, spre apus. Toate mişcările lui erau urmărite dar el nu putea face nici o mişcare.

Locotenentul ăsta tânăr, cu faţa lui lividă, care-i vorbea încleştat despre atragerea focului duşman, era capacul la toate astea. Ochii lui arzători, fără pupile, îl îngrozeau pe colonel.

Incapabilul comandant îşi dădu acordul în privinţa planului.

Şi pentru că propriul lui cal avea răpciugă, lui Dunbar i s-a permis să-şi aleagă altul. Noul lui cal era un murg mărunt şi viguros pe nume Cisco şi a reuşit să se suie în şa fără să strige de durere în timp ce toţi ochii erau la el.

În timp ce-şi îndrepta murgul înspre zidul scund de pietre, se auziră câteva rafale peste câmp dar în afară de ele era o linişte mormântală şi locotenentul Dunbar se întreba dacă tăcerea era firească, sau dacă întotdeauna

apare în clipele dinaintea morţii cuiva.

Dădu pinteni zdraveni lui Cisco, sări peste zid şi o rupse la fugă peste câmpul pustiu îndreptându-se direct spre mijlocul zidului de piatră care-l ascundea pe duşman. O clipă, rebelii fură prea uluiţi ca să tragă şi locotenentul a parcurs primele câteva sute de yarzi ca într-un vid lipsit de orice fel de sunete.

Apoi i-au dat drumul. Zburau gloanţele în jurul lui ca stropii dintr-un robinet. Locotenentul nu se deranja să răspundă şi el cu foc. Şedea drept, pe cal, ca să fie o ţintă mai bună şi din nou l-a îmboldit pe Cisco. Căluţul şi-a încordat urechile şi a ţâşnit spre zid. În tot acest răstimp Dunbar aşteptă să-l nimerească un glonte.

Dar nici unul nu l-a atins şi când a fost destul de aproape ca să-şi privească duşmanul în ochi, el şi Cisco o făcură la stânga, fugind spre miază-noapte, în linie dreaptă, vreo cinzeci de yarzi de la zid. Copitele lui Cisco se înfundau atât de adânc că în urma lui bulgării de pământ săreau în trombă, descrisă parcă de o ambarcaţiune rapidă. Locotenentul continua să se ţină drept în şa şi asta li s-a părut Confederaţilor intolerabil. Se înălţară toţi deodată ca ţintele dintr-o sală de trageri, lansând o ploaie de rafale, în timp ce călăreţul solitar zbură mai departe.

Nu l-au nimerit.

Locotenentul Dunbar auzi cum se sting împuşcăturile. Şirul de puşcaşi se împrăştiase. Când se opri simţi ceva arzător în partea superioară a braţului şi constată că fusese lovit în biceps. Simţea înţepături fierbinţi, ceea ce îl făcu să-şi vină repede în simţire. Se uită la linia de demarcaţie de care tocmai trecuse şi-i văzu pe Confederaţi foindu-se în spatele zidului, necrezându-şi ochilor.

Ciuli brusc urechile şi auzi strigăte de încurajare dinspre propria lui linie de dincolo de întinderea câmpului. Apoi îşi simţi din nou piciorul, zvâcnind ca o pompă hidoasă ascunsă în cizmă.

Îl îndemnă pe Cisco să facă stânga-n-prejur şi când murgul mărunţel se ridică puţin în două picioare

împotrivindu-se, locotenentul auzi urale furtunoase. Se uită în zare. Confraţii lui de arme se ridicau ca unul, în spatele zidului.

Îşi înfipse călcâiele în burta lui Cisco şi porniră gonind înapoi de unde plecaseră, de data asta ca să pună la încercare celălalt flanc al Confederaţilor. Oamenii de care trecuse deja au fost surprinşi cu pantalonii în vine şi apoi, i-a zărit din goană, cum îşi încărcau febril armele.

Dar în faţa lui, de-a lungul flancului necercetat, putea vedea puşcaşi ridicându-se în picioare şi potrivindu-şi patul armei în articulaţia umărului.

Hotărât să nu dea greş, locotenentul dădu brusc, dintr-un impuls, drumul hăţului şi-şi ridică în aer braţele. E posibil să fi arătat ca un călăreţ de circ, dar ceea ce simţea era decisiv. Ridicase braţele într-un ultim gest de adio vieţii. Cineva care l-ar fi privit ar fi putut interpreta greşit gestul. L-ar fi putut lua drept gest de victorie.

Desigur că locotenentul Dunbar nu se gândise că gestul lui ar fi putut trece drept semnal pentru alţii. El nu-şi dorise decât să moară. Dar camarazii lui Unionişti erau deja cu sufletul la gură, iar când îl văzură pe locotenent că-şi aruncă braţele în sus, nu mai putură să suporte.

Se revărsaseră peste zid ca un val spontan de luptători, răcnind cu atâta disperare că cei din trupele Confederaţiei simţiră că le îngheaţă sângele în vine.

Oamenii în uniforme de culoarea jirului irupeau şi alergau în masă compactă, târându-se într-o viermuială şerpuitoare spre păduricea din spatele lor.

Până la momentul când locotenentul Dunbar l-a oprit pe Cisco, trupele Unioniste, în uniforme albastre, erau deja dincolo de zid, gonind prin pădure, după rebelii îngroziţi.

Deodată îşi simţi capul mai uşor.

Lumea din jurul lui începu să se învârtească.

Colonelul şi ajutoarele lui veneau spre el, dintr-o direcţie, în timp ce generalul Tipton şi ai lui veneau din cealaltă. Şi unii şi alţii l-au văzut căzând grămadă, total inconştient şi, la vederea lui, fiecare din cei de faţă au grăbit pasul. După

ce au alergat până la locul din câmp unde Cisco stătea cuminte alături de grămada informă de la picioarele lui, atât colonelul cât şi generalul Tipton simţeau acelaşi lucru şi sentimentele lor erau neobişnuite la ofiţerii de grad superior, mai cu seamă în timp de război.

Fiecare simţea o grijă profundă şi sinceră pentru un singur om.

Dintre cei doi, cel mai copleşit era generalul Tipton. În douăzeci şi şapte de ani de viaţă militară văzuse multe acte de curaj, dar nimic nu se asemăna cu spectacolul la care fusese martor în după-amiaza aceea.

Când Dunbar îşi reveni, generalul stătea în genunchi lângă el, cu ardoarea unui tată la căpătâiul fiului căzut.

Iar când a aflat că acest brav locotenent călărise pe câmp deja rănit, generalul şi-a coborât capul ca pentru rugăciune şi a făcut ceva ce nu mai făcuse de copil, în barba-i căruntă s-au rostogolit lacrimi.

Locotenentul Dunbar nu era în formă pentru a vorbi prea mult, dar a reuşit să rostească o singură rugăminte. Şi pe asta a repetat-o de câteva ori:

— Nu-mi tăiaţi piciorul.

Generalul Tipton a auzit-o şi a înregistrat-o ca pe o poruncă de la Dumnezeu. Locotenentul Dunbar a fost luat de pe câmp de propria ambulanţă a generalului, transportat la cartierul general al regimentului de sub comanda generalului şi odată ajuns acolo, a fost instalat sub directa supraveghere a medicului personal al generalului.

Când au sosit, a avut loc următoarea scurtă scenă. Generalul Tipton i-a ordonat medicului său personal să salveze piciorul tânărului, dar după un examen rapid, medicul a spus că era foarte probabil că va trebui să-l amputeze.

Atunci generalul Tipton l-a tras deoparte pe doctor şi i-a spus „Dacă nu salvezi piciorul băiatului ăsta, te voi concedia pentru incompetenţă. Te voi concedia, pe cinstea mea”.

Generalul ajunsese să fie obsedat de însănătoşirea

locotenentului Dunbar. Îşi făcea zilnic timp să-şi arunce o privire la tânărul locotenent şi, în acelaşi timp, să urmărească ce face doctorul care a transpirat într-una, timp de două săptămâni, cât i-a trebuit ca să-i salveze lui Dunbar piciorul.

În tot acest timp, generalul a vorbit puţin cu pacientul. Îi arăta doar o grijă paternă. Dar când în cele din urmă, piciorul a fost în afară de orice pericol, el a intrat în cort într-o după-amiază, a tras un scaun lângă pat şi a început să vorbească despre ceva ce se născuse în mintea lui.

Dunbar asculta uluit în timp ce generalul îşi expunea ideea. Dorea ca războiul să ia sfârşit pentru locotenentul Dunbar, pentru că acţiunile lui pe câmpul de luptă, acţiuni la care generalul se mai gândea încă, erau suficiente pentru un singur om, într-un singur război.

Şi mai vroia ca locotenentul să-i ceară ceva, pentru că şi aici generalul îşi coborî vocea, „Noi toţi îţi suntem datori. Eu îţi sunt dator”.

Locotenentul schiţă un zâmbet palid şi spuse, „Păi… mi-a rămas piciorul, să trăiţi!”

Generalul nu-i zâmbi.

— Ce doreşti? întrebă el.

Dunbar închise ochii şi se gândi. În cele din urmă spuse: „Mi-am dorit întotdeauna să fiu numit la un post de frontieră”.

— Unde?

— Indiferent… doar să fie la frontieră.

Generalul se ridică de pe scaun. „Prea-bine!” zise el şi ieşi din cort.

— Domnule general!

Generalul se opri scurt şi când privi înapoi spre pat, avea în privire o căldură dezarmantă.

— Aş vrea să-mi păstrez calul… Pot s-o fac?

— Sigur că da.

Locotenentul Dunbar se gândise la întrevederea cu generalul în toată după-amiaza aceea. Se simţea înfierbântat de perspectiva nouă, surprinzătoare pentru

existenţa lui. Dar mai simţea şi o zvâcnire de vinovăţie la gândul afecţiunii pe care o citise pe faţa generalului. Nu mărturisise nimănui că încercase doar să se sinucidă. Dar acum părea că e mult prea târziu. În după-amiaza aceea se hotărî că nu va mărturisi nimănui niciodată.

Iar acum, culcat în aşternutul jilav, Dunbar îşi făcu a treia ţigară în curs de o jumătate de oră şi începu să hoinărească cu gândul la misterioasele căi ale sorţii care îl adusese în cele din urmă la Fort Sedgewick.

Camera se lumina din ce în ce mai mult şi aceeaşi lumină se făcea şi în starea de spirit a locotenentului. Ieşi din apele trecutului şi pătrunse în prezent. Cu zelul omului mulţumit de locul său, începu să se gândească la stadiul prezent al campaniei de curăţenie.

CAPITOLUL VI.

1

Ca adolescentul care preferă să sară peste felul cu legume ca să ajungă direct la plăcintă, locotenentul Dunbar trecu peste treaba dificilă de a consolida peretele magaziei în favoarea perspectivelor mai surâzătoare de a construi umbrarul.

Scotocind prin provizii, dădu de o pereche de corturi de câmp de la care va folosi pânza, dar oricât ar fi scotocit nu dădu de vreun instrument potrivit cu care să coasă şi regretă că fusese atât de pripit cu arderea hoiturilor.

O bună parte a dimineţii a cutreierat malurile, la vale, pe firul apei, până a găsit un mic schelet de la care a luat câteva aşchii dure de os cu care să poată coase.

Întors la magazie a găsit o bucată de sfoară subţire din care, desfăcând-o, a obţinut grosimea firului de care avea nevoie. Mult mai rezistentă ar fi fost pielea, dar ocupându-se de toate aceste îmbunătăţiri, locotenentului Dunbar îi plăcea să creadă că ceea ce făcea avea doar un aspect temporar. Să menţin fortul, gândea, râzând în sinea lui. Să menţin fortul până când va reveni din nou la viaţă, când vor sosi trupe noi.

Deşi avea grijă să nu-şi creeze iluzii, era sigur că mai curând sau mai târziu, va veni cineva.

Cusătura era grosolană. În ceea ce a mai rămas din cea de-a doua zi, a cusut asiduu la pânză, avansând binişor. Dar când a întrerupt lucrul târziu în după-masa aceea, mâinile îl dureau în aşa hal şi erau aşa umflate, că abia şi-a putut pregăti cafeaua pentru cină.

Dimineaţa îşi simţi degetele împietrite, mult prea

înţepenite pentru a mai lucra cu acul. Era tentat să încerce oricum, căci mai avea puţin şi era gata. Dar n-a făcut-o.

În schimb şi-a îndreptat atenţia asupra ţarcului. După o cercetare atentă, a scos patru pari, cei mai înalţi şi cei mai solizi. Nu fuseseră înfipţi prea adânc şi nu i-a luat mult să-i scoată.

Cisco n-avea de gând să plece şi, câteva clipe, locotenentul a cântărit ideea de a lăsa ţarcul deschis. În cele din urmă, totuşi, a hotărât că un ţarc incomplet ar viola spiritul campaniei de curăţenie aşa că i-a mai luat o oră ca să refacă îngrăditura.

Apoi a întins pânza în faţa colibei de dormit şi a înfipt adânc parii, bătătorind bine pământul în jurul lor.

Se făcuse cald şi când a terminat cu stâlpii, locotenentul s-a trezit că paşi-l duc la umbra colibei de turf. S-a aşezat pe marginea patului şi s-a rezemat de perete. Pleoapele îi cădeau grele. S-a lungit pe pat să se odihnească o clipă şi pe loc a căzut într-un somn adânc, reconfortant.

2

Se deşteptă îmbujorat de plăcuta senzaţie că se abandonase total în cazul unui pui de somn. Întinzându-se, leneş, îşi lăsă mâna să-i cadă peste marginea patului şi ca un copil visător, începu să atingă uşor, în joacă, cu vârfurile degetelor, praful de pe jos.

Se simţea minunat, cum stătea culcat acolo fără să facă nimic şi îi trecu prin minte, atunci, că în afară de imaginarea îndatoririlor lui, ar mai putea să-şi impună şi un ritm al lui. Măcar deocamdată. Hotărî că, exact aşa cum cedase acestui pui de somn, îşi va mai îngădui mai multă libertate şi variaţie şi în privinţa altor plăceri: N-ar strica să-mi acord un mic răgaz.

Dincolo de pragul colibei umbra începea să crească şi, curios să ştie cât a dormit. Dunbar îşi strecură o mână în buzunarul pantalonilor şi scoase un ceas vechi, simplu, de

buzunar, care fusese al tatălui lui. Când şi-l apropie de ochi, văzu că se oprise. O clipă se gândi să încerce să stabilească o oră aproximativă, dar n-o făcu, ci îşi puse bătrânul şi obositul instrument pe burtă şi căzu pe gânduri.

Ce importanţă mai are timpul pentru el acum? Ce importanţă a avut vreodată? Ei bine, poate că este necesar pentru mişcarea obiectelor, oamenilor şi materialelor, de exemplu. Ca să pregăteşti corect mâncarea, pentru şcoli şi cununii şi slujbe religioase şi mers la muncă.

Dar aici ce importanţă are?

Locotenentul Dunbar îşi răsuci o ţigară şi atârnă moştenirea de familie de un cârlig aflat la îndemână, la vreo două picioare deasupra patului. Se uita la cifrele de pe cadran în timp ce fuma şi se gândea că mult mai convenabil ar fi să munceşti când ai chef, să mănânci când ţi-e foame şi să dormi când ţi-e somn.

Trase lung din ţigară şi punându-şi satisfăcut braţele sub cap, pufăi panglici de fum albăstrui.

Ce grozav va fi să trăiesc o vreme în afara timpului, se gândi el.

Deodată, afară, chiar lângă colibă, se auziră paşi grei. Se auziră, încetară şi din nou se auziră. O umbră trecu pe deasupra intrării şi o clipă după aceea, capul mare al lui Cisco se legănă în cadrul uşii. Avea urechile ciulite şi ochii larg deschişi de uimire. Arăta ca un copil care invada sanctitatea dormitorului părinţilor într-o dimineaţă de duminică.

Locotenentul Dunbar izbucni într-un râs sonor. Murgul îşi pleoşti urechile şi începu să-şi clatine capul într-o doară, de parcă vroia să dea să se înţeleagă că acest mic moment stânjenitor nu avusese loc. Ochii lui cercetară încăperea cu un aer detaşat. Apoi îl privi ţintă pe locotenent şi bătu din copită aşa cum fac caii când vor să se scuture de muşte.

Dunbar înţelese că dorea ceva.

O plimbare, probabil.

Stătuse degeaba vreo două zile.

3

Locotenentul Dunbar nu era un călăreţ de elită. Nu fusese niciodată instruit în subtilităţile călăriei. Statura lui, înşelător robustă, deşi zveltă, nu cunoscuse antrenamentul organizat.

Dar în privinţa cailor era ceva. Îi iubea de când era copil, poate ăsta să fii fost motivul. Dar motivul nu are mare importanţă. Ceea ce are importanţă este că atunci când Dunbar se urca pe spinarea unui cal, mai ales unul înzestrat cum e Cisco, se petrecea ceva extraordinar.

Se producea o comunicare între cal şi locotenentul Dunbar. Avea harul de a descifra limba cailor. Şi asta o dată bine stăpânită, doar geana cerului mai putea sta hotar. Aproape imediat se familiarizase cu dialectul lui Cisco şi puţine erau lucrurile pe care ei doi să nu cuteze să le facă. Când călăreau aveau graţia unei perechi de dansatori.

Şi călăritul era cu atât mai bun cu cât era mai natural. Lui Dunbar îi plăcuse întotdeauna mai mult o spinare goală de cal decât acoperită cu şa, numai că armata, desigur, nu îngăduia aşa ceva. Oamenii se puteau răni iar în campaniile îndelungate chestiunea era cu desăvârşire exclusă.

Aşa că, atunci când locotenentul a păşit pragul magaziei întunecoase, mâna i s-a întins automat după şaua din colţ.

Îşi înfrână pornirea. Aici singura armată era el, iar locotenentul Dunbar ştia că nu va păţi nimic. Aşa că luă hamul lui Cisco şi lăsă jos şaua. Nu se depărtaseră de ţarc nici douăzeci de yarzi când zări din nou lupul. Se uita fix din locul în care se aflase şi cu o zi înainte pe buza malului înalt şi abrupt, de partea cealaltă a apei.

Lupul se puse în mişcare, dar când văzu că Cisco se opreşte, încremeni, făcu câţiva paşi înapoi, până la poziţia iniţială şi începu din nou să-l privească fix pe locotenent.

Dunbar îi întoarse privirea cu mai mult interes decât o făcuse în ziua precedentă. Bun, era acelaşi lup, cu şosete albe pe labele din faţă. Era mare şi voinic dar ceva în

înfăţişarea lui îi dădea lui Dunbar impresia că trecuse de floarea vârstei. Avea blana ciufulită şi locotenentului i se păru că zăreşte o linie frântă de-a lungul botului, probabil o cicatrice mai veche. Părea că e mereu în alertă ceea ce denota experienţa vârstei. Se părea că urmăreşte totul din privire fără să mişte un singur muşchi.

Înţelepciune fu cuvântul care-i veni locotenentului în minte, înţelepciunea era premiul pentru supravieţuire la vârsta lui şi bătrânul roşcovan, cu ochii lui ageri, supravieţuise mai mult decât i-ar fi fost hărăzit în mod obişnuit.

Ciudat că s-a întors, se gândi locotenentul Dunbar. Îl împinse uşor pe Cisco şi acesta păşi înainte. În timpul ăsta, Dunbar îşi aruncă privirea pe malul celălalt. Lupul se mişca şi el.

De fapt, ţinea pasul. Asta a durat vreo sută de yarzi până când locotenentul i-a cerut lui Cisco să se oprească din nou.

S-a oprit şi lupul.

Într-o clipită, locotenentul l-a răsucit pe Cisco, se-afla acum cu faţa la malul opus, de dincolo de vâlceaua adâncă. Privea drept în ochii lupului şi locotenentul era sigur că putea citi ceva acolo. Ceva ca un dor.

Începuse să se gândească cam ce dor ar putea fi acela, când lupul căscă şi se întoarse. O porni la trap mărunt şi se făcu nevăzut.

4

’73 aprilie 1863.

Deşi sunt bine aprovizionat, am hotărât să fac raţionalizări.

Garnizoana absentă sau cea care o va înlocui ar trebui să sosească din zi în zi. Nu pot crede că va mai dura mult.

În orice caz, mă străduiesc să consum rezervele în felul în care aş face-o dacă aş fi doar un membru al postului şi nu l-aş reprezenta eu în totalitate. O să-mi fie greu cu

cafeaua, dar o să fac tot ce pot.

Început umbrarul. Dacă mâinile mele, care acum sunt ca vai de ele, vor putea să pregătească tutunul mâine dimineaţă, s-ar putea să-l dau gata până mâine d. în.

Făcut o patrulă scurtă în această dimineaţă. N-am descoperit nimic. Există un lup care pare preocupat de ce se întâmplă pe aici.

Nu pare dispus să-mi dea bătaie de cap, totuşi şi, în afară de calul meu, este singurul vizitator pe care l-am avut. Apare în fiecare după-amiază, de două zile. Dacă mă va vizita şi mâine, o să-i spun Două-Şosete. Are şosete albe ca laptele pe labele din faţă.

Locot. John J. Dunbar, S.U.A”.

CAPITOLUL VII.

1

Următoarele câteva zile au curs fără peripeţii.

Mâinile locotenentului Dunbar s-au refăcut şi umbrarul a fost ridicat. La douăzeci de minute după ce l-a ridicat, când se odihnea sub pânza întinsă, aplecat deasupra unui butoi, răsucindu-şi o ţigară, s-a iscat vântul şi umbrarul s-a prăbuşit.

Simţind că e ridicol, a ieşit de dedesubt în patru labe, a studiat câteva minute eşecul şi îi veni ideea salvatoare să întindă sârme de susţinere. Dar în loc de sârmă a folosit frânghie şi înainte de apusul soarelui, Dunbar era din nou sub umbrar, cu ochii închişi, pufăind din altă ţigară făcută cu mâna lui şi ascultând sunetul plăcut al pânzei care flutura uşor deasupra capului.

Cu o baionetă a tăiat o fereastră largă în peretele colibei de turf şi a acoperit-o cu un petec de pânză.

A muncit din greu şi multă vreme la magazia de provizii dar în afara faptului că a reuşit să îndepărteze ceva din burdujeala peretelui, altceva n-a prea realizat. Rezultatul era o gaură căscată. Turful iniţial se sfărâma de fiecare dată când încerca să lipească altul peste el, aşa că locotenentul Dunbar a acoperit gaura cu încă o foaie de pânză şi cu asta a pus punct. De la bun început magazia fusese o afacere proastă.

Culcat pe pat, târziu după-amiaza, Dunbar se întorcea mereu cu gândul la problema magaziei de provizii, dar cu trecerea zilelor, se gândea la ea tot mai puţin. Vremea fusese frumoasă, fără nimic din caracterul furtunos al primăverii. Temperaturi mai bune decât acelea nici că puteau exista, aerul era calin ca puful, iar vântul, care

ridica în sus perdeaua de pânză a ferestrei, până deasupra capului lui, era o încântare.

Măruntele probleme zilnice păreau tot mai uşor de rezolvat cu timpul şi când îşi termina treaba, locotenentul se culca pe pat cu ţigara-n gură şi se minuna de liniştea lui sufletească. Invariabil, pleoapele îi deveneau grele şi căpătase obiceiul de a trage un pui de somn de o oră înainte de cină.

Şi Două-Şosete ajunsese un obişnuit. Apărea în fiecare după-masă în locul ştiut şi după două-trei zile, locotenentul Dunbar începu să considere venirile şi plecările oaspetelui său tăcut ca sigure. Uneori îl observa pe lup făcându-şi apariţia cu paşi mărunţi, dar de cele mai multe ori, când locotenentul ridica privirea de la vreo îndeletnicire de a lui, lupul era acolo, aşezat pe labele din spate, privind lung peste vadul apei, cu acea privire de dor ciudat şi inconfundabil.

Într-o seară, când Două-Şosete stătea privind aşa, îi puse pe malul pe care se afla, o bucată, cât pumnul, de şoric cu slănină. A doua zi, dimineaţă nu mai era nici urmă de slănină şi deşi nu avea nici o dovadă, Dunbar era sigur că o luase Două-Şosete.

2

Locotenentului Dunbar îi lipseau anumite lucruri. Îi lipsea societatea oamenilor. Îi lipsea plăcerea unei băuturi tari. Mai presus de toate, îi lipseau femeile, sau mai bine zis, o femeie. Nu se prea gândea să se culce cu o femeie. Dar se gândea cum e când împărţi viaţa cu ea. Cu cât se instala mai bine în stilul de viaţă uşoară şi liberă de la Fort Sedgewick, cu atât mai mult dorea s-o împartă cu cineva şi când locotenentul se gândea la acest ceva care-i lipsea, lăsa capul în jos şi privea lung şi ursuz în gol.

Din fericire aceste căderi în starea lui de spirit treceau repede. Ceea ce poate că i-ar fi lipsit pălea în lumina a ceea

ce avea. Spiritul lui era liber. Nu exista muncă, aşa cum nu exista distracţie.

Totul era unul şi acelaşi lucru. Nu avea importanţă dacă scotea apă din râu sau dacă se dăruia unei cine copioase. Toate erau identice şi nu i se părea plictisitor. Se gândea la sine ca la un curent solitar în apele unui râu adânc. Era separat şi era, în acelaşi timp, întreg. Era un sentiment minunat.

Îi plăceau raidurile zilnice de recunoaştere pe spinarea goală a lui Cisco. În fiecare zi o porneau într-o altă direcţie, uneori chiar până la o distanţă de cinci sau şase mile de fort. N-a văzut nici bizoni, nici indieni. Dar nu era tare dezamăgit de asta. Preeria era superbă, cu flori sălbatice de culoarea focului şi mişuna de vânt. Cel mai grozav lucru era iarba bizonului, însufleţită ca apa oceanului, unduind în valuri în bătaia vântului cât cuprindeai cu ochii. Era o privelişte de care era sigur că nu se va plictisi niciodată.

În după-masa dinaintea zilei când locotenentul Dunbar îşi spăla lucrurile, el şi Cisco se îndepărtaseră mai puţin de o milă de post, când, întâmplător, se uită înapoi şi Două-Şosete era acolo, înaintând cu pasul lui mărunt şi uşor la vreo două sute de yarzi în spate.

Locotenentul Dunbar se opri iar lupul încetini pasul.

Dar nu se opri.

Făcu un ocol larg după care îşi reluă pasul mărunt şi grăbit. Când ajunse în dreptul lor, bătrânul lup se opri în iarba înaltă, la cincizeci de yarzi, în stânga locotenentului şi se aşeză aşteptând parcă un semnal ca să o pornească iar.

Înaintară mai adânc în preerie iar Două-Şosete merse cu ei. Curiozitatea îl împinse pe Dunbar să execute o serie de opriri şi porniri. Două-Şosete, cu ochii lui galbeni, mereu atenţi în jur, îi urma de fiecare dată.

Chiar şi atunci când Dunbar îşi schimba direcţia de mers, descriind zig-zag-uri ici şi acolo, el îi urma, păstrând mereu acei cincizeci de yarzi distanţă.

Când l-a făcut pe Cisco să alerge în galop uşor, locotenentul a fost uluit să-l vadă pe Două-Şosete că

porneşte să alerge în salturi.

Când s-au oprit, a privit spre cel ce-i urma cu fidelitate şi a încercat să găsească o explicaţie. Cu siguranţă că animalul ăsta cunoscuse omul undeva în trecutul din care descindea. Poate că era un câine sălbăticit. Dar după ce ochii locotenentului se plimbară peste decorul sălbatic din jur, neîntâlnind nici un obstacol în toate cele patru zări, nu şi-l putut imagina pe Două-Şosete altfel decât ca lup.

— S-a făcut! strigă locotenentul.

Două-Şosete ciuli urechile.

— Să mergem.

Cei trei mai parcurseră încă o milă înainte de a surprinde o turmă mică de antilope. Locotenentul urmări goana animalelor cu spinări albe prin preerie până ce aproape dispărură cu totul.

Când se întoarse să constate reacţia lui Două-Şosete, nu-l mai văzu.

Lupul plecase.

Spre apus se adunau nori, clădiţi unii peste alţii, în straturi tot mai încărcate iar la vârf, cu tunete şi fulgere. Pe drumul de întoarcere, Dunbar nu scăpa din ochi frontul furtunii. Venea spre ei şi perspectiva ploii nu-l încânta deloc.

Trebuia neapărat să-şi spele rufele.

Aşternutul începuse să miroase a ciorapi nespălaţi.

CAPITOLUL VIII.

1

Locotenentul Dunbar se putea ţine de mână cu tradiţia, cinstită de-a lungul timpului, în a prevesti vremea.

Adică se înşelase.

Spectaculoasa furtună s-a risipit în cursul nopţii fără să lase nici măcar un strop de ploaie peste Fort Sedgewick şi ziua care s-a ivit în zori avea un cer de cel mai pur albastru pastel, un aer să-l bei nu altceva şi un soare blând care rumenea tot ce atingea fără să pârjolească nici măcar un singur fir de iarbă.

La cafea, locotenentul reciti rapoartele lui oficiale despre zilele anterioare şi trase concluzia că făcuse o treabă tare bună că notase faptele. Se gândi o vreme la aspectele subiective. În câteva rânduri a luat tocul să taie câte ceva dar în cele din urmă nu a schimbat nimic.

Tocmai îşi turna a doua cană când observă norul ciudat din depărtare, spre apus. Era maroniu, un nor maroniu închis, plat şi se afla jos, la temelia cerului.

Era prea neguros ca să fie nor. Arăta ca fumul de la un foc. Probabil că fulgerul din noaptea precedentă o fi aprins ceva. Poate că preeria luase foc. Îşi notă în minte să fie atent la norul fumuriu şi să-şi facă plimbarea călare de după-masă în direcţia aceea dacă mai persista.

Auzise că în preerie focurile pot fi de proporţii şi că se extind rapid.

2

Sosiseră cu o zi înainte, aproape de amurg şi spre deosebire de locotenentul Dunbar, ei fuseseră udaţi de

ploaie.

Dar spiritele nu le fuseseră deloc înmuiate. Ultima etapă a unei lungi călătorii de la o tabără de iarnă, departe, spre miază-zi, luase sfârşit. Acest lucru, precum şi apropierea primăverii, îi făcea cât se poate de mulţumiţi. Poneii lor se îngrăşau şi se făceau tot mai viguroşi cu fiecare nouă zi, marşul îi înzdrăvenise pe toţi după luni de relativă inactivitate şi, curând vor începe pregătirile pentru vânătorile de vară. Asta îi făcea încă şi mai fericiţi, fericiţi până-n adâncul viscerelor lor. Soseau bizonii. Ospeţiile nu erau departe.

Şi pentru că aceasta fusese de generaţii o tabără de vară, un puternic suflu al întoarcerii la vetre le înaripa tuturor inimile, tuturor celor 172 de bărbaţi, femei şi copii.

Iarna fusese blândă şi grupul ieşise din ea într-o formă excelentă. Astăzi, în prima dimineaţă de acasă toată tabăra era numai zâmbete. Tinerii se zbenguiau printre ponei, războinicii schimbau impresii, iar femeile coseau, printre îndatoririle mesei de dimineaţă, mai vesele decât oricând.

Erau Comanşii.

Norul de fum despre care locotenentul Dunbar credea că este un foc în preerie se ridicase de la focurile lor pentru pregătirea hranei.

Tabăra lor se afla pe malul aceluiaşi râu, la opt mile spre apus faţă de Fort Sedgewick.

3

Dunbar înşfăcă tot ce putu găsi că trebuia spălat şi îndesă într-un rucsac. Apoi îşi puse păturile murdare pe umeri, găsi o bucată de săpun şi o porni spre râu.

Ghemuit, lângă apă, trăgând afară din sac rufăria, se gândi: Sigur, aş vrea să spăl şi ce-i pe mine.

Dar atunci nu va mai avea ce îmbrăca până ce toate se vor usca.

Mai era mantaua.

Dar e o tâmpenie, îşi spuse. Şi cu un râs scurt, exclamă în gura mare: „Nu sunt decât eu şi preeria”.

Era plăcut în pielea goală. Ba chiar îşi puse jos şi pălăria de ofiţer ca să fie în ton.

Când se aplecă spre apă cu un braţ plin de rufărie, se văzu oglindit în suprafaţa lucie; era prima dată că se vedea după mai bine de două săptămâni. Se opri.

Îi crescuse părul. Arăta mai tras la faţă chiar aşa, cu barba care-i apăruse. Categoric că slăbise ceva. Dar locotenentul găsea că arăta bine. Avea privirea mai vie decât oricând şi, parcă în semn de recunoaştere a afecţiunii lui pentru altcineva, zâmbi imaginii ca un băieţandru.

Cu cât îşi privea mai mult barba, cu atât îi displăcea cum arată. Dădu fuga înapoi după brici.

În timp ce se rădea, locotenentul nu se gândea la pielea lui. Pielea lui era aceeaşi din totdeauna. Albii au felurite nuanţe. Unii sunt albi ca zăpada.

Locotenentul Dunbar era atât de alb că pur şi simplu-ţi lua ochii.

4

Pasăre-Săltăreaţă plecase din tabără înainte de a se crăpa de ziuă. Ştia că nu va fi întrebat de ce-a făcut-o. Niciodată nu trebuia să răspundă pentru mişcările lui, cu atât mai puţin pentru acţiunile lui. Nu mai dacă nu erau acţiuni prost făcute. Acţiunile prost făcute puteau să ducă la catastrofă. Dar deşi nou, deşi era de abia de un an vraci în toată puterea cuvântului, nici una din acţiunile lui nu dusese la catastrofă.

De fapt, îşi făcuse bine meseria. De două ori făcuse mici miracole. Se simţea bine că făcuse aceste miracole, dar se simţea la fel de bine cu prozaicul slujbei lui: să vegheze asupra bunului mers, de zi cu zi, al grupului. Îndeplinea nenumărate îndatoriri administrative, lua parte la gâlcevi de tot felul, practica meseria de vraci o bună bucată de

timp şi participa la nesfârşitele consilii care se ţineau zilnic. Şi toate astea se adăugau la faptul că întreţinea două neveste şi patru copii. Şi toate astea le făcea cu o ureche şi un ochi atente la Marele Spirit, ascultând mereu, urmărind mereu cel mai mic sunet sau semn.

Pasăre-Săltăreaţă îşi ducea îndatoririle onorabil şi toţi ştiau asta. Ştiau asta pentru că îl cunoşteau pe el. Pasăre-Săltăreaţă n-avea un singur os în trup care să se preocupe de propria lui satisfacţie şi oriunde se ducea, ducea cu el greutatea unui mare respect.

S-ar putea ca unii din indienii care se sculau şi ei la fel de devreme să se fi întrebat unde se duce în acea primă dimineaţă, dar nici prin cap nu le trecea să-l întrebe.

Pasăre-Săltăreaţă nu era în misiune specială. Plecase călare prin preerie ca să-şi limpezească gândurile. Nu-i plăceau schimbările mari: iarna spre vară, vara spre iarnă. Uriaşa zarvă a acestor schimbări îl zăpăcea. Îi zăpăcea urechea şi ochiul pe care încerca să le ţină atente la Marele Spirit şi în această primă dimineaţă după marşul cel lung, ştia că zarva instalării taberei va fi mai mult decât putea suporta.

Aşa că, îşi luase cel mai bun ponei al său, unul castaniu, cu spate lat şi o pornise spre râu, mergând pe firul apei câteva mile până când ajunse la o movilă pe care o ştia din copilărie.

Acolo aşteptă ca preeria să-şi deschidă tainele şi când asta se petrecu, Pasăre-Săltăreaţă se simţi mulţumit. Niciodată nu-i păruse atât de grozavă. Toate semnele erau favorabile unei veri îmbelşugate. Vor fi şi duşmani, desigur, dar acum grupul era puternic. Pasăre-Săltăreaţă nu-şi putu reţine un zâmbet. Era sigur că va fi un anotimp prosper.

După o oră bucuria lui nu scăzuse. Pasăre-Săltăreaţă îşi spuse: o să fac o plimbare în acest minunat ţinut şi îşi îmboldi poneiul spre soarele care încă se înălţa.

5

Băgase ambele pături în apă când îşi aminti că rufele trebuie bătute. Şi nicăieri nu se vedea nici o piatră.

Ţinând strâns la piept păturile şiroind de apă ca şi celelalte haine, locotenentul Dunbar, novice în privinţa spălatului, o luă la vale pe firul apei, păşind uşor cu tălpile goale.

După vreun sfert de milă descoperi o porţiune de mal unde pământul spulberat lăsase piatra dezgolită şi aceasta îi putea servi perfect drept bancă. Clăbuci săpunul bine şi, ca un novice, începu să-l frece cu stângăcie de una din pături.

În scurtă vreme se deprinse cu treaba. Cu fiecare rufă, gesturile rutiniere ale săpunului, bătutului şi limpezitului deveneau tot mai sigure şi spre sfârşit, căpătase iuţeala şi concentrarea, dacă nu precizia, unei spălătorese cu experienţă.

În numai două săptămâni petrecute aici îşi cultivase o nouă apreciere a detaliului şi, pentru că primele bucăţi cam fuseseră date rasol, le spălă din nou.

Pe povârnişul malului, ceva mai sus, creştea un stejar pitic şi îşi agăţă pe el lucrurile. Era un loc bun, însorit şi nu chiar în bătaia vântului. Totuşi, va trece ceva timp până se vor usca toate iar el îşi uitase sculele de fumat.

Locotenentul gol-puşcă hotărî să nu aştepte.

O porni înapoi spre fort.

6

Pasăre-Săltăreaţă auzise poveşti tulburătoare despre numărul lor. Nu o dată auzise oameni spunând că erau numeroşi ca păsările şi asta îl neliniştea.

Şi totuşi, bazându-se pe ceea ce văzuse cu ochii lui, gurile-cu-păr inspirau doar milă.

Păreau o rasă tristă.

Acei bieţi soldaţi de la fort, atât de avuţi în bunuri, atât de săraci în toate celelalte privinţe. Trăgeau cu armele lor ca vai-de-lume, călăreau pe caii lor mari şi înceţi ca vai-de-lume. Se credea că sunt luptătorii omului alb, dar nu erau ageri. Şi se speriau atât de uşor. Fusese de râs cum le luaseră caii, lesne ca şi culesul boabelor într-un tufiş.

Pentru Pasăre-Săltăreaţă oamenii ăştia albi erau un mare mister. De câte ori se gândea la ei, se simţea buimăcit.

Soldaţii de la fort, de pildă. Trăiau fără familii. Şi trăiau fără căpeteniile lor de frunte. Când Marele Spirit se dovedea peste tot, ca să-l vadă toţi, ei preamăreau lucruri scrise pe hârtie. Şi erau aşa de murdari. Nici măcar nu-şi păstrau curăţenia trupului.

Pasăre-Săltăreaţă nu-şi putea imagina cum aceste guri-cu-păr se puteau întreţine chiar şi un an de zile. Şi totuşi se spunea că prosperă. Nu înţelegea deloc cum vine asta.

Începuse să se gândească la toate astea când îi veni ideea fortului, să se apropie de el. Se aştepta ca ei să fie plecaţi, dar se gândea că o să vadă el, oricum. Şi acum, călare pe poneiul său, străbătând preeria cu privirea, îşi putea da seama, pe loc, că acolo se petrecuseră îmbunătăţiri. Fortul omului alb era curat. O piele de animal mare se zbătea în bătaia vântului. Un căluţ arătos, se afla în ţarc. Nu era nici o mişcare. Dar cineva îl ţinuse în viaţă.

Pasăre-Săltăreaţă îşi îndemnă poneiul la pas.

Trebuia să cerceteze mai îndeaproape.

7

Locotenentul Dunbar zăbovea pe drumul înapoi, de-a lungul râului. Erau atâtea de văzut.

O ciudată ironie îl făcea să se simtă cu mult mai puţin important, dezbrăcat de haine. Poate că aşa era. Fiecare plantă cât de mică, fiecare insectă zumzăitoare păreau să-i atragă atenţia. Totul deborda de viaţă.

Un uliu cu coada roşie, cu o veveriţă atârnându-i în gheare, zbură drept în faţa lui la vreo zece picioare deasupra capului.

La jumătatea drumului, se opri la umbra unui plop ca să se uite la un bursuc care-şi săpa vizuina câteva picioare deasupra apei. Din când în când bursucul arunca câte-o privire înapoi, la locotenentul gol-puşcă, dar continua să sape mai departe.

În apropiere de fort, Dunbar se opri ca să urmărească împletirea trupurilor a doi îndrăgostiţi. O pereche de şerpi negri de apă se încolăceau în extaz în apa mică de la mal şi ca toţi îndrăgostiţii puţin le păsa de ce-i înjur, chiar atunci când umbra locotenentului căzu peste apă.

Urcând anevoie panta se simţea vrăjit, puternic ca tot ce-l înconjura în acele locuri, un adevărat cetăţean al preeriei.

Când capul lui depăşi linia malului, zări poneiul castaniu.

În aceeaşi clipă văzu silueta, strecurându-se pe sub umbrar. O fracţiune de secundă după aceea, silueta păşi în soare şi Dunbar se piti, cuibărindu-se într-o scobitură chiar sub buza malului înalt.

Se ghemui, cu picioarele moi ca piftia, cu urechile cât farfuria, cu auzul atât de încordat că părea singurul simţ de care dispunea.

Mintea începu să-i galopeze. În faţa ochilor închişi ai locotenentului dansau imagini fantastice. Pantaloni cu franjuri. Mocasini cu mărgele. O secure cu fire de păr atârnând de ea. Un scut de os lucios. Părul greu, sclipitor, revărsat până la jumătatea spatelui. Ochii negri, adânciţi în arcade. Nasul mare. Pielea de culoarea pământului. Pana care-i sălta în bătaia vântului, la ceafă.

Ştia că e indian, dar nu se aşteptase la ceva atât de sălbatic iar şocul primit îl ţintuise ca o lovitură în cap.

Dunbar stătea ghemuit sub buza malului, simţea pământul atingându-i fesele, iar fruntea i se acoperise de broboane de sudoare rece. Nu putea pricepe ceea ce văzuse. Iar de privit din nou, se temea s-o facă.

Auzi un cal nechezând şi, luându-şi inima-n dinţi, strecură

o privire furişă peste marginea malului.

Indianul se afla în ţarc. Se îndrepta spre Cisco cu un laţ de frânghie în mână.

Când locotenentul Dunbar văzu asta, paralizia lui se evaporă. Mintea încetă să-i funcţioneze, sări în picioare şi se căţără sus pe mal. Strigă, iar strigătul lui sparse tăcerea ca o împuşcătură:

— Tu de colo!

8

Pasăre-Săltăreaţă sări ca un arc, drept în aer.

Când se răsuci ca să dea piept cu vocea care-l scosese din minţi de groază, vraciul Comanşi se află faţă-n faţă cu cea mai neobişnuită privelişte din câte văzuse.

Un bărbat în pielea goală. Un bărbat în pielea goală traversa curtea cu paşi mari venind drept spre el, cu pumnii strânşi, cu fălcile încleştate şi cu pielea atât de albă că te dureau ochii.

Pasăre-Săltăreaţă se poticni dând înapoi îngrozit, se redresă şi, în loc să sară peste îngrăditura ţarcului, o rupse la fugă drept prin ea. Trecu în goană prin curte, se aruncă cu un salt în aer, pe poneiul lui şi se îndepărtă în galop de parcă ar fi fost urmărit de diavol.

Nici măcar o dată nu privi înapoi.

CAPITOLUL IX.

1

„27 aprilie 1863.

Luat prim contact cu un indian sălbatic.

A venit unul la fort şi a încercat să-mi fure calul. Când am apărut, s-a speriat şi a fugit. Nu ştiu câţi mai pot fi prin preajmă dar presupun că unde există unul, cu siguranţă sunt mai mulţi.

Iau măsuri să fiu pregătit pentru o nouă vizită. Nu mă pot apăra cum trebuie dar voi încerca să-i impresionez când vor veni din nou.

Totuşi sunt încă singur şi dacă nu vor veni trupe curând, s-ar putea ca totul să fie pierdut.

Bărbatul pe care l-am întâlnit era un tip formidabil.

Locot. John J. Dunbar. S.U.A”.

Dunbar îşi petrecu următoarele două zile luând măsuri, dintre care multe gândite să producă impresia de forţă şi stabilitate.

Ar fi putut să pară o nebunie ca un singur om să se pregătească în vederea atacului unor nenumăraţi duşmani, dar locotenentul avea o tărie de caracter care-l făcea să tragă din greu atunci când nu avea prea mult de sperat.

Era o trăsătură preţioasă şi asta l-a ajutat să devină un bun soldat.

Şi-a văzut de pregătirile lui de parcă ar fi fost pur şi simplu unul din oamenii postului. Primul lui ordin a fost să ascundă proviziile. A sortat întreaga cantitate, dând de o parte doar articolele cele mai importante. Pe celelalte le-a îngropat cu mare grijă în gropi împrejurul fortului.

A ascuns uneltele, gazul de lampă, câteva butoiaşe cu

cuie şi alte diverse materiale de construcţie într-una din vizuinele de dormit. Apoi a acoperit-o cu o bucată de pânză de cort, pe urmă cu pământ împrăştiat din belşug şi, după ore în şir de regizare meticuloasă a decorului, ascunzătoarea arăta ca o porţiune naturală a pantei.

A transportat două lăzi cu puşti şi şase butoaie cu praf de puşcă şi alice pe terenul acoperit de iarbă. Acolo a desprins cu cazmaua mai bine de douăzeci de bucăţi de pământ cu iarbă cu tot, fiecare de aproximativ un picior lăţime pe un picior lungime. În acelaşi loc a săpat o groapă adâncă de circa şase pe şase şi a îngropat armamentul şi materialele aferente. Până spre seară puse la loc pătrăţelele de pământ cu iarbă, bătătorindu-le cu atâta grijă încât nici cel mai exersat ochi n-ar fi putut observa ceva în neregulă. Marcă locul cu o coastă albă de bizon pe care o înfipse în pământ uşor înclinată la vreo câţiva yarzi în faţa ascunzătorii.

În magazia de provizii găsi două drapele ale Statelor Unite şi folosind doi din parii ţarcului, le arboră, unul de acoperişul magaziei, celălalt de acoperişul sediului său.

Plimbările călare de după-masă au fost reduse la patrule scurte, circulare, în jurul fortului, ţinând mereu postul sub observaţie.

Două-Şosete îşi făcea apariţia ca de obicei pe malul înalt, dar Dunbar era prea ocupat ca să-i dea multă atenţie.

Începuse să poarte uniformă completă tot timpul şi cizmele lui înalte de călărie străluceau mereu, pălăria n-avea fir de praf iar faţa îi era mereu proaspăt rasă. Nu se ducea nicăieri, nici măcar până la râu, fără o puşcă, un pistol şi o cartuşieră plină.

La capătul a două zile de activitate febrilă simţea că era cât se poate de pregătit.

„29 aprilie 1863.
Prezenţa mea aici a fost probabil comunicată până acum.
Făcut toate pregătirile cu putinţă.
Aştept.
Locot. John J. Dunbar. S.U.A”.

2

Dar prezenţa locotenentului Dunbar la Fort Sedgewick nu fusese comunicată.

Pasăre-Săltăreaţă păstrase ferecată în minte imaginea Bărbatului-Care-Străluceşte-Ca-Zăpada. Timp de două zile vraciul rămase singur cu gândurile lui, adânc tulburat de ceea ce văzuse, străduindu-se din răsputeri să găsească sensul a ceea ce la început credea că este o halucinaţie de coşmar.

După multă cugetare, totuşi, recunoscu în sinea lui că ceea ce văzuse era adevărat.

În unele privinţe concluzia asta crea noi probleme. Omul acela era adevărat. Avea viaţă. Era acolo. Pasăre-Săltăreaţă trase ulterior concluzia că Bărbatul-Care-Străluceşte-Ca-Zăpada e probabil legat cumva de soarta grupului. Altminteri, Marele Spirit nu s-ar fi deranjat să-i prezinte întruchiparea.

Se angajase să pătrundă sensul acestui lucru dar oricât s-ar fi străduit, nu reuşea s-o facă. Întreaga situaţie îl tulbura cum n-o făcuse vreodată nimic din experienţa lui.

Nevestele lui ştiură că nu este ceva în regulă de îndată ce se întoarse de la drumul acela hotărâtor făcut până la Fort Sedgewick. Ele au putut observa o schimbare categorică în expresia ochilor lui. Dar în afară de faptul că au fost mai grijulii cu el decât de obicei, femeile n-au scos un cuvânt şi şi-au văzut de treburi.

3

Exista o mână de bărbaţi care, ca şi Pasăre-Săltăreaţă, aveau mare autoritate în interiorul grupului. Zece-Urşi era cel mai influent. Era cel mai venerat şi, la cei şaizeci de ani

ai săi, dârzenia, înţelepciunea şi mâna deosebit de sigură cu care conducea grupul nu erau întrecute decât de strania lui capacitate de a şti încotro aveau de gând să bată vânturile sorţii, fie ele mari ori mici.

Zece-Urşi înţelese dintr-o privire că s-a întâmplat ceva cu Pasăre-Săltăreaţă, pe care-l considera un membru important al consiliului. Dar nici el nu spuse un cuvânt. Aşa îi stătea în fire şi îi era de mare folos să aştepte şi să observe.

Dar până în seara celei de a doua zi lui Zece-Urşi i se păru evident că se întâmplase ceva serios şi, după masă târziu îl vizită într-o doară pe Pasăre-Săltăreaţă, acasă.

Timp de douăzeci de minute au fumat tutunul vraciului în tăcere după care treptat au alunecat în trăncăneli mărunte pe probleme fără importanţă.

Exact la momentul potrivit, Zece-Urşi a condus conversaţia înspre miezul ei adresându-i o întrebare generală. A întrebat cum se simţea Pasăre-Săltăreaţă, din punct de vedere spiritual şi despre perspectivele verii.

Fără să intre în detalii, vraciul i-a spus că semnele sunt bune. Dar pentru Zece-Urşi un preot care nu se străduia să-şi dezvolte şi să-şi împodobească predica nu făcea doi bani. Era sigur că i se ascunsese ceva.

Apoi, cu abilitatea unui diplomat de înaltă clasă, Zece-Urşi întrebă despre semnele potenţial negative.

Privirile celor doi bărbaţi se întâlniră. Zece-Urşi îl prinsese în cursă în modul cel mai delicat cu putinţă.

— Există unul, răspunse Pasăre-Săltăreaţă.

De îndată ce a rostit asta, Pasăre-Săltăreaţă s-a simţit brusc eliberat, de parcă i-ar fi fost dezlegate mâinile şi totul s-a orânduit coerent: drumul călare, fortul, frumosul murg şi Bărbatul-Care-Străluceşte-Ca-Zăpada.

Când termină, Zece-Urşi îşi aprinse din nou pipa şi pufăi gânditor înainte să rostească ce avea de spus.

— Arăta ca un zeu? întrebă el.

— Nu. Arăta ca un bărbat, răspunse Pasăre-Săltăreaţă. „Mergea ca un bărbat, vorbea ca un bărbat. Avea forme de

bărbat. Chiar şi sexul era de bărbat”.

— N-am auzit niciodată ca omul alb să umble fără haine, spuse Zece-Urşi şi expresia îi deveni bănuitoare. „Şi pielea lui chiar reflecta soarele?”

— De te dureau ochii.

Între cei doi bărbaţi se aşternu din nou tăcerea.

Zece-Urşi se ridică în picioare.

— Am să mă gândesc acum la asta.

4

Zece-Urşi îi scoase afară pe toţi din casă şi stătu singur mai bine de o oră, gândindu-se la ceea ce îi spusese Pasăre-Săltăreaţă.

Se gândea şi se răzgândea, din răsputeri.

Văzuse oameni albi doar în câteva rânduri şi, ca şi Pasăre-Săltăreaţă, nu le putuse pătrunde comportarea. Din pricina numărului lor vestit de mare ei vor trebui să fie observaţi şi oarecum stăpâniţi, dar până acum, ei nu fuseseră altceva decât o iritare persistentă pentru gândurile lui.

Lui Zece-Urşi niciodată nu-i plăcea să se gândească la ei.

Oare cum se poate ca o rasă să fie atât de pestriţă? Se gândea el.

Dar se abătea de la subiect şi, în sinea lui, Zece-Urşi se dojenea pentru învălmăşeala de gânduri. Ce ştia el cu adevărat despre oamenii albi? Nu ştia aproape nimic… Asta trebuia să recunoască.

Făptura aceea ciudată de la fort. Poate că era un spirit. Poate că era un altfel de tip de om alb. Era cu putinţă, admise Zece-Urşi, ca făptura pe care o văzuse Pasăre-Săltăreaţă să fie primul exemplar dintr-o întreagă rasă nouă de oameni.

Bătrânul şef de grup, oftă simţindu-şi capul clocotind de gânduri. Erau atâtea de făcut, acum în preajma vânătorilor de vară. Şi acum, asta.

Nu putea trage o concluzie.

Zece-Urşi hotărî să convoace consiliul.

5

S-au întrunit înainte de apusul soarelui dar întâlnirea aţinut până seara târziu, destul de târziu ca să atragă atenţia întregului sat, mai cu seamă aţinerilor, care s-au adunat în grupuri mici ca să-şi dea cu părerea despre ce-or fi discutând cei vârstnici.

După o oră de discuţii preliminare, au ajuns la ceea ce îi preocupa. Pasăre-Săltăreaţă şi-a relatat povestea. Când a terminat, Zece-Urşi a cerut părerea celorlalţi.

Părerile erau numeroase şi difereau mult unele de altele.

Cu-Păru-N-Vânt era cel mai tânăr dintre ei; era un luptător impulsiv dar cu experienţă. El era de părere că ei ar trebui să trimită imediat un grup, un grup călare care să tragă cu săgeţi în omul alb. Dacă era zeu, săgeţile nu vor avea nici un efect. Dacă era muritor, vor avea o gură-cu-păr mai puţin cu care să-şi bată capul. Cu-Păru-N-Vânt ar fi fost fericit să conducă acest grup.

Propunerea lui a fost respinsă de ceilalţi. Dacă această făptură era zeu, n-ar fi o idee înţeleaptă să tragi cu săgeţi în el. Iar uciderea unui om alb trebuia făcută cu o anumită delicateţe. Un om alb mort ar putea aduce după sine mulţi alţii vii.

Taur-Cu-Coarne era cunoscut pentru conservatorismul lui. Nimeni nu îndrăznea să-i pună la îndoială curajul, dar era adevărat că, de obicei, în majoritatea cazurilor, prefera discreţie. El a făcut o propunere simplă. Să se trimită o delegaţie care să discute cu Bărbatul-Care-Străluceşte-Ca-Zăpada.

Cu-Păru-N-Vânt aşteptă până când Taur-Cu-Coarne îşi termină această propunere puţin cam lungă. După care sări asupra ideii cu înverşunare. Esenţa cuvântării lui conducea la un punct de vedere pe care nimeni nu dorea să-l

tăgăduiască: Comanşii nu îşi trimeteau războinicii lor respectaţi ca să întrebe de sănătate pe omul alb, singur, neputincios şi care le încălcase pământurile.

După asta, nimeni nu mai spuse nimic şi, când au început să vorbească din nou, discuţia a alunecat spre alte subiecte, ca pregătirile pentru vânătoare şi posibilitatea de a trimite grupuri de războinici la alte triburi. Timp de încă o oră au cernut frânturi de zvonuri şi informaţii solide care ar fi putut avea vreo consecinţă pentru bunul mers al grupului.

Când, în cele din urmă, s-au reîntors la chestiunea delicată a ce era de făcut cu omul alb, Zece-Urşi a început să moţăie cu capul în piept iar pleoapele îi cădeau grele pe ochi. În seara aceea nu mai avea nici un rost să mai continue. Când au părăsit locuinţa lui, bătrânul sforăia uşor.

Problema a rămas nerezolvată.

Ceea ce nu însemna că nu se va trece la fapte.

Când e vorba de ţinut secrete, orice grup mic şi bine închegat nu rezistă mult şi în noaptea aceea fiul de paisprezece ani al lui Taur-Cu-Coarne îşi auzi tatăl povestind în şoaptă mormăită, unui unchi care-i vizita, esenţa discuţiilor consiliului. El auzi despre fort şi despre Bărbatul-Care-Străluceşte-Ca-Zăpada. Şi mai auzi despre frumosul cal murg, căluţul robust pe care Pasăre-Săltăreaţă îl descrisese ca egalând zece ponei. Toate astea îi aprinseră imaginaţia.

Fiul lui Taur-Cu-Coarne nu putea dormi având toate astea în minte aşa că în toi de noapte se strecură afară din casă ca să povestească celor doi buni prieteni ai lui ce ştia el, să le spună de colosalul prilej peste care dăduse.

După cum se aştepta, la început, Spinare-De-Broască şi Zâmbeşte-Mult se împotriviră. Nu era decât un cal. Cum să împărţi un cal la trei? Nu era mare lucru. Pe urmă, posibilitatea ca un zeu alb să dea târcoale pe acolo. Trebuia să te gândeşti mult la asta.

Dar fiul lui Taur-Cu-Coarne era pregătit să le răspundă. Se gândise la toate. Păi tocmai chestia cu zeul alb era cel

mai grozav lucru. Nu doreau ei oare să ia calea războiului? Şi când le va sosi ceasul, nu vor trebui ei oare să-i însoţească pe războinicii vârstnici? Şi nu-i aşa că mai mult ca sigur c-or să vadă tare puţine lupte adevărate? Şi nu-i aşa că mai mult ca sigur c-or să aibă puţine ocazii să se remarce?

Dar să pleci călare împotriva unui zeu alb! Trei băieţi, împotriva unui zeu. Asta ar fi ceva. S-ar putea ca oamenii să le închine cântece. Dacă le reuşea chestia asta, aveau şanse, toţi trei, ca în curând să conducă grupuri de războinici în loc de a-i urma, pur şi simplu, pe alţii.

Mai era şi calul. Ei bine, fiul lui Taur-Cu-Coarne va fi stăpânul lui dar ceilalţi doi îl vor putea călări. Dacă vroiau, puteau să şi gonească cu el.

Ei, cine ar fi putut spune că planul ăsta nu era măreţ?

Începuse să le bubuie inimile încă de când se furişară dincolo de râu şi furară trei căluţi buni din herghelia de ponei. Merseră alături de căluţi până ieşiră din sat apoi făcură un ocol larg în jurul satului.

Când în sfârşit isprăviră, băieţii îşi îmboldiră poneii la galop şi cu cântece de îmbărbătare înaintau prin preeria întunecată, ţinându-se aproape de râul care urma să-i ducă drept la Fort Sedgewick.

6

Timp de două nopţi locotenentul Dunbar a fost soldat din cap până-n picioare, dormind cu o ureche trează.

Dar adolescenţii care au venit n-au venit ca nişte copii puşi pe şotii, în căutare de senzaţii tari. Erau băieţi de Comanşi şi se angajaseră în cea mai importantă acţiune din viaţa lor.

Locotenentul Dunbar pur şi simplu nu i-a auzit când au sosit.

L-au deşteptat galopul copitelor şi chiuiturilor băieţilor dar până când a ieşit împleticindu-se pe uşa colibei,

acestea erau doar sunete, care se topeau în imensitatea nopţii din preerie.

7

Băieţii goneau din răsputeri. Totul mersese strună. Fusese uşor să ia calul şi ce era cel mai grozav lucru, era că nici măcar nu-l văzuseră pe zeul alb.

Dar n-aveau de gând să rişte. Zeii puteau să facă multe lucruri fantastice, mai cu seamă când erau înfuriaţi. Băieţii nu se opriră să se bată pe burtă de bucurie. Goneau de mama-focului, hotărâţi să nu încetinească până nu vor fi ajuns în siguranţă, în sat.

Dar, nu se îndepărtaseră două mile de fort când Cisco hotărî să-şi exercite voinţa. Iar voinţa lui era să nu meargă cu aceşti băieţi.

Se aflau în plină goană când murgul o rupse la fugă. Fiul lui Taur-Cu-Coarne fu smuls de pe spinarea poneiului lui de parcă ar fi fost agăţat şi tras de craca unui copac.

Spinare-De-Broască şi Zâmbeşte-Mult încercară să alerge după el, dar Cisco îşi continua fuga cu funia spânzurând pe urmele lui. Avea ceea ce se cheamă viteză adevărată şi când aceasta a cedat, i-a luat locul robusteţea.

Nici dac-ar fi fost proaspăt odihniţi, poneii indienilor nu l-ar fi ajuns.

8

Dunbar tocmai pusese la fiert un ibric cu cafea şi şedea posomorât lângă foc când Cisco a păşit degajat în lumina pâlpâitoare.

Locotenentul s-a simţit mai mult uşurat decât surprins. Furtul calului îl scosese din minţi. Dar Cisco mai fusese furat şi înainte de asta, mai precis de două ori şi, ca un

câine credincios, găsise întotdeauna o cale să se întoarcă.

Locotenentul Dunbar a strâns funia cu care fusese tras de Comanşi, l-a cercetat să vadă dacă nu are tăieturi şi când cerul la răsărit bătea-n trandafiriu şi-a condus murgul mărunţel în jos pe pantă să bea apă.

Şezând acolo, lângă râu, Dunbar privea suprafaţa apei. Peştişorii începuseră să muşte din cohortele de insecte invizibile care aterizau pe suprafaţa apei şi, deodată, locotenentul simţi că este tot atât de neajutorat ca o muscă efemeră.

Indienii ar fi putut să-l omoare la fel de uşor cum îi furaseră calul.

Ideea morţii îl nelinişti. S-ar putea ca până după-masă să fiu mort, se gândea.

Ce-l nelinişte mai mult era perspectiva de a muri ca o insectă.

Hotărî atunci şi în acel loc că dacă va fi să moară, asta nu se va întâmpla în pat.

Ştia că se pusese ceva în mişcare, ceva ce îl făcea vulnerabil într-un mod care-i dădea fiori pe şira spinării. O fi fost el cetăţean al preeriei dar asta nu însemna şi că este acceptat. Era întocmai ca elevul cel nou de la şcoală. Ochii lor vor fi pe el.

Mai simţea încă gâdilături pe şira spinării când l-a dus pe Cisco îndărăt, sus pe pantă.

9

Fiul lui Taur-Cu-Coarne îşi rupsese braţul.

A fost dat în grija lui Pasăre-Săltăreaţă imediat ce trio-ul de aşa-zişi luptători cu coada între picioare a intrat în sat.

Băieţii începură să se îngrijoreze din clipa în care fiul lui Taur-Cu-Coarne descoperi că nu mai poate folosi braţul. Dacă nici unul n-ar fi fost rănit ar fi putut păstra secret raidul lor de cârpeală. Dar imediat urmară întrebări şi băieţii, deşi înclinaţi să înflorească lucrurile, erau Comanşi.

Şi Comanşii găseau că e foarte greu să minţi. Chiar şi băieţii de Comanşi gândeau aşa.

În timp ce Pasăre-Săltăreaţă se îngrijea de braţul lui, iar tatăl lui şi Zece-Urşi ascultau, fiul lui Taur-Cu-Coarne a povestit adevărul în legătură cu ceea ce s-a întâmplat.

Nu era ceva neobişnuit ca un cal furat să fugă de cei ce l-au prins şi să se întoarcă acasă, dar pentru că s-ar fi putut să aibă de a face cu un spirit, chestiunea calului a căpătat o mare importanţă şi bărbaţii mai vârstnici i-au pus multe întrebări băiatului accidentat.

Când le-a spus că animalul nu se speriase şi că intenţionase să fugă, feţele celor vârstnici se lungiră vizibil.

Mai fu convocat un consiliu.

De data asta toţi ştiau despre ce este vorba, căci povestea nefericitei aventuri a băieţilor deveni curând subiect de discuţii pentru întreaga tabără. Unii dintre cei mai impresionabili dintre oamenii din sat au avut scurte accese de dârdâială când au aflat că s-ar putea ca un zeu alb ciudat să stea ascuns prin preajmă dar aproape toţi şi-au văzut de ale lor cu sentimentul că Consiliul lui Zece-Urşi va găsi o soluţie.

Şi totuşi, toţi erau îngrijoraţi.

Doar o singură persoană era de-a dreptul îngrozită.

CAPITOLUL X.

1

Fusese îngrozită cu o vară înainte, când s-a descoperit că în ţinut sosiseră soldaţi albi. Grupul nu întâlnise niciodată gurile-cu-păr, dacă nu socotim că omorâseră câţiva în câteva rânduri. Sperase atunci că nici nu îi va întâlni.

Când spre sfârşitul verii trecute caii soldaţilor albi au fost furaţi, ea se speriase şi fugise. Era sigură că soldaţii albi vor veni în sat. Dar n-au venit.

Totuşi a stat ca pe ace până ce s-a ajuns la concluzia că în absenţa cailor lor soldaţii albi erau practic neputincioşi. Apoi reuşise să se relaxeze puţin. Dar numai când tabăra s-a spart şi au pornit-o pe drumul de iarnă, cumplitul nor al spaimei care o urmărise toată vara s-a ridicat.

Acum sosise din nou vara şi în tot cursul drumului de la tabăra de iarnă se rugase pătimaş ca gurile-cu-păr să plece. Rugăciunile ei nu primiseră răspuns şi din nou zilele îi erau tulburate, oră de oră.

Se numea Înfruntă-Cu-Pumnul.

Doar ea, dintre toţi Comanşii, ştia că omul alb nu este zeu. Totuşi, povestea lui Pasăre-Săltăreaţă despre întâlnirea cu el o nedumerea. Un bărbat alb în pielea goală şi singur? Aici la ei? În patria Comanşilor? Nu era de înţeles. Dar nu avea importanţă. Fără ea să ştie precis de ce, ea ştia că el nu este zeu. Ceva din trecut îi spunea asta.

A auzit povestea în dimineaţa aceea, în drum spre sălaşul unde stăteai o dată pe lună, locul acela retras, pentru femei, în timpul menstrei. Se gândea la soţul ei. În mod obişnuit nu-i plăcea să se ducă la sălaş pentru că nu putea sta cu el. Era fără asemănare, un bărbat chipeş, curajos şi cu totul excepţional. Un soţ model. N-o lovise

niciodată şi deşi le muriseră amândoi copii (unul la naştere, celălalt câteva săptămâni mai târziu), refuzase cu încăpăţânare să-şi ia altă soţie.

Fusese îndemnat să-şi ia altă soţie. Chiar şi Înfruntă-Cu-Pumnul îi sugerase asta. Dar el a răspuns simplu: „Tu eşti numeroasă,” şi ea nu mai vorbise de asta niciodată. În străfundul inimii, era mândră că el era fericit doar cu ea.

Acum îi ducea cumplit dorul. Înainte ca tabăra de iarnă să se destrame, plecase cu un grup masiv împotriva indieni lor Ute. Trecuse aproape o lună fără vreo veste de la el sau de la ceilalţi războinici. Dar pentru că el era la aşa distanţă de ea, faptul că trebuia să meargă la sălaşul unde stai o dată pe lună nu i se păruse atât de greu de suportat ca de obicei. Pregătindu-se de plecare în dimineaţa aceea, tânăra femeie-comanşi se mângâie cu gândul că vreo două bune prietene vor sta şi ele sechestrate cu ea şi aşa timpul o să treacă uşor.

Dar în drum spre sălaş a auzit ciudata poveste a lui Pasăre-Săltăreaţă. Apoi a auzit povestea escapadei prosteşti. Dimineaţa năvăli brusc asupra ei. Din nou, pe umerii ei drepţi se lăsă o uriaşă spaimă, ca o pătură de fier şi intră foarte zdruncinată în sălaşul unde stai o dată pe lună.

Dar era deosebit de tare. Ochii ei frumoşi căprui deschis, ochi ce străluceau de inteligenţă, nu trădau nimic în timp ce cosea şi vorbea cu prietenele ei în dimineaţa aceea.

Ele ştiau pericolul. Tot grupul îl ştia. Dar nu folosea nimănui să vorbeşti despre el. Aşa că nimeni nu vorbea.

Toată după-amiaza trupul ei micuţ, dar rezistent s-a mişcat prin sălaş netrădând prin nimic pătura grea în care era drapat.

Înfruntă-Cu-Pumnul avea douăzeci şi şase de ani.

De aproape doisprezece ani făcea parte dintre Comanşi.

Înainte de asta fusese albă.

Înainte de asta fusese… cum se numea oare?

Se gândea la nume doar în rarele ocazii când nu putea evita să se gândească la alb. Atunci, dintr-un motiv

inexplicabil, îi sărea în ochi.

Ah, da, îşi spuse în gând în limba Comanşilor, mi-aduc aminte. Înainte, mă numeam Christine.

Apoi începea să se gândească la acel timp, dinainte şi atunci se întâmpla mereu acelaşi lucru. Parcă ar fi trecut printr-o perdea veche, înceţoşată şi cele două lumi se făceau una, cea de demult topindu-se în cea nouă. Înfruntă-Cu-Pumnul era Christine şi Christine era Înfruntă-Cu-Pumnul.

De-a lungul anilor pielea i se închisese la culoare şi întreaga ei înfăţişare căpătase un aer neîndoielnic sălbatic. Dar deşi avusese două sarcini normale, îşi păstrase silueta de femeie albă. Şi părul, care refuza să-i crească dincolo de umeri şi refuza să aibă firul drept, păstra încă o nuanţă cireşie pronunţată. Şi, desigur, mai erau şi ochii castaniu deschis.

Spaima lui Înfruntă-Cu-Pumnul era pe deplin fondată. Nu putea spera să scape de ea. Ochii unui alb vor găsi mereu ceva ciudat la femeia din sălaşul unde stai o dată pe lună. Ceva nu tocmai indian. Iar ochii cunoscători ai propriului ei grup găseau că e ceva nu tocmai indian, chiar după tot acest răstimp.

Era o povară cumplită şi grea dar Înfruntă-Cu-Pumnul nu vorbea niciodată de asta, cu atât mai puţin nu se plângea. O ducea în tăcere şi cu mult curaj de-a lungul fiecărei zile din viaţa ei de indiancă şi o ducea pentru un motiv măreţ.

Înfruntă-Cu-Pumnul dorea să rămână unde este.

Era foarte fericită.

CAPITOLUL XI.

1

Consiliul lui Zece-Urşi se încheie fără a lua o hotărâre, dar asta nu era ceva neobişnuit.

Adeseori un consiliu pus pe critică se încheia fără hotărâri, semnalând astfel începutul unei întregi perioade noi în viaţa politică a grupului.

În asemenea momente, dacă ar fi ales să procedeze aşa, oamenii porneau la acţiuni independente.

2

Cu-Păru-N-Vânt se străduise din răsputeri să influenţeze părerile consiliului în favoarea unui al doilea plan. Să plece călare şi să ia calul fără a-l ataca pe omul alb. Dar în loc de băieţi, de data asta să trimită bărbaţi. Consiliul i-a respins această a doua idee a lui dar Cu-Păru-N-Vânt nu s-a supărat pe nimeni.

Ascultase deschis toate părerile şi oferise soluţia lui. Soluţia nu fusese adoptată dar argumentele împotriva ei nu-l convinseseră pe Cu-Păru-N-Vânt că planul lui nu era bun.

Era un războinic respectat şi ca orice războinic respectat îşi păstra un drept suprem.

Putea face ce doreşte.

Dacă voinţa consiliului ar fi fost de granit sau dacă îşi punea planul în acţiune şi lucrurile mergeau prost, era cu putinţă să fie expulzat din grup.

Cu-Păru-N-Vânt se gândise deja la toate astea. Voinţa consiliului nu fusese de granit; fusese şovăielnică ca după

chercheleală. Iar cât despre el… păi, … Cu-Păru-N-Vânt nu se descurca rău niciodată.

Aşa că atunci când consiliul luă sfârşit, merse cu paşi mari pe unul din drumurile cele mai populate ale taberei, căutându-şi câţiva prieteni la ei acasă şi spunându-le fiecăruia aceleaşi lucruri:

— Mă duc să fur calul ăla. Vrei să vii?

Fiecare prieten îi răspundea la întrebare cu o alta:

— Când?

Iar Cu-Păru-N-Vânt avea acelaşi răspuns pentru fiecare.

— Acum.

3

Era un grup mic. Cinci oameni.

Ieşiră din sat, călare şi se îndreptară spre preerie cu pas studiat. Nu se grăbeau. Dar asta nu însemna că glumeau unii cu alţii.

Călăreau încruntaţi, cu feţe inexpresive, parcă mergeau la înmormântarea unei rude îndepărtate.

Cu-Păru-N-Vânt le-a spus ce să facă când s-au dus să-şi ia poneii.

— O să luăm calul. Staţi cu ochii pe el la întoarcere. Călăriţi strâns în jurul lui. Dacă dăm de un om alb, să nu trageţi în el, decât dacă trage el în voi. Dacă încearcă să vorbească, nu-i răspundeţi. O să luăm calul şi vedem ce se întâmplă.

Cu-Păru-N-Vânt n-ar fi recunoscut în faţa nimănui, dar când au zărit fortul a simţit un val de uşurare.

În ţarc era un cal, unul arătos.

Dar omul alb nu se vedea nicăieri.

4

Omul alb dormise bine înainte de amiază. Dormise câteva ceasuri. Pe la jumătatea amiezii, se trezi, bucuros că noua lui idee funcţiona.

Locotenentul Dunbar hotărâse să doarmă ziua şi să stea în capul oaselor noaptea, la foc. Cei care-l furaseră pe Cisco veniseră în zori şi în poveştile pe care le auzise, zorii era momentul preferat al atacului. Astfel va fi treaz când vor veni.

Se simţea puţin buimac după un somn aşa lung. Şi transpirase mult. Corpul îi era lipicios. Ăsta era momentul potrivit pentru o baie.

De aceea, stătea pe vine în apa râului cu capul plin de clăbuci de săpun şi cu apa până la umeri, când a auzit tunetele copitelor celor cinci călăreţi care veneau de-a lungul malului înalt.

A zbughit-o afară din apă şi, instinctiv, s-a repezit la pantaloni. A încercat, să şi-i tragă pe el, dar n-a reuşit şi i-a azvârlit cât colo şi-a înşfăcat revolverul mare tip marina de război. După care s-a căţărat pe pantă în patru labe.

5

L-au văzut cu toţii când au ieşit afară din ţarc cu Cisco.

Stătea în picioare la muchia malului. Îi şiroia apa pe corp.

Capul îi era acoperit cu ceva alb. Avea o armă în mână. Toate astea au fost văzute din priviri aruncate peste umăr. Nimic mai mult. Îşi aminteau cu toţii instrucţiunile lui Cu-Păru-N-Vânt. Cu un războinic care-l ţinea pe Cisco şi ceilalţi ciorchine în jur, au rupt-o la goană părăsind fortul în formaţie strânsă.

Cu-Păru-N-Vânt a zăbovit.

Omul alb nu se mişcase. Stătea neclintit şi drept la muchia malului, iar mâna cu arma îi atârna pe lângă corp.

Lui Cu-Păru-N-Vânt ar fi putut să-i pese mai puţin de omul alb. Dar îi păsa mult de ceea ce omul alb reprezenta. Era duşmanul permanent al fiecărui războinic. Omul alb

reprezenta frica. Un lucru era să te retragi de pe câmpul de bătălie după o luptă dură, dar ca să laşi frica să te ia cu asalt şi să nu faci nimic…

Cu-Păru-N-Vânt ştia că nu putea îngădui să se întâmple asta.

Îşi struni poneiul care fremăta tot, îl întoarse şi o porni în galop asupra locotenentului.

6

Când s-a căţărat ca un zănatec sus pe mal, locotenentul Dunbar era tot ceea ce s-ar cuveni să fie un soldat. Dădea năvală să-l întâlnească pe duşman. La altceva nu se mai gândea.

Dar asta a încetat în clipa în care s-a aflat sus pe mal.

Se aşteptase la criminali, o bandă de răufăcători, spărgători, care să necesite pedeapsa.

Ceea ce a găsit, în schimb, a fost un spectacol de carnaval, o acţiune de paradă atât de rapidă încât asemenea puştiului care asistă la prima lui mare paradă, locotenentul n-a putut să facă nimic altceva decât să rămână acolo şi să privească cum se desfăşoară.

Goana nebună a poneilor, bubuind în trecerea lor. Spinările lucioase, penele fluturând la hamuri, în coame şi cozi, desenele decorative de pe crupe. Şi bărbaţii de pe spinările lor călărind cu acel abandon cu care copiii călăresc caii-jucărie. Pielea lor întunecată, cu musculatura şi tendoanele profilate clar. Părul lucios, împletit în cozi, arcurile şi lăncile şi puştile, dungile de vopsea trasate îndrăzneţ de-a lungul feţelor şi braţelor.

Şi totul într-o asemenea magnifică armonie. Laolaltă călăreţi şi cai arătau ca marele tăiş al unui plug care parcurge în goană decorul natural, lăsând în urmă o brazdă abia schiţată.

Niciodată nu-şi imaginase atâta culoare, viteză şi splendoare. Era aura vestită a războiului surprinsă într-o

singură pictură murală vie şi Dunbar stătea transfigurat, nu atât om cât o pereche de ochi.

Era învăluit într-o ceaţă deasă care tocmai începuse să se împrăştie când Dunbar şi-a dat seama că unul din ei se întoarce.

Ca acel care doarme şi visează, se strădui să se trezească. Creierul lui încerca să trimită comenzi dar comunicarea se întrerupea într-una. Nu putea să mişte nici un muşchi.

Călăreţul venea spre el gonind ca un apucat, cu gând să-l izbească. Locotenentul Dunbar nu se gândea că o să fie călcat în picioare. Nu se gândea că o să moară. Îşi pierduse total capacitatea de gândire. Stătea acolo nemişcat cu privirea fixată parcă în transă pe nările dilatate ale poneiului.

7

Când Cu-Păru-N-Vânt ajunse la treizeci de picioare de locotenent, a tras de hăţuri atât de năprasnic încât, pentru o clipă, calul lui practic a luat poziţia şezând. Cu un salt mare în sus, poneiul înnebunit a revenit pe picioare şi a început imediat să joace în frâu să se prăbuşească şi să se ridice învolburat. Cu-Păru-N-Vânt îl ţinea strâns în acest timp, aproape indiferent la mişcările giratorii de sub el.

Se holba la omul alb care stătea acolo în picioare neclintit şi gol. Trupul nu vădea absolut nici o mişcare. Cu-Păru-N-Vânt nu putea să vadă dacă clipea. Totuşi a putut să vadă că pieptul de un alb strălucitor se ridica şi cobora încet. Omul era viu.

Nu părea înfricoşat. Cu-Păru-N-Vânt stima neînfricarea omului alb, dar, în acelaşi timp, asta îl irita. Omul ar fi trebuit să se teamă. Cum putea să nu se teamă? Cu-Păru-N-Vânt simţea cum îi revine lui frica. Îi dădea furnicături prin piele.

Îşi ridică puşca deasupra capului şi răcni trei propoziţii

subliniindu-şi spusele:
— Eu sunt Cu-Păru-N-Vânt!
— Vezi că nu mi-e frică de tine?
— Vezi?
Omul alb nu răspunse şi brusc, Cu-Păru-N-Vânt se simţi mulţumit. Dăduse faţă cu acest aşa-zis duşman. Îl provocase pe omul alb în pielea goală şi omul alb nu făcuse nimic. Era destul.
Îşi roti poneiul, lărgi puţin strânsoarea frâului şi se năpusti în fugă să-şi ajungă prietenii.

8

Locotenentul Dunbar privea ca în transă cum războinicul se îndepărta călare. Cuvintele îi răsunau încă în minte. Cel puţin, sunetul cuvintelor, ca lătratul unui câine. Deşi habar n-avea ce înseamnă, sunetele păreau că au anunţat ceva de parcă războinicul ar fi comunicat cu el.
Treptat-treptat începea să-şi revină. Prima senzaţie pe care a avut-o a fost revolverul din mână. Era colosal de greu. I-a dat drumul să cadă.
Apoi şi-a dat drumul încet pe genunchi şi pe urmă s-a lăsat pe călcâie.
A rămas aşa multă vreme, stors cum nu mai fusese în viaţa lui, neputincios ca un căţeluş nou-născut.
La început a crezut că s-ar putea să nu se mai poată mişca deloc, dar, în cele din urmă, s-a ridicat în picioare şi, clătinându-se, s-a dus la colibă. Doar cu un ultim efort a reuşit să-şi răsucească o ţigară. Dar era prea slăbit ca s-o fumeze aşa că după ce-a tras din ea de vreo două ori, locotenentul a adormit.

9

Cea de a doua evadare a avut vreo două trăsături specifice dar, în mare, lucrurile s-au petrecut ca şi mai înainte.

După două mile cei cinci Comanşi au micşorat goana cailor trecând la trap uşor. Cu călăreţi pe ambele părţi şi venind din urma lui, lui Cisco nu-i mai rămânea decât o singură cale.

S-o ia înainte.

Nici nu începură bine călăreţii să schimbe câteva cuvinte când murgul făcu un salt de parcă ar fi fost înţepat în noadă şi ţâşni înainte.

Cel care-l ţinea de funie a fost smucit drept peste capul poneiului lui. Câteva fracţiuni de secundă, Cu-Păru-N-Vânt avu prilejul să prindă funia care sălta pe pământ îndărătul lui Cisco, dar a ratat momentul. I-a scăpat printre degete.

După asta nu le-a mai rămas decât să gonească să-l prindă. N-a fost prea vesel pentru Comanşi. Omul care fusese tras jos n-a avut nici o şansă, iar ceilalţi patru urmăritori n-au avut noroc.

Unul din ei şi-a pierdut calul când acesta a călcat într-o vizuină de câine sălbatic şi şi-a rupt unul din picioarele din faţă. În după-amiaza aceea Cisco era iute ca o pisică şi alţi doi călăreţi au fost azvârliţi de pe cai când au încercat să-şi facă poneii să îi imite zig-zag-urile lui de fulger.

Aşa că a rămas doar Cu-Păru-N-Vânt. A reuşit să ţină pasul pe parcursul câtorva sute de yarzi, dar când şi calul lui a început să dea semne de epuizare nu câştigaseră încă teren, aşa că a hotărât că nu merita să alerge până-i crapă calul pentru ceva ce nu putea să prindă.

În timp ce poneiul lui îşi trăgea sufletul, Cu-Păru-N-Vânt l-a urmărit pe murg din privire îndeajuns ca să vadă că se îndrepta cam în direcţia fortului şi şi-a temperat necazul gândindu-se că poate Pasăre-Săltăreaţă a avut dreptate. Poate că era un cal magic şi poate că aparţinea unei făpturi magice.

Pe drumul de întoarcere s-a întâlnit cu ceilalţi. Cu-Păru-N-Vânt ratase, asta era clar şi nimeni nu i-a cerut detalii.

Nimeni n-a spus o vorbă.
Au călărit pe drumul cel lung până acasă, în tăcere.

CAPITOLUL XII.

1

Cu-Păru-N-Vânt şi oamenii lui şi-au găsit la întoarcere satul în doliu.

Grupul plecat de-atâta timp să lupte cu indienii Ute se întorsese în sfârşit acasă.

Şi ştirile nu erau bune.

Furaseră doar şase cai, nu destul ca să-şi acopere propriile pierderi. Veniseră cu mâna goală după ce făcuseră atâta timp pe drum.

Aduseseră cu ei patru oameni grav răniţi din care doar unul va supravieţui. Dar adevărata tragedie se măsura în cei şase care fuseseră omorâţi, şase războinici deosebit de buni. Şi ce era încă şi mai rău era că pe travois[2] se aflau doar patru cadavre acoperite de pături.

Nu fuseseră în stare să recupereze doi dintre cei morţi şi, în semn de tristeţe, numele acestor bărbaţi nu vor mai fi pomenite niciodată de-aici înainte.

Unul din ei era soţul lui Înfruntă-Cu-Pumnul.

2

Pentru că ea se afla în sălaşul unde stai o dată pe lună, a trebuit să i se trimită vorbă din afară prin doi din prietenii soţului ei.

La început a părut să primească ştirile cu indiferenţă şezând rigidă ca o statuie pe podeaua sălaşului, cu mâinile

[2] travois – vehicul în formă de sanie utilizat cândva de indienii de la şes, constând în două bârne unite pe un cadru ca să poată fi tras de un animal.

împletite în poală, cu capul uşor înclinat. A stat aşa toată după-masa, lăsând durerea să muşte încet din inima ei în timp ce celelalte femei îşi vedeau de treburi.

Ele, totuşi, o urmăreau din priviri, pe de o parte pentru că toate ştiau cât de apropiaţi fuseseră Înfruntă-Cu-Pumnul şi soţul ei. Dar ea era femeie albă şi asta, mai mult decât orice, era cauza curiozităţii lor. Nici una din ele nu ştia cum va reacţiona o minte de albă într-o asemenea criză. Aşa că o urmăreau cu un amestec de grijă şi curiozitate.

Şi bine făceau.

Înfruntă-Cu-Pumnul era aşa de pustiită că n-a scos un piuit toată după-masa. N-a vărsat o lacrimă. Şedea şi atâta tot. În acest timp gândurile îi alergau periculos de iute. Se gândea la pierderea suferită, la soţul ei şi în sfârşit, la ea însăşi.

Derula evenimentele vieţii ei cu el, totul apărându-i în detalii fragmentate, dar vii. Mereu, mereu îi revenea în minte o anume perioadă… singura dată când a plâns.

Era într-o noapte nu mult după moartea celui de al doilea copil al lor. Rezistase, încercând tot ce ştia, ca să nu se prăbuşească în prăpastia durerii. Rezista încă când i-au venit lacrimile. A încercat să le oprească îngropându-şi faţa în cămaşa de noapte. Discutaseră deja ca el să-şi ia altă soţie, iar el spusese cuvintele: „Tu eşti numeroasă”. Dar nu era destul pentru ca să înfrunte durerea produsă de dispariţia acestui al doilea copil, durere pe care ea ştia că el o împărtăşeşte şi îşi îngropase faţa udă în cămaşă. Dar nu se putea opri şi lacrimile au dat în suspine.

Când s-a potolit şi-a ridicat capul şi l-a descoperit şezând liniştit, la marginea focului, scotocind în el, fără rost, în timp ce ochii îi priveau fără ţintă prin flăcări.

Când li s-au întâlnit privirile ea a spus: „Sunt un nimic”.

La început el n-a răspuns. Dar se uita drept în sufletul ei cu o expresie atât de liniştită că ea n-a putut rezista la efectul ei calmant. Apoi ea a văzut umbra celui mai palid zâmbet furişându-se pe buzele lui şi el din nou a rostit acele cuvinte:

— „Tu eşti numeroasă”.

Îşi amintea perfect asta: ridicarea lui deliberată de lângă foc, gestul lui abia schiţat care spunea: „Du-te puţin mai încolo,” uşoara lui alunecare sub cămaşa ei, braţele lui adunând-o atât de dulce.

Şi-şi amintea starea de inconştienţă cu care au făcut dragoste, eliberaţi de mişcări, cuvinte şi energie. Parcă erau ridicaţi în văzduh să plutească de-a pururi pe apele unui râu ceresc invizibil. A fost cea mai lungă noapte a lor. Când ajungeau la pragul somnului, o luau de la început. Şi iarăşi. Şi iarăşi. Doi oameni, un singur trup.

Nici chiar apariţia soarelui nu i-a oprit. Pentru prima şi unica dată din viaţa lor, nici unul n-a părăsit locuinţa în dimineaţa aceea.

Când în sfârşit somnul i-a găsit, au adormit deodată şi Înfruntă-Cu-Pumnul îşi amintea cum a furat-o somnul având senzaţia că povara de a fi două fiinţe a devenit deodată atât de uşoară că a încetat să mai conteze. Îşi amintea că în momentele acelea nu se mai simţea nici indiancă nici albă. Simţea că este doar o singură fiinţă.

Înfruntă-Cu-Pumnul clipi, întorcându-se îndărăt la prezentul sălaşului unde stăteai o dată pe lună.

Acum nu mai era soţie, nici Comanşi. Nici măcar femeie. Nu mai era nimic. Ce mai aştepta?

Pe podeaua înţesată, la numai câteva picioare de ea, se afla un cuţit cu care se răzuiau pieile. Se văzu apucându-l strâns în mână.

Îl văzu înfigându-se adânc în sânul ei, până la prăsele.

Înfruntă-Cu-Pumnul aşteptă clipa când atenţia tuturor era îndreptată în altă parte. Se legănă înainte şi înapoi de câteva ori, apoi înaintă pe furiş, parcurgând distanţa de câteva picioare în patru labe.

Mâna i se întinse direct spre el şi, într-o clipă, lama se aflǎ înaintea ochilor ei. O ridică mai sus, scoase un ţipăt şi o repezi în jos cu amândouă mâinile, ca şi cum ar fi strâns la piept un obiect scump inimii ei.

În mijlocul frântuirii de secundă cât i-a trebuit cuţitului ca

să-şi completeze zborul, a sosit prima femeie. Deşi n-a reuşit să prindă mâinile care ţineau cuţitul, coliziunea a fost suficientă ca să devieze zborul în jos al acestuia. Lama a luat-o într-o parte lăsând o dâră subţire pe corsajul rochiei lui Înfruntă-Cu-Pumnul, în timp ce i-a trecut peste sânul stâng, a sfâşiat mâneca de piele de căprioară şi a pătruns în porţiunea cărnoasă a braţului drept, deasupra cotului.

A luptat ca un diavol şi femeile au avut mult de furcă ca să-i descleşteze cuţitul din mâna. Cuţitul odată smuls, micuţa femeie albă nu s-a mai împotrivit deloc. S-a prăbuşit în braţele de surori ale prietenelor ei şi ca şuvoiul care se revarsă când se ridică o valvă încăpăţânată, începu să plângă convulsiv, cu sughiţuri.

Au dus micul ghem de sughiţuri şi lacrimi până la pat când pe braţe când târâş. Una din prietene o legăna ca pe-un copil în timp ce alte două i-au oprit sângerarea şi i-au pansat braţul. A plâns atât de mult timp că femeile au trebuit să stea lângă ea cu schimbul.

În sfârşit respiraţia ei a început să se liniştească şi suspinele au făcut loc unui şir de gemete neîntrerupte. Apoi, fără să-şi deschidă ochii umflaţi de plâns, a vorbit, repetând mereu aceleaşi cuvinte, într-o dulce incantaţie adresată ei înseşi:

— Sunt un nimic. Sunt un nimic. Sunt un nimic.

La începutul serii ele au umplut un corn de bizon cu fiertură slabă şi i-au dat-o s-o bea. A început să soarbă cu ezitări dar pe măsură ce bea, mai cerea. A înghiţit îndelung după ultima picătură apoi s-a întins pe pat în timp ce ochii ei, larg deschişi, alunecară peste prietenele ei fără ca să le vadă şi se fixară în tavan.

— Sunt un nimic, a repetat. Dar acum în tonul ei se simţea echilibrul seninătăţii şi celelalte femei au ştiut că depăşise stadiul cel mai periculos al durerii.

Cu cuvinte calde de îmbărbătare, şoptite cu blândeţe, o mângâiau pe părul încâlcit şi potriveau marginile păturii pe lângă umerii ei micuţi.

3

Cam tot la vremea când epuizată, Înfruntă-Cu-Pumnul cădea într-un somn adânc fără vise, locotenentul Dunbar se trezi în sunet de copite care băteau la pragul colibei lui de turf.

Pentru că sunetul nu-i era cunoscut şi pentru că era buimăcit de somnul îndelungat, locotenentul rămase culcat, liniştit, clipind să se trezească de-a binelea, în timp ce mâna pipăia pe podea după revolver. Înainte să dea de el, recunoscu sunetul. Era Cisco, care revenise.

Totuşi prudent, Dunbar se dădu jos din pat fără zgomot şi, plecându-şi spinarea se strecură afară pe lângă calul său.

Se întuneca deşi era încă devreme. Pe cer, singuratic, se zărea luceafărul de seară. Locotenentul trase cu urechea şi se uită în jur. Nu era nimeni.

Cisco venise după el în curte, iar când locotenentul Dunbar puse din întâmplare mâna pe gâtul lui descoperi că avea părul rigid din pricina sudorii uscate. Atunci făcu o grimasă şi spuse cu voce tare:

— Bănuiesc că i-ai alergat zdravăn, nu-i aşa? Hai să-ţi dau de băut!

Conducându-l pe Cisco în jos spre râu, era uimit de cât de puternic se simţea. Deşi şi-o amintea cu claritate, paralizia lui la vederea raidului de după-masă i se părea ceva îndepărtat. Nu înceţoşat ci îndepărtat, precum trecutul istoric. A fost un botez, a tras el concluzia, un botez care l-a catapultat din imaginaţie în realitate. Războinicul care venise călare şi lătrase la el fusese real. Oamenii care îl luaseră pe Cisco fuseseră reali. Acum îi cunoştea.

În timp ce Cisco se juca cu apa, plescăind din buze, locotenentul Dunbar îşi lăsă gândurile să alerge de-a lungul acestui filon de gândire până dădu de o aluviune exploatabilă.

Am aşteptat, îşi spuse. Asta am făcut până acum.

Scutură din cap, râzând în sinea lui. Am aşteptat. A aruncat cu o piatră în apă. Ce-am aşteptat? Să mă găsească cineva? Să-mi ia indienii calul? Să văd un bizon?

Nu putea crede ce făcuse. În viaţa lui nu umblase pe ouă şi totuşi asta făcuse în aceste ultime săptămâni. A mers pe ouă aşteptând să se întâmple ceva.

Mai bine aş înceta cu asta chiar acum, îşi spuse.

Înainte să se mai gândească la ce avea de făcut, ochii lui zăriră ceva. Pe partea cealaltă, în oglinda apei se reflecta o culoare.

Locotenentul Dunbar a privit în sus, deasupra pantei malului din spatele lui, o lună plină enormă, semn al echinoxului de toamnă, pornea să se ridice.

Instinctiv, se aruncă pe spinarea lui Cisco şi urcă pe mal.

Era o privelişte magnifică, luna asta mare, strălucind ca gălbenuşul de ou, umplând cerul nopţii de parcă ar fi fost o întreagă lume nouă venită să-l viziteze tocmai pe el.

A coborât de pe cal şi-a făcut o ţigară şi a privit vrăjit cum luna urca grabnic deasupra capului iar topografia ei era vizibilă cu claritate, ca pe o hartă.

Pe măsură ce se înălţa, preeria se lumina tot mai mult, în nopţile de până atunci nu cunoscuse decât întunericul iar revărsarea asta de lumină aducea cu un ocean căruia îi secase brusc apa.

Trebuia să intre în ea.

Porni călare şi hoinăriră o jumătate de oră şi Dunbar gustă fiecare clipă. Când în cele din urmă se întoarse căpătase încredere.

Acum se bucura de tot ce s-a întâmplat. N-o să mai fie abătut că soldaţii refuzau să sosească. N-o să-şi schimbe orele de somn.

N-o să mai patruleze în cercuri mici, de frică şi n-o să-şi mai petreacă nopţile cu ochiul şi urechea la pândă.

N-o să mai aştepte. O să forţeze deznodământul.

Mâine dimineaţă o să plece călare să-i găsească pe indieni.

Şi dac-or să-l mănânce?

Păi, dac-or să-l mănânce, dracu’ o să rămână cu rămăşiţele.
Dar de aşteptat, n-o să mai aştepte.

4

Când ea a deschis ochii în zori, a văzut mai întâi alţi doi ochi. Apoi şi-a dat seama că o priveau mai multe perechi de ochi. Îi năvăli totul în minte şi Înfruntă-Cu-Pumnul se simţi brusc stânjenită de toată această atenţie. Făcuse tentativa într-un mod atât de nedemn, de străin spiritului de Comanşi.
Vroia să-şi ascundă faţa.
Au întrebat-o cum se simte şi dacă dorea să mănânce şi Înfruntă-Cu-Pumnul a spus da, se simţea mai bine şi da, ar fi bine să mănânce.
În timp ce mânca le privea pe femei îndeletnicindu-se cu ale lor şi asta, împreună cu somnul şi cu hrana au avut efect restabilizator. Viaţa mergea înainte şi văzând toate astea simţea că e şi ea din nou cineva.
Dar când s-a pipăit ca să-şi găsească inima, a ştiut, după înjunghiere, că era sfărâmată. Va trebui să şi-o vindece dacă va fi să continue să trăiască această viaţă şi asta se putea face cel mai bine cu un doliu complet şi bine chibzuit.
Trebuie să fie-n doliu pentru soţul ei.
Ca să facă asta aşa cum se cu vine, trebuie să plece din sălaş.
Era încă foarte devreme când s-a pregătit să plece. I-au împletit părul încâlcit şi au trimis doi tineri la drum: unul, să-i aducă cea mai bună rochie, celălalt, să-i aducă unul din poneii soţului ei, din herghelie.
Nimeni n-a împiedicat-o când Înfruntă-Cu-Pumnul şi-a trecut o centură prin teaca celui mai bun cuţit şi şi-a fixat-o în jurul mijlocului. Împiedicaseră ceva iraţional cu o zi înainte, dar acum ea era mai liniştită şi dacă Înfruntă-Cu-Pumnul mai vroia încă să-şi ia viaţa, aşa să fie. Multe femei

au făcut asta în anii trecuţi.

S-au înşirat în urma ei atunci când a ieşit din sălaş; era aşa de frumoasă, de ciudată şi de tristă. Una din ele a ajutat-o să-şi salte piciorul când s-a urcat pe ponei. Apoi poneiul şi femeia au plecat ieşind din bazinul unde se afla tabăra, în largul preeriei.

Nimeni n-a strigat după ea, nimeni n-a plâns, nimeni n-a fluturat mâna de rămas bun. Pur şi simplu au urmărit-o din priviri cum pleacă. Dar fiecare din prietenele ei spera că nu va fi prea dură cu ea însăşi şi că se va întoarce.

Toate o iubeau pe Înfruntă-Cu-Pumnul.

5

Locotenentul Dunbar îşi făcea grăbit pregătirile. Dormise deja până după răsăritul soarelui şi vrusese să se scoale în zori. Aşa că şi-a băut repede cafeaua, pufăind din prima ţigară în timp ce mintea îi încerca să facă ordine în toate cât se poate de eficient.

S-a repezit mai întâi la treburile mai grele, începând cu drapelul de pe magazia de provizii. Era mai nou decât cel arborat la propriul lui sediu, aşa că s-a căţărat pe peretele sfărâmicios de turf şi l-a dat jos.

A despicat un par luat de la ţarc, l-a băgat, lateral, în cizmă şi, după o măsurătoare atentă, l-a frânt la câţiva inci de la vârf. Apoi a prins pe el drapelul. N-arăta rău.

Mai bine de o oră a muncit la Cisco, i-a tuns smocurile de păr din jurul fiecărei copite, i-a pieptănat coama şi coada şi i-a uns părul negru şi greu cu slănină.

Cel mai mult timp i-a luat ţesălatul. Locotenentul Dunbar a frecat şi a periat de sus în jos de vreo şase ori până când, în cele din urmă, a păşit îndărăt şi a văzut că nu mai era nimic în plus de făcut. Murgul strălucea ca imaginea lucioasă dintr-o carte cu poze.

Şi-a legat calul cu o funie scurtă ca să-l împiedice să se culce în praf şi s-a întors grăbit la coliba de turf. Acolo şi-a

scos uniforma de gală şi a luat-o la periat bucăţică cu bucăţică cu o perie deasă, smulgând fire răzleţe şi îndepărtând cele mai mici scame. I-a lustruit toţi nasturii. Dacă ar fi avut vopsea, ar fi împrospătat uşor epoleţii şi vipuşca galbenă de pe părţile laterale exterioare ale pantalonului. S-a descurcat cu o periuţa şi puţin scuipat. Când a terminat, uniforma arăta mai mult decât onorabil.

Tot cu scuipat şi-a lustruit şi cizmele noi de călărie, care-i veneau până la genunchi şi le-a aşezat lângă uniforma întinsă pe pat.

Când în sfârşit a sosit timpul să treacă la el însuşi, a luat un prosop aspru şi trusa de bărbierit şi ţopăind ca pe jăratec, cu tălpile goale, a coborât la râu. A sărit în apă, s-a săpunit de sus până jos, s-a limpezit şi a sărit din nou afară, totul în mai puţin de cinci minute. Luând seama să nu se taie, locotenentul s-a bărbierit de două ori. Când plimbându-şi mâna peste maxilare şi pe gât n-a mai dat de nici un fir, a dat fuga din nou sus pe mal şi s-a îmbrăcat.

6

Cisco a plecat capul şi s-a uitat critic la silueta care venea spre el, acordând o atenţie deosebită eşarfei de un roşu aprins care flutura la brâul bărbatului. Şi chiar dacă n-ar fi fost eşarfa acolo, privirea calului probabil că tot ar fi rămas fixată. Nimeni nu-l mai văzuse pe locotenentul Dunbar într-o asemenea ţinută până atunci. Cel puţin Cisco cu siguranţă nu-l mai văzuse iar el îşi cunoştea foarte bine stăpânul.

Locotenentul se îmbrăca întotdeauna obişnuit, dând puţină atenţie strălucirii parăzilor sau inspecţiilor sau întâlnirilor cu generalii.

Dar dacă cele mai rafinate minţi de militari şi-ar fi bătut capul laolaltă ca să creeze idealul de tânăr ofiţer, rezultatul ar fost cu mult mai prejos decât ce realizase locotenentul Dunbar în această dimineaţă de mai, de o transparenţă de

cristal.

Din creştet până-n tălpi, inclusiv revolverul mare, tip marină de război, care i se legăna uşor la şold, era bărbatul în uniformă din visul oricărei fete. Imaginea pe care o prezenta era atât de îndrăzneaţă şi strălucitoare că inima oricărei femei ar fi tresărit la vederea lui. Capul celui mai cinic individ ar fi fost obligat să se întoarcă şi buzele cele mai crispate de dispreţ s-ar fi trezit articulând cuvintele:

— Cine este?

După ce i-a strecurat lui Cisco zăbala în gură, l-a apucat de coamă şi a alunecat fără nici un efort pe spinarea mătăsoasă a murgului. Au mers la trap mărunt până la magazia de provizii unde locotenentul s-a aplecat şi a luat stegulețul triunghiular şi drapelul sprijinit de perete.

A vârât bastonul în cizma stângă, a apucat strâns drapelul cu mâna stângă şi l-a îndreptat pe Cisco înspre preeria întinsă.

După o sută de yarzi, Dunbar s-a oprit şi a privit înapoi, simţind că era cu putinţă să nu mai revadă acele locuri.

S-a uitat la soare şi a văzut că nu era mai târziu de jumătatea dimineţii. O să aibă destul timp să dea de ei. Departe, spre apus, se zărea norul plat, fumuriu care fusese vizibil trei dimineţi la rând. Acolo trebuiau să fie.

Locotenentul şi-a privit vârfurile cizmelor. Reflectau lumina soarelui. Dădu drumul unui scurt oftat de îndoială şi o fracţiune de secundă îşi dori un gât zdravăn de whisky. Apoi, plescăind din limbă îl îndemnă pe Cisco şi căluţul întinse pasul la trap săltăreţ înspre apus. Începuse să bată vântul şi Bătrâna Glorie scotea capul în timp ce el călărea ca să întâlnească… ca să întâlnească nu ştia nici el ce anume.

Dar se ducea.

7

Fără să fi fost deloc planificat, doliul lui Înfruntă-Cu-

Pumnul era încărcat de ritualuri.

Acum nu mai avea de gând să moară. Ceea ce vroia era să cureţe depozitul de durere dinlăuntrul ei. Vroia o curăţenie cât se poate de desăvârşită, aşa că nu se grăbea.

Metodic şi liniştit, a mers călare aproape o oră până ce a dat de un loc care să-i convină, un loc unde se puteau întruni zeii.

Pentru un locuitor al preeriei locul ar fi putut trece drept un deal. Pentru oricine altcineva ar fi putut fi nici mai mult nici mai puţin decât un cucui al pământului, o creastă mică pe o mare întinsă şi calmă. În vârful lui se afla un singur copac, un stejar bătrân, noduros, care se agăţa cumva de viaţă deşi de-a lungul anilor fusese mutilat de cei ce trecuseră pe acolo. Ori încotro s-ar fi uitat, era singurul copac.

Era un loc foarte retras. Părea tocmai potrivit. S-a urcat până în vârf, s-a lăsat să alunece jos de pe ponei, a făcut câţiva paşi în jos pe cealaltă parte a pantei şi s-a aşezat pe pământ încrucişându-şi picioarele.

Vântul îi sălta cosiţele, aşa că şi-a ridicat mâinile, le-a despletit şi şi-a lăsat părul de culoarea vişinei să fluture în vânt. Apoi şi-a închis ochii, a început să se legene liniştit în faţă şi în spate şi s-a concentrat asupra cumplitei întâmplări din viaţa ei, s-a concentrat, dând deoparte orice altceva.

Câteva minute după aceea, i-au venit în minte cuvintele unui cântec. A deschis gura şi versurile au început să curgă cu siguranţa şi forţa lucrului repetat asiduu.

Vocea ei se înălţa. Când şi când suna fals. Dar cânta din toată inima cu o frumuseţe care întrecea cu mult ceva melodios doar pentru ureche.

Primul a fost un cântec simplu care-i preamărea virtuţile de războinic şi de soţ. Spre sfârşit şi-a amintit un cuplet. Suna aşa:

„A fost un bărbat falnic.

A fost falnic pentru mine”.

Înainte să cânte aceste versuri, s-a oprit. Ridicându-şi ochii închişi spre cer, Înfruntă-Cu-Pumnul şi-a tras din teacă

cuţitul şi şi-a crestat antebraţul pe o lungime de doi inci. Şi-a coborât capul şi s-a uitat la tăietură. Sângele curgea cum trebuie. Şi-a reluat cântecul, ţinând strâns într-o mână cuţitul.

În ceasul care a urmat s-a mai crestat în câteva locuri. Inciziile nu erau profunde dar produceau mult sânge şi asta o mulţumea pe Înfruntă-Cu-Pumnul. Pe măsură ce-şi simţea capul tot mai uşor, concentrarea ei creştea.

Cântatul îi făcea bine. Povestea întreaga istorie a vieţilor lor aşa cum n-ar fi putut-o face într-o discuţie cu cineva. Fără a intra în detalii, nu pierdea din vedere nimic.

În cele din urmă, după ce a întocmit un vers frumos în care implora pe Marele Spirit să-i acorde un loc de cinste în lumea de dincolo de soare, a simţit brusc că o străbate o puternică emoţie. Foarte puţine lucruri rămăseseră nespuse. Se apropia de sfârşit şi asta însemna rămas-bun.

Ochii i se umplură de lacrimi când îşi ridică rochia de piele de căprioară ca să-şi cresteze o coapsă. Trase în grabă cu lama cuţitului de-a curmezişul piciorului şi i se tăie respiraţia. De data asta tăietura a fost adâncă. Probabil că a atins o venă sau arteră principală, pentru că atunci când Înfruntă-Cu-Pumnul s-a uitat, a văzut cum ţâşnea sângele cu fiecare bătaie a inimii.

Putea să continue să cânte.

Înfruntă-Cu-Pumnul a ales a doua variantă. Şedea cu picioarele întinse, lăsând ca sângele ei să îmbibe pământul iar ea, cu capul ridicat, rostea cu vaiet:

„Va fi bine să mor.

Va fi bine să plec cu el.

Vin şi eu în urmă”.

8

Pentru că vântul îi sufla în faţă, ea nu l-a auzit pe călăreţ apropiindu-se.

El observase panta de departe şi hotărâse că, deoarece

nu zărise încă nimic, ar fi un loc bun de unde să arunce o privire.

Dacă totuşi tot nu o să poată să vadă nimic când va ajunge acolo, ar putea să se suie în copacul acela bătrân.

Locotenentul Dunbar era pe la jumătatea pantei în sus când vântul i-a adus în urechi un sunet straniu şi trist. Înaintând cu prudenţă, a ajuns în vârful pantei şi a văzut pe cineva aşezat la câteva picioare mai la vale, drept în faţa lui. Şedea cu spatele. Nu putea şti dacă era femeie sau bărbat. Dar era sigur indian.

Un indian care cânta.

Dunbar stătea nemişcat pe spinarea lui Cisco când acel cineva s-a întors cu faţa spre el.

9

N-ar fi putut să spună ce era, dar Înfruntă-Cu-Pumnul şi-a dat seama brusc că se afla ceva în spatele ei şi s-a întors să vadă ce era.

N-a zărit decât o clipă faţa de sub pălărie, căci o pală neaşteptată de vânt a înfăşurat steagul colorat în jurul acelui cap de bărbat.

Dar privirea fugară a fost suficientă. A făcut-o să priceapă că era vorba de un soldat alb.

N-a sărit în picioare, nici n-a fugit. Era ceva fascinant în înfăţişarea acestui cavalerist solitar. Marele steag colorat şi poneiul strălucitor şi soarele clipind orbit de ornamentele de pe hainele lui. Şi acum, din nou, faţa, pe măsură ce steagul se desfăşura: o faţă aspră, tânără, cu ochi strălucitori. Înfruntă-Cu-Pumnul a clipit de câteva ori, neştiind dacă ceea ce vedea era o vedenie sau o făptură umană. Nu se clintise nimic în afară de steag.

Apoi soldatul s-a mişcat puţin pe spinarea calului. Era real. Ea s-a ridicat în genunchi şi apoi a pornit-o la vale. N-a scos un sunet, nici nu s-a precipitat. Înfruntă-Cu-Pumnul se deşteptase dintr-un coşmar ca să se pomenească în altul,

real. Se mişca încet pentru că era prea îngrozită ca să fugă.

10

Dunbar a fost şocat când i-a văzut faţa. N-a rostit cuvintele, nici măcar în gând, dar dacă ar fi făcut-o, locotenentul ar fi spus ceva în genul: „Ce fel de femeie e asta?”

Faţa mică şi ascuţită, părul încâlcit de culoarea vişinei şi ochii inteligenţi destul de pătimaşi ca să iubească sau să urască cu egală intensitate l-au descumpănit complet. Nu i-a trecut prin minte atunci că s-ar putea să nu fie indiancă. Doar un singur lucru îl preocupa în acel moment.

Nu mai văzuse în viaţa lui o femeie care să arate atât de original.

Înainte ca el să poată face o mişcare sau să spună ceva, ea s-a ridicat în genunchi şi el a văzut că era plină de sânge.

— Doamne! exclamă Dunbar.

Numai după ce ea s-a întors cu spatele şi a pornit-o la vale, el a ridicat mâna şi a strigat cu căldură-n glas:

— Aşteaptă!

La auzul cuvântului, Înfruntă-Cu-Pumnul a rupt-o la fugă împleticindu-se. Locotenentul Dunbar a pornit cu paşi mărunţi şi grăbiţi după ea, rugând-o să se oprească. Când distanţa dintre ei scăzuse la câţiva yarzi, Înfruntă-Cu-Pumnul a privit înapoi, s-a împiedicat şi s-a rostogolit în iarba înaltă.

Când a ajuns-o, ea se târa şi de fiecare dată când încerca să o atingă, trebuia să se retragă, ca şi cum i-ar fi fost teamă că atinge o sălbăticiune rănită. Când, în sfârşit, a cuprins-o de umeri, cu o smucitură ea s-a trântit pe spate şi s-a repezit la faţa lui cu unghiile.

— Eşti rănită, i-a spus el, dându-i mâinile deoparte. „Eşti rănită”.

Preţ de câteva secunde, s-a luptat din răsputeri, dar

vigoarea a părăsit-o repede şi atunci el a prins-o de încheieturile mâinilor. Cu ultimele puteri, ea-l izbea cu picioarele în burtă şi în timpul ăsta, s-a petrecut ceva straniu.

În delirul luptei, i-a venit în minte un vechi cuvânt englezesc, ceva ce nu mai rostise de mulţi ani. I-a zburat de pe buze înainte ca să-l poată opri.

— Nu, a spus ea.

Asta i-a încremenit pe amândoi. Locotenentul Dunbar nu putea să creadă că-l auzise, iar Înfruntă-Cu-Pumnul nu putea să creadă că-l rostise.

Şi-a aruncat capul pe spate şi şi-a lăsat trupul moale la pământ. Era prea mult pentru ea. Cu un geamăt, a spus câteva cuvinte în limba Comanşilor şi a leşinat.

Femeia din iarbă continua să respire. Majoritatea rănilor erau superficiale dar cea de la coapsă era periculoasă. Sângera într-una şi locotenentului îi era necaz că aruncase eşarfa roşie cu vreo două mile în urmă. Ar fi putut fi un garou perfect.

Fusese gata să mai arunce şi altele. Cu cât mersese mai departe şi văzuse mai puţine lucruri cu atât i se părea mai ridicol planul lui. Aruncase eşarfa ca pe ceva inutil, o prostie, pur şi simplu şi era gata să strângă steagul (care-i părea şi el ridicol) şi să se întoarcă la Fort Sedgewick când a zărit deluşorul şi copacul solitar.

Cureaua lui era nouă şi deci prea rigidă, aşa încât cu ajutorul cuţitului femeii a tăiat o fâşie de steag şi i-a legat coapsa, sus. Imediat hemoragia s-a diminuat, dar mai avea nevoie de încă o compresă. S-a dezbrăcat de uniformă şi-a scos indispensabilii lungi şi i-a tăiat în două. Apoi a făcut un tampon din partea superioară şi l-a aplicat apăsat peste tăietura adâncă.

Timp de zece minute cumplite, locotenentul Dunbar a stat în genunchi lângă ea, gol, în iarbă, apăsând cu amândouă mâinile compresa. La un moment dat şi-a închipuit că poate ea nu mai trăieşte. A pus urechea pe pieptul ei şi a ascultat. Îi mai bătea încă inima.

Îi era greu să se descurci aşa, de unul singur şi se simţea încordat căci nu ştia cine e femeia şi nu ştia dacă va trăi sau va muri. Era foarte cald acolo, în iarba de la poalele movilei şi de câte ori îşi ştergea sudoarea care-i picura în ochi, mâna lăsa o dâră din sângele ei pe faţa lui. Din când în când ridica compresa şi se uita. Şi de fiecare dată privea neputincios la sângele care nu vroia să se oprească. Apoi punea compresa la loc.

Dar rămânea acolo.

În cele din urmă, când sângele ajunsese doar să picure, a trecut la acţiune. Rana de la coapsă trebuia cusută, dar asta nu era cu putinţă. A tăiat un crac al indispensabilului, l-a împăturit ca pe un pansament şi l-a aplicat pe rană. Apoi, cât a putut de iute, a mai tăiat o fâşie din steag şi a legat-o bine peste pansament. Apoi a făcut acelaşi lucru la rănile mai mici de pe braţe.

În timp ce se îndeletnicea cu asta, Înfruntă-Cu-Pumnul a pornit să geamă. A deschis ochii, în câteva rânduri, dar era prea slăbită ca să se opună chiar şi atunci când el şi-a luat bidonul şi i-a picurat în gură câteva înghiţituri.

După ce făcuse tot ce ştiuse în privinţa primului ajutor, Dunbar şi-a pus din nou uniforma şi, încheindu-şi nasturii pantalonilor şi ai tunicii, se întreba ce să mai facă.

Îi zări poneiul la o oarecare distanţă şi se gândi să-l prindă. Dar când se uită din nou la femeia culcată în iarbă, îşi zice că n-ar rost. S-ar putea să fie în stare să călărească, doar ajutată.

Dunbar privi cerul înspre apus. Norul fumuriu dispăruse aproape cu totul. Se mai vedeau doar câteva şuviţe. Dacă se va grăbi ar putea merge în direcţia aceea înainte să dispară definitiv.

Îşi strecură braţele pe sub trupul lui Înfruntă-Cu-Pumnul, o ridică şi o aşeză cât se poate de uşor pe spinarea lui Cisco, cu gândul ca el să conducă calul. Dar fata era pe jumătate inconştientă şi, de îndată ce se află pe cal, trupul ei dădu semne că o să se prăbuşească.

Susţinând-o cu o mână, reuşi să sară pe cal, în spatele ei.

Apoi o întoarse cu faţa spre el şi ca un tată care-şi ţine la piept fiica nefericită, Dunbar îşi îndreptă calul în direcţia norului fumuriu.

În timp ce Cisco îi purta prin preerie, locotenentul se gândea la planul lui de a produce impresie asupra indienilor sălbatici. Acum nu mai arăta foarte impunător şi nici măcar foarte oficial. Avea sânge pe tunică şi pe mâini. Fata era bandajată cu indispensabilii lui şi cu un steag al Statelor Unite.

Trebuia să meargă mai bine în felul ăsta. Când se întoarse cu gândul la ce făcuse, ţopăind ca un caraghios prin ţinut, cu cizme lustruite şi o eşarfă roşie ridicolă şi, nici mai mult nici mai puţin, cu un steag fluturând în mers, locotenentul zâmbi stingherit.

Cred că sunt un cretin, îşi spuse.

Se uită la părul de culoarea vişinei cuibărit sub bărbia lui şi se întrebă ce-o fi gândit biata femeie când l-a văzut împopoţonat ca un dandy.

Înfruntă-Cu-Pumnul nu era străbătută de gânduri. Era în faza crepusculară. Avea doar senzaţii. Simţea calul cum se leagănă sub ea, simţea braţul care-i îmbrăţişa spatele şi simţea ţesătura necunoscută în contact cu obrazul ei. Mai presus de orice, Înfruntă-Cu-Pumnul se simţea în siguranţă şi tot drumul şi-a ţinut ochii închişi, de teamă că dacă îi va deschide, senzaţia va pieri.

CAPITOLUL XIII.

1

Zâmbeşte-Mult nu era un băiat de nădejde.

Nimeni n-ar fi spus despre el că le dă de furcă, dar Zâmbeşte-Mult nu se împăca cu munca şi, spre deosebire de majoritatea copiilor de indieni, gândul de a avea o responsabilitate îl lăsa rece.

Era un visător şi ca mai toţi visătorii, Zâmbeşte-Mult aflase că una din cele mai bune stratageme pentru a evita plictisul muncii era să stai de unul singur.

Aşadar, băiatul ăsta apatic petrecea cea mai mare parte a timpului în tovărăşia numeroasei herghelii de ponei. Lua asupra lui sarcina asta cu regularitate, pe de o parte deoarece era întotdeauna gata de plecare, pe de altă parte, pentru că la vârsta lui de doisprezece ani era deja expert în cai.

Zâmbeşte-Mult putea prezice cu o precizie de ore momentul naşterii la iepe. Ştia cum se stăpânesc armăsarii nărăvaşi. Iar în privinţa doftoricitului ştia la fel de mult ba chiar mai mult decât oricare adult din grupul lor, despre cum să îngrijeşti suferinţele cailor. Se părea că, atunci când el era prin preajmă, cailor pur şi simplu le mergea mai bine.

Toate astea erau o a doua natură pentru Zâmbeşte-Mult, … o a doua natură şi veneau pe locul doi. Ce-i plăcea mai mult când stătea cu caii era că aceştia păşteau departe de tabără, uneori şi la o milă depărtare şi asta îi dădea ocazia şi lui Zâmbeşte-Mult să stea departe; departe de atotputernicii ochi ai tatălui lui, departe de însărcinarea posibilă de a-şi supraveghea frăţiorii şi surioarele şi departe de munca care nu lua sfârşit niciodată, pentru întreţinerea taberei.

De-obicei mai erau şi alţi băieţi şi fete care hoinăreau prin preajma hergheliei dar, dacă nu se ivea ceva deosebit, Zâmbeşte-Mult rareori intra în jocurile şi grupurile lor.

Îi plăcea mult să se urce pe câte un cal castrat, potolit, să se întindă de-a lungul spinării calului şi să viseze, uneori ore în şir, în timp ce norii schimbători navigau într-una deasupra lui.

Visase aşa, cea mai mare parte a după-amiezii, fericit că e departe de satul încă ameţit de tragica înapoiere a grupului plecat să-i înfrunte pe Ute. Zâmbeşte-Mult ştia că deşi pe el nu-l interesa lupta mai deloc, mai curând sau mai târziu va trebui să apuce pe cărarea războiului şi-şi notase deja în minte să fie atent la grupurile care vor porni împotriva indienilor Ute.

De-o oră se bucura, prilej neobişnuit, de a fi singur cu herghelia. Ceilalţi copii, dintr-un motiv sau altul, fuseseră chemaţi înapoi, dar nu venise nimeni să-l cheme pe Zâmbeşte-Mult şi asta îl făcea să se simtă cel mai fericit dintre visători. Cu puţin noroc nu va trebui să se întoarcă până la căderea nopţii şi soarele apunea peste câteva ore.

Se afla în mijlocul hergheliei numeroase, visând cu ochii deschişi că este proprietarul unei herghelii proprii, una care o să semene cu o mare ceată de războinici pe care nimeni n-o să îndrăznească să-i provoace, când simţi o mişcare pe pământ.

Era un şarpe gopher[3] mare şi galben. Nu se ştie cum, reuşise să se rătăcească printre toate aceste copite neastâmpărate şi se târa cu o iuţeală disperată, căutând o ieşire.

Zâmbeşte-Mult iubea şerpii, iar acesta era cu siguranţă destul de mare şi destul de bătrân ca să fie bunic. Un bunic la necaz. Renunţă la culcuşul lui de pe cal, cu gândul să-l prindă pe bătrân şi să-l ducă departe de locul ăsta periculos.

Şarpele nu era uşor de prins. Se mişca iute şi Zâmbeşte-Mult se tot trezea îngrădit de poneii strânşi ciorchine.

---

[3] şarpe gopher - şarpe mare, neveninos, din sudul Statelor Unite.

Bătrânul se tot vâra pe sub gâturi şi burţi de cai şi doar cu încăpăţânare hotărâtă de Bun Samaritean a reuşit să determine trupul cel galben să şerpuiască pe pământ, la vedere.

Totul s-a sfârşit cu bine. Pe la periferia hergheliei, marele şarpe şi-a găsit, în sfârşit, o bortă în care s-a strecurat şi singurul lucru pe care Zâmbeşte-Mult l-a mai zărit a fost coada care dispărea sub pământ.

Apoi, cum stătea acolo în picioare, deasupra bortei, câţiva cai nechezară şi Zâmbeşte-Mult văzu că-şi ciulesc urechile. Mai văzu toate capetele care-l înconjurau ridicându-se brusc, ca un arc, în aceeaşi direcţie.

Văzuseră ceva care se apropia.

Pe băiat îl străbătu un fior şi bucuria de a fi singur se întoarse dintr-o dată împotriva lui. Îi era frică, dar se furişă înainte, aplecat printre ponei, sperând să vadă înainte de a fi văzut.

Când începu să vadă porţiuni goale de preerie deschizându-se în faţa lui, Zâmbeşte-Mult se făcu mic, la pământ şi merse ca o raţă printre picioarele cailor. Nu intraseră în panică şi asta îl făcu să se simtă ceva mai puţin speriat. Dar priveau încă cât se poate de curioşi şi băiatul avu grijă să nu facă vreun zgomot.

Se opri când calul trecu ca un fulger la douăzeci sau treizeci de yarzi. Nu putea vedea bine pentru că avea câmpul vizual blocat dar era sigur că a zărit şi nişte picioare.

Se ridică încetişor şi trase cu ochiul pe deasupra spinării unui cal. Zâmbeşte-Mult simţea gâdilături la rădăcina fiecărui fir de păr din cap. Capul, ca un roi de albine, porni să-i zumzăie. Gura îi încremeni şi ochii îi rămaseră aţintiţi. Nu clipea. Nu mai văzuse unul până atunci, dar ştia exact ce are în faţa ochilor.

Era un alb. Un soldat alb cu sânge pe faţă.

Şi avea pe cineva. O avea pe femeia aia ciudată, Înfruntă-Cu-Pumnul.

Părea rănită. Avea braţele şi picioarele înfăşurate cu o

pânză tare curioasă. Poate că era moartă.

Calul soldatului alb începu să meargă la trap. Se îndreptau direct spre sat. Era prea târziu ca să dea o fugă înainte şi să dea alarma. Zâmbeşte-Mult se trase înapoi printre cai şi o porni spre centrul hergheliei. O s-o păţească pentru chestia asta. Oare ce-ar putea să facă?

Băiatul nu se putea gândi clar. Totul i se rostogolea în cap, ca seminţele care zornăie într-o jucărie pentru cei mici. Dacă ar fi putut judeca puţin mai limpede ar fi putut citi pe faţa soldatului alb că omul nu era într-o misiune de ostilitate. Nimic din înfăţişarea lui nu spunea asta. Dar singurele cuvinte care-i răsunau lui Zâmbeşte-Mult în minte atunci erau: „Soldat alb, soldat alb”.

Deodată îl străbătu gândul. Poate că-s mai mulţi. Poate că-i o armată de guri-cu-păr în largul preeriei. Poate că-s pe-aproape.

Gândindu-se doar cum să-şi răscumpere neglijenţa, Zâmbeşte-Mult trase de căpăstrul de salcie pe care-l ţinea în jurul gâtului, îl trecu pe după capul unui ponei voinic şi-l scoase din herghelie cât putu de discret.

Apoi sări în spatele lui şi începu să-l lovească până ce calul o porni în galop în direcţia opusă faţă de sat, iar el scrută neliniştit orizontul să vadă vreo urmă de soldat alb.

2

Locotenentului Dunbar i se descărca năvalnic adrenalina-n sânge. Herghelia aia de ponei... I s-a părut la început că preeria se mişcă. Nu mai văzuse atâţia cai în viaţa lui. Să fi fost vreo şase sau şapte sute. Inspirau atâta groază că fusese tentat să se oprească şi să privească. Dar era imposibil.

Avea o femeie în braţe. Rezistase destul de bine. Respira regulat şi nu mai sângera atât de mult. Stătuse foarte liniştită dar aşa mică cum era, femeia îi rupea spatele. O purtase mai bine de o oră şi acum că se apropia de

destinaţie, locotenentul vroia mai mult ca oricând să ajungă. În curând i se va hotărî soarta şi asta făcea să-i curgă adrenalina, dar, mai puţin de orice, se gândea la durerea cumplită dintre omoplaţi. Era sfâşietoare.

Ţinutul din faţa lui se dădea la o parte şi, pe măsură ce se apropia, se zăreau porţiuni din râul care traversa preeria, apoi nişte vârfuri; şi apoi, când a ajuns pe creştetul povârnişului, i se dezvălui în faţa ochilor tabăra, care se ivea treptat, ca luna din noaptea precedentă.

Instinctiv, locotenentul strânse hăţurile. Acum trebuia să se oprească. Avea sub ochi o privelişte pentru veşnicie.

Erau vreo cincizeci sau şaizeci de case conice, acoperite cu piei, ridicate de-a lungul malului. Arătau îmbietoare şi liniştite în lumina soarelui de după-amiază târzie, dar umbrele aruncate de ele le făceau să pară mai mari decât erau în realitate, ca nişte monumente străvechi dar vii.

Se vedeau oameni trebăluind prin preajma caselor. Li se puteau auzi întrucâtva vocile când treceau pe arterele bătătorite dintre locuinţe. Se auzeau şi râsete şi asta îl cam surprindea. Alţii se aflau risipiţi pe malul apei. Unii erau în apă.

Locotenentul Dunbar şedea pe Cisco, ţinând în braţe femeia pe care o descoperise din întâmplare şi toate simţurile lui erau copleşite de forţa acestui tablou ieşit din tiparele timpului, tablou care se desfăşura în faţa lui ca o pictură vie. O civilizaţie primară, cu desăvârşire virgină.

Iar el se afla acolo.

Îi depăşea imaginaţia şi în acelaşi timp ştia că de aceea venise, asta îi animase dorinţa de a primi un post la frontieră. Fără să-şi fi dat seama mai înainte, asta tânjise să vadă.

Aceste mişcări rapide pe creştetul povârnişului nu se vor mai ivi niciodată în viaţa lui de muritor. Faţă de aceste momente zburătoare, el deveni o părticică din ceva atât de imens că încetă să mai fie locotenent sau bărbat sau fie şi trup alcătuit din părţi funcţionale.

Faţă de aceste momente, era doar spirit plutind în spaţiul

gol, de dincolo de timp, al universului. În aceste preţioase puţine secunde, cunoscu senzaţia eternităţii.

Femeia tuşi. Vibra la pieptul lui şi Dunbar o bătu uşurel pe ceafă.

Ţocăi uşor din buze şi Cisco o porni la vale pe povârniş. Nu făcuseră decât câţiva paşi când văzu o femeie şi doi copii apărând dintr-una din cotiturile râului.

Şi îl zăriră şi ei.

3

Femeia trase un ţipăt, dând drumul apei pe care o scosese, îşi apucă copiii şi o întinse la fugă spre sat, strigând. „Soldat alb, soldat alb,” cât o ţinea gura. Zeci de câini porniră toţi deodată să latre ca o erupţie de pocnete de artificii, femeile ţipau după copiii lor, iar caii speriaţi alergau în jurul caselor, nechezând dezlănţuiţi. Era un balamuc de nedescris.

Toţi credeau că sunt atacaţi.

În timp ce se apropia de sat, locotenentul Dunbar vedea oamenii alergând în toate părţile. Cei ce puseseră mâna pe arme se duceau după caii lor, cu chiuituri care-i aminteau de spaima păsărilor când sunt vânate. Ca şi satul în repaos, satul agitat era ca de pe altă lume. Era ca un mare cuib de oameni-viespi în care se înfipsese un ac.

Bărbaţii care încălecaseră se adunau într-o forţă care într-o clipă se va năpusti asupra lui, poate că-l vor omorî. Nu se aşteptase să producă asemenea agitaţie şi nici ca oamenii aceştia să fie atât de primitivi. Dar altceva îl apăsa în timp ce se apropia tot mai mult de sat, ceva ce anula oricare alt lucru. Pentru prima oară în viaţă, locotenentul Dunbar simţea cum e când eşti invadator. Era un sentiment care nu-i plăcea şi era în strânsă legătură cu gestul pe care l-a făcut ulterior. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie privit drept intrus şi, când a ajuns pe terenul liber al unei poieniţe de la marginea satului, când s-a aflat destul de

aproape ca să poată să privească prin perdeaua de praf ridicată de zarvă, în ochii oamenilor, a strâns încă o dată hăţurile şi s-a oprit.

Apoi a descălecat, luând femeia în braţe şi a făcut vreo doi paşi în faţa calului. Acolo s-a oprit, nemişcat, cu ochii închişi, ţinând fata rănită cu gestul unui călător neobişnuit care poartă un dar neobişnuit.

Locotenentul şi-a concentrat auzul ca să audă cum, în stadii care au durat fiecare doar câteva secunde, satul a amuţit în mod ciudat. Praful ridicat începea să se aştearnă, iar Dunbar auzea cum masa de oameni care cu doar câteva clipe înainte urlase atât de cumplit se târa acum spre el. În tăcerea nefirească putea auzi zăngănitul întâmplător al unei arme, foşnetul paşilor, nechezatul unui cal care bătea din copită sau dădea s-o ia nerăbdător înainte.

Când a deschis ochii grupul întreg se adunase la intrarea în sat, războinicii şi tinerii în faţă, femeile şi copiii în spatele lor. Era un vis de oameni sălbatici, îmbrăcaţi în piei şi ţesături colorate, o întreagă rasă deosebită de oameni care-l priveau cu respiraţia tăiată la nici o sută de yarzi depărtare.

Fata atârna greu pe braţele lui şi când Dunbar şi-a ajustat poziţia, în mulţime s-a auzit un zumzet, care imediat a încetat.

Dar nimeni nu s-a mişcat să-i iasă în întâmpinare.

Câţiva bărbaţi mai vârstnici, după toate aparenţele, persoane importante, se strânseră laolaltă, în timp ce ceilalţi stăteau deoparte, şoptind ceva cu tonuri guturale atât de neobişnuite pentru urechea locotenentului că aproape nu putea crede că foloseau un limbaj.

În acest răstimp, atenţia lui se abătu în altă parte şi când se uită la un pâlc de vreo zece călăreţi, ochii locotenentului căzură asupra unei figuri cunoscute. Era acelaşi bărbat, războinicul care lătrase la el aşa de feroce în ziua cu raidul de la Fort Sedgewick.

Cu-Păru-N-Vânt îi întoarse privirea cu asemenea intensitate că lui Dunbar aproape că-i veni să se întoarcă să

vadă dacă nu se afla cineva în spatele lui.

Avea braţele aşa de amorţite că nu era sigur dacă le mai putea mişca, dar în timp ce privirea războinicului îl fixa încă, Dunbar ridică femeia puţin mai sus, parcă ar fi vrut să spună, „Poftim… vă rog, luaţi-o”.

Luat prin surprindere de acest gest neaşteptat, războinicul ezită, timp în care arunca priviri fulgerătoare prin mulţime, căci era clar că se întreba dacă acest târg fără cuvinte fusese observat de cineva. Când îl privi din nou pe locotenent, acesta nu-şi retrăsese privirea şi nici gestul.

Cu un suspin lăuntric de uşurare, locotenentul Dunbar îl văzu pe Cu-Păru-N-Vânt sărind jos de pe ponei şi pornind-o înainte, în timp ce balansa uşor în mână o măciucă de piatră. Venea spre el, iar dacă războinicul simţea vreo teamă, aceasta era bine ascunsă, căci faţa lui indiferentă, părea hotărâtă să pedepsească.

Adunarea amuţi în timp ce distanţa dintre neclintitul locotenent Dunbar şi Cu-Păru-N-Vânt, care înainta cu paşi mari, se topea văzând cu ochii. Era prea târziu să se mai poată opri, indiferent de ceea ce avea să se întâmple. Toţi stăteau încremeniţi şi priveau.

În aşteptarea laţului ce se strângea în jurul lui, locotenentul Dunbar nu putea dovedi mai mult curaj decât o făcea. Stătea acolo în picioare fără să clipească şi, cu toate că faţa nu-l durea, nu i se citea nici o teamă pe faţă.

Când Cu-Păru-N-Vânt a ajuns la câteva picioare de el şi şi-a încetinit pasul, locotenentul a rostit tare şi răspicat.

— E rănită.

A săltat puţin povara în timp ce războinicul se uita lung la faţa femeii şi Dunbar văzu că o recunoaşte. De fapt şocul primit de Cu-Păru-N-Vânt era atât de evident că, o clipă, îi fulgeră prin minte ideea cumplită că femeia poate c-a murit. O privi şi locotenentul.

Şi în clipa aceea, ea îi fu smulsă din braţe cu o mişcare energică şi sigură. Ea îi fu smulsă din braţe şi, mai înainte ca Dunbar să-şi dea seama, războinicul se îndreptă înapoi spre sat, târând-o pe Înfruntă-Cu-Pumnul cu el, aşa cum un

câine duce un căţeluş. Din mers a strigat ceva care a stârnit o exclamaţie colectivă de surpriză din partea Comanşilor. Au alergat cu toţii înaintea lui.

Locotenentul continua să stea nemişcat în faţa calului şi în timp ce satul roia în jurul lui Cu-Păru-N-Vânt, a simţit că spiritul îl părăseşte. Aceştia nu erau de-ai lui. Nu va ajunge să-i cunoască niciodată. Ar fi putut prea bine să fie la o mie de mile depărtare. Ar fi vrut să fie mic, mititel ca să se târască în cea mai minusculă şi întunecată gaură.

Ce aşteptase de la oamenii aceştia? Îşi imaginase, probabil, că or să alerge să-l îmbrăţişeze, să-i vorbească limba, să-l invite la cină, să guste glumele lui, fără măcar să-l salute. Probabil că e tare singur. Ce jalnic din partea lui să mai nutrească speranţe, să se agaţe de aceste paie de la capăt de lume, sperând lucruri atât de nerealiste. Se amăgea. Reuşise să se amăgească în toate privinţele, să se facă de râs crezând că reprezintă ceva când de fapt nu reprezintă nimic.

Gândurile astea cumplite i se iscau în minte ca o furtună de scântei învolburate şi, acolo unde stătea el acum, în faţa acestui sat primitiv, nu aveau nici cea mai mică importanţă. Locotenentul Dunbar se îndoia, strivit de o criză lăuntrică morbidă. Aşa cum tot ce-i scris cu creta pe o tablă dispare dintr-o dată dacă tabla e ştearsă cu un singur gest larg, tot aşa, simultan îl părăsiră şi curajul şi speranţa. Undeva adânc în sinea lui, se răsucise un comutator şi lumina locotenentului Dunbar se stinsese.

Uitând de toate în afară de vidul lăuntric pe care-l simţea, nefericitul locotenent sări pe Cisco, făcu câţiva paşi prin jur şi o porni înapoi pe drumul pe care venise, în trap vioi. Asta s-a petrecut atât de discret, încât Comanşii care erau deja preocupaţi n-au observat plecarea lui până când el a luat ceva avans.

Doi tineri curajoşi au pornit-o după el dar au fost reţinuţi de bărbaţii Micizi din gruparea lui Zece-Urşi. Aceştia erau destul de înţelepţi să priceapă că se făcuse o faptă bună, că soldatul alb le adusese înapoi pe unul de-ai lor şi că nu se

câştiga nimic dacă îl urmăreau.

4

Călătoria înapoi a fost cea mai lungă şi mai chinuitoare din viaţa locotenentului Dunbar. Câteva mile a călărit ca în transă, căci mintea îi frământa mii de gânduri negre. S-a stăpânit să nu izbucnească în plâns aşa cum te stăpâneşti să nu vomezi, dar, val după val, creştea în el necontenit mila de sine însuşi şi, în cele din urmă, a izbucnit în plâns.

S-a prăbuşit în faţă şi, deodată, umerii au pornit să i se zguduie şi lacrimile să-i cadă, în tăcere. Dar când începu să-şi tragă nasul, zăgazurile se căscară larg. Faţa i se schimonosi grotesc şi porni să geamă isteric. În mijlocul acestor convulsii, slăbi strânsoarea frâului lui Cisco şi, în timp ce milele fugeau una după alta fără ca el să le mai ţină socoteala, îşi lăsă inima să sângereze în voie, suspinând jalnic ca un copil nemângâiat.

5

N-a mai zărit fortul. Când Cisco s-a oprit, locotenentul şi-a ridicat privirea şi a văzut că trecuseră pe aici şi se opriseră în faţa sediului lui. Era sleit de puteri şi, câteva secunde, tot ce a putut face a fost să stea încremenit ca un mort pe spinarea calului. Când, în cele din urmă şi-a ridicat din nou capul, l-a văzut pe Două-Şosete, la locul lui obişnuit, pe malul înalt şi abrupt de dincolo de râu. Vederea lupului, stând acolo răbdător ca un câine de vânătoare regală, cu o curiozitate atât de nevinovată pe chip, l-a făcut pe Dunbar să simtă din nou un nod de plâns în gât. Dar îşi consumase toate lacrimile.

S-a prăbuşit jos de pe spatele lui Cisco, i-a scos căpăstrul din gură şi a intrat pe uşă, împleticindu-se. A dat drumul

hamului pe podea, s-a trântit pe pat şi-a tras o pătură peste cap şi s-a ghemuit.

Epuizat, locotenentul nu putea dormi. Nu ştia de ce, dar se gândea într-una la Două-Şosete care aştepta acolo atât de răbdător. Cu un efort supraomenesc s-a tras jos din pat, a ieşit împleticindu-se în amurgul de-afară şi, cu ochii întredeschişi, s-a uitat pe celălalt mal.

Bătrânul lup era tot acolo, aşa că locotenentul a mers ca un somnambul până la magazia de provizii şi a tăiat o halcă mare de slănină. A dus carnea pe mal şi, în timp ce Două-Şosete îl urmărea cu atenţie, i-a dat drumul pe terenul acoperit de iarbă de pe mal.

Apoi, cu gândul doar la somn, la fiecare pas pe care-l făcea, i-a aruncat lui Cisco nişte fân şi s-a retras. Ca soldatul doborât la pământ, s-a prăbuşit pe pat şi-a tras pe el pătura şi şi-a acoperit ochii.

I se năzări chipul unei femei, un chip din trecut, pe care îl cunoştea bine. Zâmbea cu timiditate iar ochii îi străluceau cu o lumină care nu putea veni decât din inimă. În timpuri de restrişte chemase întotdeauna acest chip şi acum venise să-l aline.

În spatele chipului erau cu mult mai multe lucruri, o istorie lungă cu un sfârşit nefericit, dar locotenentul Dunbar n-a mai răscolit-o. Nu vroia să-şi amintească decât chipul şi expresia lui minunată şi se agăţa de asta cu tenacitate. Îl folosea ca pe un medicament. Era fortifiantul cel mai puternic din câte ştia. Nu se gândea la ea prea adeseori, dar purta chipul ei cu el, chemându-l când ajungea la capătul puterilor.

Stătu culcat nemişcat pe pat, ca un fumător de opiu şi în cele din urmă imaginea din mintea lui începu să-şi arate efectul. Sforăia deja când Venus apăru în fruntea unei suite lungi de stele, pe cerul infinit al preeriei.

CAPITOLUL XIV.

1

După câteva minute de la plecarea omului alb, Zece-Urşi convocă un alt consiliu. Spre deosebire de întâlnirile recente care începuseră şi se sfârşiseră cu derută, acum Zece-Urşi ştia exact ce vrea să facă. Se hotărâse în privinţa unui plan înainte să se fi aşezat ultimii participanţi veniţi în casa lui.

Soldatul alb cu sânge pe faţă o adusese acasă pe Înfruntă-Cu-Pumnul şi Zece-Urşi era convins că această surpriză era un semn de bun augur, care trebuia urmat până la capăt. Problema rasei albe îi tulbura gândurile de prea mult timp. De ani de zile nu putea vedea nimic bun în venirea lor. Dar dorea cu disperare să poată să vadă asta. Astăzi, în sfârşit, văzuse ceva bun şi acum era hotărât să nu lase să-i scape ceea ce el considera a fi un prilej de aur.

Soldatul alb dovedise un suprem curaj venind singur în tabăra lor. Şi era clar că venise cu o singură intenţie… nu să fure sau să tragă pe sfoară sau să se lupte ci ca să le aducă înapoi ceva ce găsise, ceva ce le aparţinea lor. Toată discuţia asta despre zei era probabil greşită, dar un lucru îi era deosebit de clar lui Zece-Urşi. Pentru binele tuturor acest soldat alb ar trebui chestionat. Unul care se comportă în felul ăsta avea sigur o poziţie superioară printre albi. Foarte posibil că avea deja mare greutate şi influenţă. Cu un om de felul ăsta s-ar putea ajunge la înţelegeri. Şi fără înţelegeri, va fi cu siguranţă război şi suferinţă.

Aşa încât Zece-Urşi se simţea încurajat. Uvertura la care fusese martor în după-masa aceea, deşi nu era decât un singur fapt în sine, îi apărea ca o lumină în noapte şi în timp ce oamenii intrau unul câte unul se gândea cum să-şi pună cel mai bine planul în aplicare.

În timp ce asculta preliminariile, intervenind ici şi colo cu câte o remarcă proprie, Zece-Urşi selecta în gând oamenii de nădejde, încercând să hotărască care ar fi cel mai bun pentru planul lui.

Numai după ce a sosit Pasăre-Săltăreaţă, care fusese reţinut de îngrijirile date lui Înfruntă-Cu-Pumnul, bătrânul şi-a dat seama că treaba n-ar trebui făcută de un singur om. Ar trebui să trimită doi. După ce a hotărât asta, a ştiut imediat cine vor fi. Îl va trimite pe Pasăre-Săltăreaţă pentru forţa lui de observaţie şi pe Cu-Păru-N-Vânt pentru firea lui agresivă. Caracterul fiecăruia era reprezentativ pentru el însuşi şi pentru poporul lui şi se completau perfect.

Zece-Urşi ţinu un consiliu scurt. Nu dorea discuţii prelungite care puteau să ducă la nehotărâre. La momentul potrivit, el a ţinut o cuvântare elocventă, frumos argumentată, reamintind numeroasele poveşti despre superioritatea numerică a albilor şi bogăţiile lor, mai ales măsurate în arme şi cai. În final a spus că omul de la fort era cu siguranţă un emisar şi că faptele lui bune ar trebui să genereze discuţii nu lupte.

Cuvântarea lui a fost urmată de o lungă tăcere. Toţi ştiau că are dreptate.

Apoi a vorbit Cu-Păru-N-Vânt:

— Nu cred că e bine să vă duceţi să vorbiţi cu acest om alb, a spus el. „Nu este zeu, e doar un om alb pierdut în felul lui”.

În ochii bătrânului scăpărară licurici când îi răspunse:

— Eu nu o să mă duc. Dar se vor duce bărbaţi buni. Bărbaţi care pot dovedi ce înseamnă să fii Comanşi.

Aici făcu o pauză, închizându-şi ochii pentru efectul dramatic. Trecu un minut şi unii crezură că poate a aţipit. Dar în ultima secundă îi deschise doar pentru a-i spune lui Cu-Păru-N-Vânt:

— Tu ai să te duci. Tu şi Pasăre-Săltăreaţă.

Apoi închise din nou ochii şi aţipi, sfârşind consiliul chiar acolo unde se cuvenea.

2

În noaptea aceea a venit prima furtună mare din acel anotimp, desfăşurându-se pe distanţă de mile şi înaintând în bubuitul răsunător al tunetelor şi trăsnetelor sclipitoare ale fulgerelor în zig-zag. A adus ploaia care s-a revărsat asupra preeriei în uriaşe falduri de apă gonind tot ce era suflare, la adăpost.

Şi a trezit-o pe Înfruntă-Cu-Pumnul.

Ploaia bătea darabana pe pereţii de piele ai locuinţei ca focul amortizat dintr-o mie de puşti şi, câteva clipe, n-a ştiut unde se află. Înăuntru era oarecare lumină şi s-a întors binişor pe o parte ca să arunce o privire la focul mocnit care trosnea încă, în mijlocul casei. Atunci a atins din întâmplare cu mâna rana de la coapsă şi a dat de un corp străin. S-a pipăit atent şi a înţeles că rana fusese cusută.

Atunci şi-a amintit totul. A privit buimăcită prin casă, întrebându-se cine locuia acolo. Ştia că nu-i casa ei.

Îşi simţea gura uscată-iască, aşa că şi-a scos o mână de sub învelitoare ca să exploreze cu degetele. Primul obiect de care a dat a fost un castronel pe jumătate plin cu apă. S-a ridicat într-un cot, a înghiţit îndelung de câteva ori şi s-a culcat la loc.

Vroia să ştie unele lucruri, dar acum îi venea greu să gândească. Sub rochia lungă, pielea îi frigea. Umbrele flăcărilor dansau vesele deasupra capului, ploaia îi picura sonor cântecul ei de leagăn la ureche, iar ea se simţea vlăguită.

Poate că-s pe moarte, se gândi, în timp ce pleoapele îi coborau, închizând în afara lor, ultimele luciri ale focului. Chiar înainte de a aţipi îşi spuse: Nu e deloc rău.

Dar Înfruntă-Cu-Pumnul nu era pe moarte. Se simţea mai bine şi suferinţele ei, odată vindecate, o vor face mai puternică decât oricând.

Tot răul, spre bine. De fapt, binele începuse deja. Stătea culcată într-un loc bun, un loc care-i va fi cămin multă

vreme după asta.

Stătea culcată în casa lui Pasăre-Săltăreaţă.

3

Locotenentul Dunbar a dormit buştean, iar subconştientul său a înregistrat doar vag spectacolul grandios al văzduhului. Ploaia a năpăstuit ore în şir mica colibă de turf dar el se simţea atât de bine şi în siguranţă sub maldărul de pături cazone încât chiar şi Armageddon-ul[4] ar fi putut apărea şi dispărea fără ca el să-şi dea seama.

Nu s-a clintit nici o clipă şi numai târziu, după răsăritul soarelui, după ce furtuna trecuse de mult, s-a deşteptat la cântecul vesel şi persistent al unei ciocârlii. Ploaia împrospătase preeria şi dulceaţa parfumului ei i-a ajuns în nări înainte să reuşească să deschidă ochii. Când a clipit prima dată a văzut că stătea culcat pe spate şi când a deschis bine ochii, privirea i-a căzut dincolo de vârful picioarelor, pe intrarea în colibă.

A văzut mişcarea fulgerătoare a ceva scund şi păros care a dispărut din prag. Locotenentul s-a ridicat, clipind des, în capul oaselor. O secundă mai târziu, păturile au zburat şi el mergea pe vârful picioarele spre uşă. Stând în picioare, înăuntru, a aruncat priviri furişe dincolo de prag.

Două-Şosete tocmai trecuse, cu pasul lui mărunt, dincolo de umbrar şi se întorcea acum cu faţa ca să se instaleze în curte la soare. Îl văzu pe locotenent şi încremeni. Se priviră câteva secunde. Apoi locotenentul îşi frecă ochii ca să se trezească şi când lăsă în jos mâinile, Două-Şosete se lungi pe burtă cu botul pe pământ, între labele din faţă, ca un câine credincios care-şi aşteaptă stăpânul.

Cisco necheză ascuţit în ţarc şi locotenentul zvâcni capul în direcţia aceea. În aceiaşi clipă zări în colţul ochiului

[4] Armageddon – în Biblie, locul unde se va da ultima bătălie decisivă între forţele binelui şi forţele răului, înainte de Ziua Judecăţii de Apoi.

fulgerând ceva şi când se întoarse îl surprinse pe Două-Şosete dispărând în goană dincolo de malul înalt. Apoi când îşi roti din nou privirea spre ţarc, îi văzu.

Stăteau pe ponei, la nici o sută de yarzi în faţa lui. Nu i-a numărat, dar erau vreo opt.

Doi din ei o porniră brusc, înainte. Dunbar nu se clinti, dar spre deosebire de întâlnirile anterioare, stătea pe poziţii relaxat. Era ceva în felul cum înaintau. Poneii înaintau cu pas obosit, cu capetele plecate, cum se întorc muncitorii acasă după o zi lungă dar obişnuită de muncă.

Locotenentul era neliniştit, dar neliniştea lui n-avea prea mult de a face cu viaţa sau cu moartea.

Se întreba ce-o să spună şi cum o să poată transmite primele lui cuvinte.

4

Pasăre-Săltăreaţă şi Cu-Păru-N-Vânt erau frământaţi de exact acelaşi lucru. Soldatul alb le era cu desăvârşire străin şi nici unul nu ştia cum se vor sfârşi toate astea. Faţa încă mânjită cu sânge a soldatului nu-i făcea să se simtă câtuşi de puţin mai în largul lor în privinţa întâlnirii care urma. În privinţa rolurilor, totuşi fiecare din cei doi reprezenta altceva. Cu-Păru-N-Vânt călărea înainte, ca războinic, luptător Comanşi. Pasăre-Săltăreaţă era mai de grabă politicianul. Acesta era un moment important din viaţa lui, din viaţa grupului şi din viaţa întregului trib. Pentru Pasăre-Săltăreaţă începea atunci un întreg nou viitor, iar el se afla în miezul lucrurilor, călare pe istorie.

5

Când s-au apropiat îndeajuns ca să li se vadă bine feţele, Dunbar recunoscu pe loc pe războinicul care-i luase femeia

din braţe. Şi celălalt avea ceva cunoscut dar nu ştia exact ce. N-avea timp.

Se opriseră la vreo douăsprezece picioare, în faţa lui.

Erau scăldaţi în lumină, strălucitori în lumina orbitoare a soarelui. Cu-Păru-N-Vânt purta o platoşă de os iar de gâtul lui Pasăre-Săltăreaţă atârna un mare disc de metal. Ambele reflectau lumina soarelui. Până şi ochii lor adânci, cafenii, sclipeau, iar părul lor negru şi lucios, lucea şi el în bătaia soarelui.

În pofida faptului că abia se deşteptase şi locotenentul Dunbar avea o strălucire a lui, deşi cu mult mai subtilă decât a vizitatorilor lui.

Îi trecuse criza şi în urma ei rămăsese ca preeria după furtuna din noaptea precedentă – proaspăt şi plin de vigoare.

Locotenentul Dunbar se înclină în faţă, ca şi cum ar fi făcut o uşoară plecăciune şi-şi duse mâna la tâmplă cu un gest lent şi deliberat de salut.

O clipă mai târziu, Pasăre-Săltăreaţă îi întoarse acest gest introductiv cu o mişcare ciudată din mână, răsucindu-şi mâna cu palma înainte.

Locotenentul nu ştia ce înseamnă asta, dar a interpretat corect gestul, ca semn de prietenie. Se uită în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nimic n-o luase din loc şi spuse: „Bine-aţi venit la Fort Sedgewick”.

Pentru Pasăre-Săltăreaţă cuvintele astea erau cu desăvârşire misterioase dar, aşa cum făcuse şi locotenentul Dunbar, le luă drept un fel de salut.

— Am venit de la tabăra lui Zece-Urşi să avem o discuţie paşnică, spuse el, iar cuvintele lui iscară pe faţa locotenentului un aer de totală nepricepere.

De vreme ce acum era limpede că nici unul nu putea întreţine o conversaţie, între ei se aşternu tăcerea. Cu-Păru-N-Vânt profită de răgaz ca să cerceteze în detaliu construcţiile omului alb. Se uită lung la prelata umbrarului care începuse să se umfle în bătaia vântului.

Pasăre-Săltăreaţă şedea impasibil pe poneiul lui în timp

ce secundele se târau anevoie. Dunbar bătu cu vârful cizmei în pământ şi-şi mângâie bărbia. Pe măsură ce timpul se scurgea anevoios, începea să se simtă nervos şi agitaţia lui îi aminti de cafeaua de dimineaţă pe care nu o băuse şi tare ar mai fi băut o cană. Mai vroia şi o ţigară.

— Cafea? îl întrebă el pe Pasăre-Săltăreaţă.

Vraciul îşi înclină într-un mod ciudat capul.

— Cafea? repetă locotenentul. Mimă, cu palma adunată, o ceaşcă imaginară şi o dădu peste cap. „Cafea?” zise el din nou. „De băut?”

Pasăre-Săltăreaţă se holba pur şi simplu la locotenent. Cu-Păru-N-Vânt întrebă ceva şi Pasăre-Săltăreaţă îi răspunse. Apoi amândoi se uitară la gazda lor de parcă l-ar fi străbătut cu privirile prin el, dincolo de el. După un timp care-i păru lui Dunbar o eternitate, Pasăre-Săltăreaţă dădu din cap în semn că acceptă.

— Bun, bun, spuse locotenentul, bătându-şi uşor exteriorul coapsei cu palma. „Atunci, veniţi încoace!” Le făcu semn să coboare de pe cai şi cu braţul îi chemă să se apropie, iar el o luă înainte şi se duse sub umbrar.

Comanşii înaintau cu prudenţă. Tot ce vedeau în jurul lor avea un aer misterios, iar locotenentul era uşor ridicol, cum se agita ca omul ai cărui musafiri l-au surprins nepregătit, venind cu o oră mai devreme.

În scobitura din pământ focul se stinsese dar, din fericire, adusese destule lemne uscate ca să facă cafeaua. Se ghemui lângă grămada de surcele şi începu să facă focul.

— Staţi jos, le spuse. „Vă rog”.

Dar indienii nu pricepură aşa că trebui să repete mimând aşezarea ca într-o pantomimă.

Când i-a văzut aşezaţi, a dat o fugă până la magazie şi s-a întors tot într-un suflet cu un sac de cinci livre[5] de cafea boabe şi o râşniţă. După ce-a aprins focul, locotenentul Dunbar a turnat boabe în râşniţă, în şanţul din jurul pâlniei şi a început să învârtească manivela.

În timp ce boabele începeau să dispară înghiţite de conul

[5] livră - măsură de greutate: 453,6 gr.

de metal, îi vedea pe Pasăre-Săltăreaţă şi pe Cu-Păru-N-Vânt cum se aplecau în faţă, mânaţi de curiozitate. Nu-şi dăduse seama până atunci că ceva atât de obişnuit ca măcinatul cafelei, putea fi ceva magic. Dar pentru Pasăre-Săltăreaţă şi pentru Cu-Păru-N-Vânt era magic. Nici unul nu mai văzuse o râşniţă de cafea. Locotenentul se simţea emoţionat că după atâta timp era iar în tovărăşia oamenilor şi ar fi vrut ca musafirii lui să mai rămână o vreme aşa că a stors operaţiunea măcinatului de tot ceea ce putea oferi. La un moment dat, s-a oprit brusc ca să le ofere o imagine mai clară a procesului. Învârtea manivela încet, dându-le ocazia să vadă cum coboară boabele. Când mai rămăseseră doar câteva, a terminat cu o mişcare impunătoare, învârtind cu un aer fioros şi teatral. Apoi s-a oprit ca magicianul în căutare de efecte dramatice, îngăduind spectatorilor să reacţioneze.

Pe Pasăre-Săltăreaţă îl intriga maşinăria în sine. Îşi plimbă degetele uşor, pe una din faţetele lucioase de lemn ale râşniţei. În concordanţă cu firea lui, Cu-Păru-N-Vânt era interesat de mecanismul de zdrobire. Şi-a băgat unul din degetele lui lungi şi negre în pâlnie şi a pipăit terenul din jurul micuţei găuri de la bază, în speranţa că ar putea afla ce se întâmplase cu boabele.

Era timpul să încheie, aşa că Dunbar a întrerupt aceste cercetări, ridicând o mână în sus. Întorcând maşina cu faţa la el a răsucit butonaşul de la bază între degete. Indienii şi-au aplecat capetele şi mai curioşi.

Întârziind cât se putea de mult momentul şi procedând în felul în care ai dezveli o bijuterie, cu ochii măriţi şi cu un zâmbet apărut brusc pe faţă, locotenentul Dunbar scoase la iveală sertăraşul plin cu pulberea neagră de cafea proaspăt măcinată.

Amândoi Comanşii erau copleşiţi. Fiecare luă prize mici de pulbere şi le adulmecă. Apoi se aşezară liniştiţi, în timp ce gazda spânzură ceaunaşul deasupra focului şi fierse apa şi aşteptară să vadă ce mai urmează.

Dunbar servi cafeaua, oferind fiecărui musafir o cană cu

lichidul negru aburind. Bărbaţii lăsară aroma să le învăluie feţele şi schimbară priviri de cunoscători. Mirosea a cafea bună, cu mult mai bună decât cea pe care o jefuiau de la mexicani de atâţia ani de zile. Cu mult mai tare.

Dunbar îi privea cum începură să soarbă şi aştepta efectul când a fost surprins să-i vadă schimonosindu-şi feţele. Ceva nu era în regulă. Amândoi spuseră deodată ceva, se părea că era o întrebare.

Locotenentul scutură capul. „Nu înţeleg”, spuse, ridicând din umeri.

Indienii ţinură un sfat scurt dar inutil. Apoi Pasăre-Săltăreaţă avu o idee. Strânse pumnul, îl ţinu deasupra cănii şi-şi deschise palma de parcă ar fi dat drumul la ceva în cafea. Se prefăcu apoi că amestecă ceea ce pusese acolo, cu o rămurică.

Locotenentul Dunbar spuse ceva ce el nu pricepu şi apoi Pasăre-Săltăreaţă îl văzu pe omul alb că sare în sus, se duce la casa aia prost făcută, din pământ, se întoarce cu încă un săculeţ şi îl întinde spre ei, cum stăteau în jurul focului.

Pasăre-Săltăreaţă se uită înăuntru, scoţând sunete de plăcere la vederea cristalelor cafenii.

Locotenentul Dunbar văzu un zâmbet pâlpâind pe faţa indianului şi ştiu că a ghicit. Zahăr vroiau.

6

Pasăre-Săltăreaţă se simţea încurajat mai ales de entuziasmul soldatului. Dorise să aibă o discuţie şi când s-au prezentat, Loco-Ten-Ent le-a cerut să-şi spună numele de câteva ori până a reuşit să le rostească şi el cum trebuie. Arăta ciudat şi făcea unele lucruri ciudate dar omul alb era dornic s-asculte şi părea să aibă rezerve bogate de energie. Poate pentru că el însuşi era atât de mult înclinat în favoarea păcii, Pasăre-Săltăreaţă aprecia forţa energiei la alţii.

Vorbea mai mult decât se aştepta Pasăre-Săltăreaţă. Dacă se gândea la asta, i se părea că omul alb vorbea întruna.

Dar era distractiv. Dansa ciudat şi făcea semne ciudate cu mâinile şi cu faţa. Ba a făcut şi unele lucruri care l-au făcut să râdă pe Cu-Păru-N-Vânt. Şi asta nu era puţin lucru.

Dincolo de părerile lui generale, Pasăre-Săltăreaţă descoperise câte ceva. Loco-Ten-Ent nu putea să fie zeu. Era prea om şi era singur. Nimeni nu mai locuia acolo. Dar n-a aflat de ce era singur. Şi nici n-a aflat dacă alţi oameni albi urmau să vină şi ce-ar avea de gând să facă. Pasăre-Săltăreaţă căuta neliniştit răspunsurile la aceste întrebări.

Cu-Păru-N-Vânt se afla chiar în faţa lui. Călăreau unul în spatele celuilalt pe un drumeag ce şerpuia printr-un teren cu plopi canadieni, chiar la marginea râului. Nu se auzea decât plescăitul înfundat al copitelor poneilor în nisipul ud şi se întreba oare ce gândeşte Cu-Păru-N-Vânt. Nu schimbaseră încă impresii asupra întâlnirii. Asta îl îngrijora puţin.

Pasăre-Săltăreaţă n-ar fi trebuit să fie îngrijorat căci şi Cu-Păru-N-Vânt avea impresii favorabile. Şi asta în ciuda faptului că îi trecuse de câteva ori prin minte să-l omoare pe soldatul alb. Era de mult convins că oamenii albi nu sunt decât supărări inutile, coyoţi care dau târcoale cărnii. Dar în mai multe rânduri acest soldat alb arătase curaj. Şi mai era şi prietenos. Şi era şi caraghios. Foarte caraghios.

Pasăre-Săltăreaţă privi în jos la cei doi săculeţi, cu cafea şi cu zahăr, care săltau pe umerii calului şi-i trecu prin minte că, de fapt, soldatul alb îi place. Era o idee ciudată şi trebuia să se gândească la asta.

Ei şi, ce dacă? Se gândi el, în sfârşit.

Auzi un râs înfundat. Părea că vine de la Cu-Păru-N-Vânt. Apoi, din nou, un râs sonor şi severul războinic se întoarse, cum şedea pe poneiul lui şi-i spuse peste umăr:

— Tare caraghios, pufni el, când albul a făcut pe bizonul.

Fără să aştepte răspuns, se întoarse cu faţa la drum. Dar Pasăre-Săltăreaţă putea să-i vadă umerii săltând în ritmul

chicotelilor înfundate.

Era caraghios Loco-Ten-Ent mergând pe genunchi, cu mâinile crescându-i din cap, ca nişte coarne. Şi pătura aia, pătura aia îndesată sub cămaşa lui, ca o cocoaşă.

Nu, îşi spuse Pasăre-Săltăreaţă cu un zâmbet, nimic nu e mai ciudat decât un om alb.

7

Locotenentul Dunbar întinse cuvertura grea pe patul lui de campanie şi o admiră.

În viaţa mea n-am văzut un bizon se gândi el cu mândrie şi am deja o cuvertură din blana lui.

Apoi se aşeză oarecum respectuos pe marginea patului după care se trânti pe spate şi-şi plimbă palmele peste blana moale şi deasă. Îi ridică o margine care spânzura în jos şi se uită să vadă cum a fost prelucrată. Îşi înfundă faţa în blană şi îi aspiră parfumul de sălbăticiune.

Cât de repede se pot schimba lucrurile. Cu câteva ore mai înainte, fusese zguduit din temelii, iar acum plutea.

Se încruntă puţin. O parte din ceea ce făcuse, chestia aia cu bizonul, de pildă, ar fi putut lipsi. Şi după cât se pare el vorbise cel mai mult, poate prea mult. Dar astea erau îndoieli fără importanţă. Tot gândindu-se la cuvertură începu să capete curaj din pricina acestei prime întâlniri cu adevărat.

Îi plăceau amândoi indienii. Cel mai mult îi plăcea cel care se purta demn şi măsurat. Avea un fel de forţă, ceva paşnic şi răbdător care te atrăgea. Era potolit, dar arăta bărbăţie. Cu celălalt, cel iute la mânie, care-i luase fata din braţe, nu trebuia să te pui. Dar avea farmecul lui.

Şi cuvertura asta. Ei i-o dăduseră. Cuvertura chiar că era ceva de preţ.

Cum se relaxa contemplând frumosul suvenir, căpitanul mai depăna şi alte amintiri. În timp ce îi zburau prin minte toate aceste gânduri de dată recentă, nu mai avea nici chef

şi nu era nici locul potrivit ca să pătrundă până la cauza adevărată a euforiei lui.

Folosise bine timpul în singurătate, timp împărţit doar cu un cal şi un lup. Făcuse treabă bună la fort. Astea toate erau o notă bună pentru el. Dar aşteptarea şi îngrijorarea se prinseseră de el ca grăsimea printre zbârcituri şi povara fusese covârşitoare.

Acum pieriseră, ridicate de doi oameni primitivi a căror limbă el nu o vorbea, pe ai căror semeni nu-i mai văzuse până atunci, a căror întreagă existenţă îi era necunoscută.

Fără voia lor, îi făcuseră un mare serviciu venind. S-ar putea spune că euforia locotenentului Dunbar se trăgea din eliberare. Eliberarea de sine însuşi.

Nu mai era singur.

CAPITOLUL XV.

1

„17 mai, 1863.

N-am mai scris nimic în acest jurnal de zile întregi. S-au petrecut atâtea lucruri că nici nu ştiu de unde să încep.

Până acum indienii m-au vizitat de trei ori şi nu mă îndoiesc că vor mai veni. De fiecare dată aceeaşi doi, cu escorta lor de şase-şapte războinici. (Mă uimeşte faptul că toţi aceşti oameni sunt războinici. N-am văzut încă unul care să nu fie războinic.).

Întâlnirile noastre au fost deosebit de prieteneşti, deşi mult împiedicate de bariera limbii. Indiferent cât am învăţat până în ziua de azi este foarte puţin în comparaţie cu ceea ce aş putea să ştiu. Nu ştiu încă ce fel de indieni sunt dar presupun că s-ar putea să fie Comanşi. Cred că de câteva ori am auzit un cuvânt care mi-a sunat c-ar fi Comanşi.

Ştiu numele vizitatorilor mei dar n-aş putea să le scriu. Găsesc că sunt plăcuţi şi interesanţi. Se deosebesc ca ziua de noapte. Unul este deosebit de înfocat şi fără îndoială este o căpetenie de războinici. Înfăţişarea lui (care trebuie privită) ca şi firea lui bănuitoare şi posomorâtă îl fac probabil un luptător formidabil. Nădăjduiesc sincer că nu va trebui vreodată să lupt cu el căci aş avea mult de furcă dac-am ajunge acolo. Individul, ai cărui ochi sunt cam apropiaţi de rădăcina nasului, dar care, totuşi probabil că trece drept chipeş, râvneşte mult la calul meu şi mereu aduce vorba de Cisco.

Discutăm prin semne, un fel de pantomimă pe care amândoi încep s-o deprindă. Dar progresăm foarte încet şi ceea ce avem în comun este eşecul mai degrabă decât reuşita în comunicare.

Fiorosul îşi toarnă cantităţi colosale de zahăr în cafea. Nu va mai trece mult şi rezerva se va isprăvi. Din fericire eu nu folosesc zahăr. Ha! Fiorosul (cum îi zic eu) e simpatic în ciuda faptului că e morocănos, cam aduce cu un şef al banditilor străzii care datorită curajului său le impune respect. Cum şi eu mi-am petrecut o parte din timp pe străzi, îl respect în felul ăsta.

Dincolo de asta, are cinstea şi intenţiile lui simple care-mi plac.

E un tip direct.

Celuilalt îi spun Tăcutul şi îmi place enorm. Spre deosebire de Fioros e răbdător şi curios.

Cred că se simte la fel de frustrat ca şi mine de dificultăţile comunicării. M-a învăţat câteva cuvinte din limbajul lor şi l-am învăţat şi eu câteva. Cunosc acum cuvintele lor pentru cap, mână, cal, foc, cafea, casă şi încă câteva, ca şi bună! Şi *la revedere!* Totuşi nu ştiu destule ca să fac o propoziţie. Îmi ia mult până pronunţ corect sunetele. Cred că şi lui îi vine greu.

Tăcutul îmi spune Loco-Ten-Ent şi nu ştiu de ce nu spune şi Dunbar. Sunt sigur că nu o face pentru că uită (i-am amintit-o de câteva ori), aşa că probabil altul este motivul. Într-adevăr că sună foarte clar... Loco-Ten-Ent.

Mi se pare că dispune de o inteligenţă de prim rang.

Ascultă atent şi observă tot. Fiecare schimbare în direcţia vântului, fiecare chemare întâmplătoare din trilul unei păsări îi captează atenţia ca un ceva încărcat cu o semnificaţie dramatică.

În absenţa limbii nu-i pot citi reacţiile decât cu simţurile mele, dar după toate aparenţele pare să aibă o înclinaţie favorabilă pentru mine.

Întâmplarea cu Două-Şosete ilustrează foarte bine ce vreau să spun. S-a întâmplat la sfârşitul ultimei lor vizite. Băuserăm o cantitate zdravănă de cafea şi tocmai îi iniţiasem în gustul minunat al slăninei mele. Tăcutul a observat deodată pe Două-Şosete pe malul de dincolo de râu. I-a spus câteva cuvinte Fiorosului şi amândoi nu-şi mai

luau ochii de la lup. Nerăbdător să le arăt ce ştiu despre Două-Şosete, am luat în mâini cuţitul şi slănina şi m-am dus la marginea malului nostru.

Fiorosul era ocupat să-şi toarne zahăr în cafea şi să guste slănina aşa că privea de la locul lui. Dar Tăcutul s-a ridicat şi m-a urmat. De obicei îi lăsam lui Două-Şosete bucăţile pe malul meu, dar de data asta, după ce i-am tăiat porţia, nu ştiu ce mi-a venit şi i-am aruncat-o dincolo, pe malul celălalt. Am ţintit bine şi bucata a aterizat la câteva picioare de Două-Şosete. Şi totuşi, continua să şadă acolo şi un timp am crezut că n-o să facă nimic. Dar binecuvântată să-i fie inima bătrânului, că până la urmă s-a dus, a adulmecat bucata de jur împrejur şi apoi a luat-o în gură. Până atunci nu-l mai văzusem luând carnea şi m-am simţit cumva mândru de el, în timp ce se îndepărta cu paşi mărunţi, cu ploconul.

Pentru mine era doar un prilej de bucurie, altceva nimic. Dar Tăcutul a părut deosebit de afectat de acest exerciţiu. Când m-am întors spre el pe faţă i se citea o mare linişte. A înclinat capul spre mine de câteva ori, apoi a venit la mine şi mi-a pus o mână pe umeri de parcă m-ar fi aprobat.

Când ne-am întors în jurul focului, a făcut o serie de semne din care în cele din urmă am înţeles că sunt invitat a doua zi la el acasă. Am acceptat bucuros şi curând după asta au plecat.

N-aş putea să povestesc în detaliu toate impresiile mele despre tabăra Comanşilor. Dacă aş face-o, n-aş mai termina niciodată. Dar o să încerc să fac o schiţă sumară, în nădejdea că observaţiile mele ar putea fi întrucâtva utile în relaţiile viitoare cu aceşti oameni.

La o milă depărtare am fost întâmpinat de o mică solie în frunte cu Tăcutul. Imediat am pornit-o spre sat. Oamenii îmbrăcaseră ce aveau mai bun ca să ne primească. Culoarea şi frumuseţea acestor costume se cer a fi văzute. Aveau un calm ciudat şi la fel, trebuie să recunosc, aveam şi eu. Câţiva din copiii mai mici au rupt rândurile şi au dat fuga la mine să mă bată uşor cu palmele pe picioare. Toţi

ceilalţi aşteptau.

Am descălecat în faţa unui cort conic şi a urmat un scurt moment de descumpănire când un băieţel de vreo doisprezece ani a venit fuga şi a încercat să-l ia pe Cisco ca să-l ducă de acolo. A urmat o luptă scurtă în care fiecare trăgea de căpăstru, dar a intervenit Tăcutul. Şi-a lăsat din nou o mână pe umărul meu iar privirea din ochii lui îmi spunea că nu aveam de ce să mă tem. L-am lăsat pe băiat să-l ia pe Cisco. Părea fericit.

Apoi Tăcutul m-a condus în locuinţa lui. Era întunecoasă dar primitoare. Mirosea a fum şi a carne. (Tot satul are un miros specific, care nu-mi displace. Cel mai nimerit ar fi să-l descriu ca miros de sălbăticiune). Înăuntru erau două femei şi câţiva copii. Tăcutul m-a poftit să mă aşez iar femeile au adus de mâncare în castroane. Apoi au dispărut cu toţii, lăsându-ne singuri.

O vreme am mâncat în tăcere. M-am gândit să întreb de fata pe care o găsisem în preerie. Nu o văzusem şi nu ştiam dacă mai trăieşte. (Nici acum nu ştiu). Dar părea un subiect mult prea complicat ţinând cont de limitele noastre, aşa că am vorbit cum ne-am priceput mai bine despre mâncare (un fel de carne dulce care mi s-a părut delicioasă).

Când am terminat, am făcut o ţigară şi am fumat-o, în timp ce Tăcutul şedea în faţa mea. Se uita mereu spre intrare. Eram sigur că aşteptam ceva sau pe cineva. Presupunerea mea a fost corectă căci nu mult după aceea, aripa de piele de la intrarea cortului se dădu la o parte şi apărură doi indieni. Îi spuseră ceva Tăcutului şi el se ridică imediat, făcându-mi semn să-l urmez.

Afară aştepta o mulţime considerabilă de curioşi şi am fost îmbrâncit în înghesuială. În timp ce ne-am croit drum prin dreptul altor câteva corturi şi ne-am oprit la unul împodobit cu un urs mare colorat. Aici Tăcutul m-a împins cu blândeţe înăuntru.

Cinci bărbaţi mai vârstnici şedeau într-un fel de cerc în jurul obişnuitei gropi unde se face focul dar privirea îmi căzu imediat pe cel mai în vârstă dintre ei. Era un bărbat

solid care cred că era trecut de şaizeci deşi era încă foarte viguros. Cămaşa lui de piele era împodobită cu o lucrătură de mărgele, deosebit de frumoasă, cu desene clare şi colorate. De o şuviţă a părului său cărunt era prinsă o gheară care cred că a aparţinut cândva unui urs, judecând după desenul de afară. De-a lungul mânecilor, din loc în loc, spânzurau smocuri de păr şi, o clipă mai târziu, mi-am dat seama că erau probabil scalpuri. Unul era castaniu deschis. Asta m-a tulburat.

Dar lucrul cel mai pregnant la el era faţa. Nu mai văzusem una la fel. Îi străluceau ochii de parcă ar fi avut febră. Avea pomeţii foarte proeminenţi şi nasul coroiat. Bărbia pătrată. Faţa îi era străbătută de un noian de cute şi linii despre care nu prea puteai să zici că sunt riduri. Erau de ordinul crevaselor. Într-o parte a frunţii avea o crestătură clară, probabil rezultatul unei răni primită într-o luptă cu ani în urmă.

În ansamblu era imaginea uluitoare a înţelepciunii şi forţei la vârstă înaintată. Şi cu toate astea nu m-am simţit nici o clipă ameninţat în timpul scurtei mele şederi acolo.

Era clar că subiectul acelui sfat între ei eram eu. Eram sigur că fusesem adus doar pentru ca bătrânul să mă poată studia bine.

De undeva apăru o pipă şi începură să fumeze. Pipa avea o tijă lungă şi, din câte aş putea spune, tutunul era un amestec tare, autohton, căci numai eu am fost exclus de la fumat.

Vroiam să fac o impresie bună şi pentru că simţeam nevoia ţigării mele, mi-am scos sculele şi le-am oferit bătrânului. Tăcutul i-a spus ceva şi căpetenia a întins o mână noduroasă spre mine şi a luat punga cu tutun şi foile. Le-a cercetat cu atenţie. Apoi m-a străpuns cu privirea ochilor lui puţin sălbatici, umbriţi de pleoape grele şi mi-a dat lucrurile îndărăt. Cum nu ştiam dacă îmi acceptase oferta, mi-am făcut, totuşi, o ţigară. Bătrânul păru interesat de ceea ce făceam.

I-am întins ţigara şi el a luat-o. Tăcutul a spus din nou

ceva şi bătrânul mi-a dat-o înapoi. Făcându-mi semne, Tăcutul mi-a cerut să fumez şi l-am ascultat.

În timp ce toţi se uitau la mine, am aprins ţigara, am tras fumul în piept şi l-am dat afară. Înainte să apuc să mai trag odată, bătrânul a întins mâna după ţigară, i-am dat-o. A privit-o la început cam circumspect apoi a tras din ea cum făcusem eu. Şi la fel ca mine a scos un nor de fum. Apoi a apropiat ţigara de ochi.

Spre supărarea mea a început s-o frământe iute între degete. Scrumul a căzut şi tutunul s-a împrăştiat. A făcut hârtia cocoloş şi a aruncat-o cu nepăsare în foc.

Apoi, încet, a pornit să zâmbească şi, într-o clipă râdeau şi ceilalţi din jurul focului.

Poate că fusesem jignit dar veselia lor era atât de contagioasă că m-a cuprins şi pe mine.

Pe urmă, am fost condus la calul meu şi escortat o milă şi ceva dincolo de sat, după care Tăcutul mi-a urat un scurt la revedere.

Aşa s-au petrecut în mare faptele, în cursul primei mele vizite la tabăra indienilor. Nu ştiu ce gândesc ei acum.

Mi-a făcut bine să revăd Fort Sedgewick. Este casa mea. Şi totuşi, aştept nerăbdător următoarea vizită la „vecinii” mei.

Când mă uit în zare spre răsărit, mai întotdeauna mă întreb dacă nu cumva acolo, în zare, n-o fi vreo coloană de-a noastră. Nu pot decât să sper că veghea mea aici şi „negocierile” cu oamenii sălbatici ai câmpiilor, vor rodi între timp.

Locot. John J. Dunbar, S.U..A”.

CAPITOLUL XVI.

1

La câteva ore după prima vizită a locotenentului Dunbar în sat, Pasăre-Săltăreaţă şi Zece-Urşi avură o discuţie la nivel înalt. Au vorbit scurt şi la obiect.

Lui Zece-Urşi îi plăcea locotenentul Dunbar. Îi plăcea privirea lui şi Zece-Urşi punea mare preţ pe ce vedea în ochii cuiva. Îi plăcea şi comportarea locotenentului. Era modest şi curtenitor iar Zece-Urşi preţuia în mod deosebit aceste trăsături. Povestea cu ţigara a avut haz. Era împotriva oricărei logici să poţi să fumezi ceva atât de insubstanţial, dar asta nu ştirbea impresia lui asupra locotenentului Dunbar şi era întrutotul de acord cu Pasăre-Săltăreaţă că merită să-l cunoşti pe omul alb ca sursă de informaţii.

Bătrâna căpetenie aproba tacit ideea lui Pasăre-Săltăreaţă ca bariera limbii să fie doborâtă. Dar au condiţii. Pasăre-Săltăreaţă va trebui să-şi orchestreze neoficial mişcările. Loco-Ten-Ent va cădea în responsabilitatea lui şi numai a lui. Începuseră deja vorbe cum că omul alb ar putea fi cauza crizei de vânat. Nimeni nu putea şti cum îl vor privi oamenii pe soldatul alb dacă va face vizite dese în sat. S-ar putea să se întoarcă împotriva lui. Era foarte posibil ca, totuşi, cineva să-l omoare.

Pasăre-Săltăreaţă acceptă condiţiile, asigurându-l pe Zece-Urşi că va face tot ce-i stă în putinţă ca să ducă la îndeplinire planul cu discreţie.

Acestea odată stabilite, au trecut la un subiect cu mult mai important.

Bizonii întârziau să apară.

Zile în şir cutreieraseră cercetaşii, dar, până în prezent,

nu văzuseră decât un bizon. Era un mascul, bătrân şi singuratic, sfâşiat de o haită de lupi. Nu merita să-i iei hoitul.

Moralul grupului scădea odată cu rezervele reduse de hrană şi nu peste multe zile va atinge punctul critic. Se hrăneau cu carnea căprioarelor dar sursa asta scădea văzând cu ochii. Dacă nu vor apărea bizonii curând, promisiunea unei veri îmbelşugate va fi distrusă de plânsetele copiilor.

Cei doi au hotărât că în afară de a mări numărul cercetaşilor se impunea urgent să aibă loc un dans. În curs de o săptămână.

Pasăre-Săltăreaţă se va ocupa de pregătirea lui.

2

Pentru vraci a urmat o săptămână în care timpul era ceva confuz. Când era în criză de timp, orele zburau, iar când dorea ca timpul să treacă mai repede, acesta se târa, minut cu minut. Trebuia să se lupte ca să păstreze un echilibru.

Trebuia să ţină seama de un număr nesfârşit de detalii sensibile pentru pregătirea dansului. Trebuia să fie o invocaţie sacră şi toţi membrii grupului urmau să ia parte la el. Întreaga planificare ca şi delegarea persoanelor cu diferite responsabilităţi pentru un eveniment de o asemenea importanţă îi răpea tot timpul.

În afară de asta mai erau îndatoririle neîntrerupte de soţ pentru două soţii, de tată a patru copii şi de îndrumător pentru fiica lui recent adoptată. La astea se adăugau problemele şi surprizele zilnice care surveneau în fiecare zi: vizite la bolnavi, consilii inopinate cu vizitatori neaşteptaţi şi prepararea leacurilor.

Pasăre-Săltăreaţă era un om cât se poate de ocupat.

Şi mai era ceva, ceva ce-l împiedica mereu să se concentreze. Ca o durere de cap măruntă dar constantă,

Loco-Ten-Ent îl obseda.

Aşa cum era el ancorat în prezent, Loco-Ten-Ent întruchipa viitorul şi Pasăre-Săltăreaţă nu putea să reziste la această chemare. Atât prezentul cât şi viitorul ocupau acelaşi spaţiu din timpul zilei lui. Vraciul era foarte aglomerat.

Faptul că Înfruntă-Cu-Pumnul era prin preajmă nu-i uşura existenţa. Ea era cheia planului său iar Pasăre-Săltăreaţă nu se putea uita la ea fără să se gândească la Loco-Ten-Ent, iar asta, inevitabil, îi făcea mintea să cutreiere pe făgaşuri nebătute de gândire speculativă. Dar trebuia s-o ţină sub observaţie. Era foarte important ca chestiunea să fie pusă la momentul şi la locul cuvenit.

Se vindeca repede şi acum se mişca fără dificultate şi deprinsese ritmul vieţii de zi cu zi în locuinţa lui. Iubită de copii cum era, îşi îndeplinea obligaţiile la fel de temeinic ca oricare altă persoană din tabără. Când rămânea singură, era retrasă, dar asta era de înţeles. De fapt, aşa era firea ei.

Uneori, după ce o urmărea o vreme cu privirea, Pasăre-Săltăreaţă scotea un oftat înăbuşit de împovărare. În momentele acelea, se oprea la hotarul unor întrebări, dintre care cea mai importantă era dacă Înfruntă-Cu-Pumnul le aparţine sau nu. Dar nu putea da un răspuns, iar un răspuns, oricum, nu-l putea ajuta. Doar două lucruri contau. Era aici şi el avea nevoie de ea.

Până în ziua în care era programat dansul nu găsise încă un prilej ca să-i vorbească aşa cum ar fi vrut. În dimineaţa aceea se deşteptase cu gândul că el, Pasăre-Săltăreaţă, va trebui să-şi pună planul în aplicare dacă dorea ca lucrurile să se întâmple.

Trimise trei tineri la Fort Sedgewick. Era prea ocupat ca să meargă personal şi în acest răstimp va găsi el un mijloc de a sta de vorbă cu Înfruntă-Cu-Pumnul.

Pasăre-Săltăreaţă a fost scutit de toată bătaia de cap a înscenării unei situaţii favorabile, când toţi membrii familiei lui au pornit-o spre râu, pe la jumătatea dimineţii şi au

lăsat-o pe Înfruntă-Cu-Pumnul acasă ca să gătească o căprioară proaspăt împuşcată.

Pasăre-Săltăreaţă a urmărit-o, din casă, cu privirea. Ea nu şi-a ridicat ochii nici măcar o clipă în timp ce cuţitul îi zbura în mână, jupuind animalul cu uşurinţa cu care desprinzi carnea fragedă de pe oase. A aşteptat-o să facă o pauză, timp în care şi-a îndreptat privirile spre un grup de copii care jucau leapşa în faţa unei case de peste drum.

— Înfruntă-Cu-Pumnul, o strigă el în şoaptă, aplecându-se în prag.

Ea ridică ochii mari spre el dar nu spuse un cuvânt.

— Aş vrea să-ţi vorbesc, îi spuse, după care dispăru în întunericul din interior.

Ea îl urmă.

3

Înăuntru atmosfera era încărcată. Pasăre-Săltăreaţă avea de gând să-i spună lucruri pe care ea, probabil că nu vroia să le audă şi asta îl stânjenea.

Cum stătea în picioare în faţa lui, Înfruntă-Cu-Pumnul, avu un fel de presentiment, ca înainte să-ţi pună cineva întrebări. Nu greşise cu nimic, dar viaţa ei devenise o înlănţuire de la o zi la alta. Nu ştia niciodată ce avea să i se mai întâmple, iar de la moartea soţului ei nu se simţise în stare să mai înfrunte provocări. Omul care se afla în picioare în faţa ei o liniştea.

Era respectat de toţi şi o luase în casa lui ca pe unul de ai lui. Dacă putea să aibă încredere în cineva, omul acela era Pasăre-Săltăreaţă.

Dar el nu părea în apele lui.

— Şezi, îi spuse şi amândoi, se aşezară pe podea. Cum îţi merge rana? reluă el.

— Se vindecă, îi răspunse, iar ochii ei îi ocoliră privirea.

— Ţi-a trecut durerea?

— Da.

— Te-ai înzdrăvenit iar.

— Sunt mai în puteri acum. Muncesc bine.

Se juca cu nişte pământ de la picioarele ei, adunându-l într-o moviliţă, în timp ce Pasăre-Săltăreaţă încerca să găsească cuvintele de care avea nevoie. Nu-i plăcea să se repeadă dar nu-i plăcea nici să fie întrerupt şi oricând ar fi putut veni cineva pe-acolo.

Deodată ea ridică capul şi se uită la el, iar Pasăre-Săltăreaţă fu izbit de tristeţea de pe faţa ei.

— Eşti nefericită azi, spuse el.

— Nu, clătină ea din cap. Mă bucur să sunt aici.

Se juca cu grămăjoara aia de pământ, fără chef, dându-i bobârnace cu degetele.

— Sunt tristă fără soţul meu.

Pasăre-Săltăreaţă se gândi o clipă, iar ea începu să clădească o altă movilită de pământ.

— El a plecat acum, spuse vraciul, dar tu, nu. Timpul merge mai departe şi tu mergi cu el chiar dacă eşti tristă când mergi. Se vor petrece lucruri noi.

— Da, spuse ea, strângând din buze, dar nu mă interesează prea mult ce se va întâmpla.

Din locul unde şedea, cu faţa la intrare, Pasăre-Săltăreaţă văzu câteva umbre trecând prin dreptul intrării şi apoi continuându-şi drumul.

— Vin albii, zise el, deodată. În fiecare an vor veni tot mai mulţi în ţara noastră.

Pe Înfruntă-Cu-Pumnul o trecu un fior pe şira spinării. Apoi fiorul se extinse spre umeri. Privirea i se înăspri şi involuntar strânse pumnii.

— N-o să mă duc cu ei, zise.

Pasăre-Săltăreaţă zâmbi. „Nu”, spuse el. „N-o să te duci. Printre noi nu există războinic care n-ar lupta ca să te împiedice”.

La auzul acestor cuvinte de îmbărbătare, femeia cu părul de culoarea vişinei, se aplecă uşor în faţă, de data asta, curioasă.

— Dar ei vor veni, continuă el. „Sunt o rasă ciudată în

privinţa obiceiurilor şi credinţelor lor. E greu de ştiut ce avem de făcut. Se spune că sunt numeroşi şi asta mă îngrijorează. Dacă vor veni potop, va trebui să-i oprim. Atunci vom pierde mulţi din bărbaţii noştri de ispravă, bărbaţi ca soţul tău. Vor fi mult mai multe văduve cu feţele trase”.

Pe măsură ce Pasăre-Săltăreaţă se apropia de miezul discuţiei, Înfruntă-Cu-Pumnul lăsă să-i cadă capul în piept, meditând la cuvintele lui.

— Omul ăsta alb, cel care te-a adus acasă. L-am văzut. Am fost la casa lui, pe râu, în vale, am băut cafea la el, am discutat. E ciudat. Dar l-am urmărit şi cred că are inimă bună…

Ea şi-a ridicat capul şi a aruncat o privire scurtă spre Pasăre-Săltăreaţă.

— Omul ăsta alb este soldat. S-ar putea să fie cineva cu influenţă printre albi…

Pasăre-Săltăreaţă se opri. O vrăbiuţă cenuşie pătrunsese prin intrarea deschisă şi acum zbura prin casă. Dându-şi seama că a intrat singură în cursă, vrăbiuţa bătea înnebunită din aripi izbindu-se când de-un perete când de altul. Pasăre-Săltăreaţă se uita cum pasărea zbura tot mai sus, mai aproape de gura de fum şi deodată a dispărut înghiţită de libertatea de-afară.

Se uita acum la Înfruntă-Cu-Pumnul. Ea nu băgase de seamă episodul şi-şi privea fix mâinile încrucişate în poală. Vraciul se gândea, încercând să reia firul discursului său. Totuşi înainte ca să reuşească să spună ceva, auzi din nou foşnetul moale al aripioarelor.

Uitându-se în sus, văzu vrabia planând deasupra coşului de fum. O urmări cum plonjă deliberat spre podea, se ridică graţios, cu o volută şi ateriză liniştită pe părul de culoarea vişinei. Fata nu se clinti şi atunci pasărea porni să-şi cureţe penele cu ciocul, firesc de parcă s-ar fi aflat pe ramura unui copac înalt. Ea îşi trecu, absentă, mâna peste păr şi atunci, ca un copil ce sare coarda, vrabia săltă un pic în aer, rămase aşa cât mâna îi trecu pe sub picioruşe şi ateriză din

nou. Înfruntă-Cu-Pumnul şedea acolo, cu gândurile duse. În timp ce micuţa vizitatoare îşi înfoie penele, îşi scoase pieptul în afară şi ţâşni ca o săgeată, drept spre intrare. Într-o clipită dispăru.

Dacă ar fi avut timp, Pasăre-Săltăreaţă ar fi tras anumite concluzii cu privire la importanţa şi semnificaţia sosirii vrăbiuţei şi rolul lui Înfruntă-Cu-Pumnul în această reprezentaţie. Acum n-avea timp să facă o plimbare şi să rumege toate astea dar, Pasăre-Săltăreaţă se simţea oarecum liniştit de ceea ce văzuse.

Înainte ca el să spună ceva, ea îşi ridică capul.

— Ce vrei de la mine? îl întrebă.

— Vreau să aud cuvintele soldatului alb dar urechile mele nu le pot înţelege.

Acum o făcuse. Înfruntă-Cu-Pumnul se trase la faţă.

— Mă tem de el, spuse ea.

— O sută de soldaţi albi, venind pe o sută de cai, cu o sută de puşti… asta e ceva de care să te temi. Dar el nu e decât unul singur. Noi suntem mulţi şi aici e ţara noastră.

Ea ştia că el are dreptate, dar asta n-o făcea să se simtă mai în siguranţă. Îşi schimbă poziţia dar nu-şi găsi linişte.

— Nu-mi amintesc limba albilor, zise ea cu jumătate de gură. „Eu sunt Comanşi acum”.

Pasăre-Săltăreaţă aprobă din cap.

— Da, aşa este. Nu-ţi cer să devii altceva. Îţi cer să dai la spate frica şi să pui în faţă pe cei căror le aparţii. Întâlneşte-te cu omul alb. Încearcă să-ţi regăseşti cu el limba ta de femeie albă şi când ai s-o faci, noi trei vom discuta lucrări care vor fi de folos tuturor. M-am gândit mult timp la asta.

Tăcu şi locuinţa toată amuţi.

Ea se uită în jur şi ochii îi zăboviră ici şi colo de parcă vreme îndelungată nu va mai vedea acest loc. Nu pleca nicăieri, dar în mintea ei, Înfruntă-Cu-Pumnul mai făcea încă un pas spre renunţarea la viaţa care-i fusese atât de dragă.

— Când îl voi vedea? întrebă ea.

Se aşternu din nou tăcerea.

Pasăre-Săltăreaţă se ridică în picioare.

— Retrage-te într-un loc liniştit, o sfătui el, departe de tabăra noastră. Rămâi acolo o vreme şi încearcă să regândeşti cuvintele din limba ta de odinioară.

Îşi ţinea bărbia în piept când Pasăre-Săltăreaţă o conduce spre intrare.

— Dă la spate frica şi va fi bine, spuse el în timp ce ea ieşea din casă.

Nu ştia dacă ea a auzit acest ultim sfat. Nu s-a întors spre el, s-a îndepărtat.

4

Înfruntă-Cu-Pumnul făcea ceea ce i se ceruse.

Cu un vas gol de apă sprijinit de şold, se îndreptă, pe drumul principal, spre râu. Era aproape de amiază şi forfota dimineţii, cei ce cărau apă şi cei ce spălau câte ceva şi copiii radioşi se împuţinaseră. Nu se grăbea şi mergea cu ochii ţintă la ambele laturi ale drumului în căutarea unei cărărui mai puţin circulate care s-o ducă într-un loc retras. Inima începu să-i bată mai repede când zări o potecă năpădită de ierburi care se abătea de la drumul principal şi şerpuia printre coturile râului la vreo sută de yarzi de la râu.

Nu era nimeni pe-acolo, totuşi ea ciuli atent urechea să audă dacă nu vine cineva. Neauzind nimic, ascunse vasul care o incomoda sub un tufiş de prunişoare şi pătrunse în poteca părăginită tocmai când se auziră voci la marginea apei.

Grăbi pasul croindu-şi drum prin vegetaţia abundentă care acoperea poteca şi se simţi uşurată când, doar după câţiva yarzi, poteca deveni un drum bătut. Acum înainta cu uşurinţă iar vocile de la râu se stinseră.

Dimineaţa era frumoasă. Adieri uşoare unduiau sălciile ca pe nişte dansatoare graţioase, petecele de cer de deasupra capului erau de un albastru viu şi nu se auzeau decât, când

şi când, sunetele vreunui iepure sau vreunei şopârle, vietăţi speriate de paşii ei. Era o zi croită să te bucuri de ea, dar în inima lui Înfruntă-Cu-Pumnul nu era bucurie. Era un bloc de marmură străbătut de vine de venin şi, încetinindu-şi paşii, fata albă a Comanşilor fu cuprinsă de ură.

O parte din ura asta era îndreptată spre soldatul alb. Îl ura că venise în ţara lor, că era soldat, că se născuse. Îl ura pe Pasăre-Săltăreaţă că-i ceruse să facă asta şi pentru că ştia că ea nu putea să-l refuze. Şi-l ura pe Marele Spirit că era atât de nemilos. Marele Spirit îi sfărâmase inima. Dar nu era destul să ucizi inima omului.

— De ce mă tot loveşti? întrebă ea. Am murit deja.

Treptat capul începu să i se limpezească. Dar amărăciunea nu-i scăzuse; se solidificase în ceva îngheţat şi casabil.

Regăseşte-ţi limba ta de albă. Regăseşte-ţi limba ta de albă.

Se gândi că obosise să mai fie victimă şi asta o înfurie.

Vrei limba mea de femeie albă, se gândi ea în limba Comanşilor. Crezi că valorez ceva din pricina ei? Atunci am s-o regăsesc. Şi dac-o fi să fie să devin o nimenea pentru că fac asta, am să fiu cea mai importantă dintre toţi nimenea. O să fiu o nimenea de care nu face să-ţi aminteşti.

În timp ce mocasinii ei foşneau pe poteca acoperită cu smocuri de iarbă, începu să se întoarcă în trecut, încercând să afle un loc de la care s-o pornească, un loc unde ar putea să înceapă să-şi amintească cuvintele.

Dar mintea îi era pustie. Oricât s-ar fi concentrat, nu-şi amintea nimic şi timp de câteva minute, s-a simţit cumplit de frustrată că o limbă întreagă îi dădea târcoale şi nu putea rosti nici măcar un cuvânt. În loc să se ridice, pâcla trecutului ei se strângea în juru-i ca o ceaţă deasă.

Era istovită când a ajuns la un mic luminiş ce dădea spre râu, cam la vreo milă mai sus de sat. Era un loc de o rară frumuseţe, ca o verandă acoperită de iarbă, umbrită de un plop canadian cu frunze scânteietoare şi înconjurată pe trei laturi de paravane de nisip încununate cu trestie. În trecut

ar fi fost încântată să dea de un astfel de loc. Înfruntă-Cu-Pumnul iubise întotdeauna frumosul.

Dar azi abia dacă l-a luat în seamă. Nedorind altceva decât să se odihnească, căzu ca un sac în faţa plopului şi se rezemă de trunchiul lui. Îşi încrucişă picioarele în stil indian şi-şi trase în sus cămaşa ca adierea răcoroasă dinspre râu să-i dezmierde coapsele. Într-un târziu a închis ochii şi s-a concentrat să-şi amintească.

Şi totuşi nu-şi putea aminti nimic. Înfruntă-Cu-Pumnul scrâşni din dinţi. Îşi ridică mâinile şi-şi frecă ochii obosiţi.

Cum îşi frecă ochii, îi apăru imaginea.

Îi răsări în minte brusc, ca o pată vie de culoare.

5

Şi în vara trecută îi mai apăruseră imagini, atunci când s-a aflat că soldaţii albi sunt prin preajmă. Într-o dimineaţă, când stătea culcată-n pat, pe zid i-a apărut păpuşa. În timpul unui dans îşi văzuse mama. Dar nici una din imagini nu era clară.

Cele pe care le vedea acum erau vii şi în mişcare ca în vis. Erau străbătute de discuţii în limba oamenilor albi. Iar ea înţelegea absolut totul.

Ceea ce i-a apărut mai întâi a uluit-o prin claritate. Era tivul sfâşiat al unei rochiţe de bumbac cadrilat. O mână frământa tivul între degete. Cum privea prin ochii închişi, imaginea se amplifică. Mâna era a unei fetiţe de vreo treisprezece-paisprezece ani. Stătea în picioare într-o cameră de paiantă în care singurul mobilier era un pat mic şi tare, o explozie florală închisă în rama unui tablou cocoţat lângă singura fereastră din cameră şi un bufet deasupra căruia spânzura o oglindă cu o ciobitură zdravănă într-o margine.

Fata stătea cu spatele, cu faţa invizibilă, aplecată asupra mâinii care ţinea tivul şi cerceta sfâşietura.

Ca să facă asta, rochiţa fusese ridicată destul de sus ca

să arate picioarele scurte şi slăbănoage ale fetiţei.

Se auzi vocea unei femei strigând, deodată, de undeva de dincolo de cameră.

— Christine...

Fata întoarse capul şi imediat, Înfruntă-Cu-Pumnul se recunoscu pe ea, cea de odinioară. Feţişoara ascultă apoi guriţa rosti cuvintele: „Vin acu’, mamă!”

Înfruntă-Cu-Pumnul deschise ochii. Era înspăimântată de ceea ce văzuse, dar ca un ascultător la picioarele povestitorului, vroia să ştie ce urmează.

Închise din nou ochii şi, în ramura unui stejar, se dezvălui o scenă nouă, printre frunzele care foşneau. O casă lungă, de paiantă, la umbra a doi plopi canadieni, ridicată pe malul unei albii secate. În faţa casei era o masă grosolană înjghebată din scânduri. Iar în jurul mesei se aflau patru adulţi, doi bărbaţi şi două femei. Cei patru vorbeau iar Înfruntă-Cu-Pumnul înţelegea tot.

Ceva mai încolo, în curte, trei copii se jucau de-a baba-oarba, iar femeile nu-i scăpau din ochi, în timp ce vorbeau despre febra de care unul din copii scăpase de curând.

Bărbaţii fumau pipă. Pe masa din faţa lor se aflau, împrăştiate, resturile prânzului de duminică servit mai târziu decât de obicei: un castron de cartofi fierţi, câteva farfurii cu verdeţuri, o grămăjoară de coceni de porumb fără boabe, oase de curcan şi o ulcică cu lapte, pe jumătate plină. Bărbaţii discutau dacă o să plouă.

Îl recunoscu pe unul din ei. Era înalt şi vânjos. Era tras la faţă şi cu pometţii proeminenţi. Purta părul dat pe spate. O barbă scurtă, înfoiată, îi încadra obrajii. Era tatăl ei.

Sus pe acoperiş, culcaţi în iarba bizonilor care creştea acolo, zărea două siluete. La început n-a ştiut cine sunt, dar brusc, s-a apropiat de ei şi i-a văzut bine.

Era ea cu un băiat cam de seama ei. Îl chema Willy. Era un băiat fără carte, slab şi palid. Stăteau lungiţi pe spate unul lângă altul, ţinându-se de mână şi priveau un şir de nori, care se risipeau în slava cerului de vis.

Ei doi vorbeau de ziua când se vor căsători.

— Aş vrea să nu mai fie şi alţii de faţă, spunea Christine, visătoare. „Aş vrea să vii la fereastra mea într-o noapte şi să mă iei cu tine”.

Ea îl strânse de mână, dar Willy nu-i răspunse la atingere. Urmărea foarte atent norii.

— Nu ştiu cum o să fie, spuse el.

— Ce nu ştii?

— Am putea da de bucluc.

— Din partea cui? întrebă ea, nerăbdătoare.

— A părinţilor.

Christine îşi întoarse faţa spre el şi-i zâmbi, văzându-i îngrijorarea.

— Da’ o să ne căsătorim. O să fie treaba noastră şi n-o să privească pe nimeni.

— Cred, spuse el, cu fruntea încreţită.

Dar dacă el nu mai spuse nimic, Christine se întoarse să privească din nou cerul, alături de el.

Într-un târziu, băiatul oftă. O privi cu coada ochiului şi ea îl privi pe el.

— Cred că nu-mi pasă ce tămbălău o să fie… dacă ne căsătorim.

— Nici mie, spuse ea.

Fără să se îmbrăţişeze, feţele lor se apropiară brusc una de alta, cu buzele gata de sărut. Christine se răzgândi în ultima clipă.

— Nu se poate, şopti ea.

El se simţi jignit.

— Or să ne vadă, şopti ea iar. „S-o întindem jos de-aici!”

Willy zâmbea privind-o cum îşi dădu drumul să alunece puţin în jos pe latura din spate a acoperişului. Înainte să o ia şi el după ea, mai aruncă o privire îndărăt spre cei de jos, din curte.

Veneau indienii, din preerie. Erau doisprezece, toţi călări. Aveau părul retezat şi feţele pictate cu negru.

— Christine, spuse el, în şoaptă, apucând-o de mână.

Se târâră pe burtă, apropiindu-se de marginea acoperişului ca să vadă mai bine. Willy trase de trăgaciul

puştii lui de vânat veveriţe în timp ce îşi lungiră gâturile ca să se uite-n jos.

Probabil că femeile şi copiii intraseră în casă, căci tatăl ei şi prietenul lui erau singuri în curte. Trei indieni erau deja acolo. Ceilalţi aşteptau la o distanţă respectuoasă.

Tatăl Christinei începu să vorbească prin semne cu unul din cei trei emisari, un Pawnee uriaş, cu un rânjet pe faţă. Ea-şi putu da seama imediat că discuţia nu prevestea nimic bun. Indianul tot arăta spre casă, arătând prin semne că vrea să bea. Tatăl Christinei scutura din cap, în semn că n-are băutură.

Mai veniseră şi altădată indieni şi tatăl Christinei întotdeauna împărţise cu ei ceea ce avea. Dar aceşti Pawnee vroiau ceva ce el nu avea… sau ceva de care nu vroia să se despartă.

Willy îi şopti la ureche.

— Arată supăraţi… Poate vor whisky.

S-ar putea, gândi ea. Tatăl ei era împotriva băuturilor tari de ori ce fel şi cum îl privea, înţelese că începea să-şi piardă răbdarea. Iar răbdarea era unul din atributele lui definitorii.

Le-a făcut semn cu braţul să plece, dar ei nu s-au mişcat. Atunci şi-a aruncat braţele în sus şi Pawnee au zvâcnit din capete. Totuşi cei trei nu se mişcau şi acum se uitau urât.

Tatăl Christinei i-a spus ceva prietenului său alb care stătea acolo în picioare, lângă el şi întorcându-se cu spatele, au dat să intre-n casă.

Nimeni n-a avut timp să scoată un ţipăt de avertisment. Securea Pawnee-ului uriaş descrisese deja un arc în jos înainte ca tatăl Christinei să-şi fi întors de-a binelea spatele. L-a izbit adânc, sub umăr, cu toată lungimea tăişului. Omul a scos un horcăit de parcă i s-ar fi golit plămânii de aer şi a început s-o ia într-o parte, împleticit, prin curte. Nici n-a făcut câţiva paşi că uriaşul i s-a repezit în spate izbindu-l cu furie şi doborându-l la pământ.

Celălalt alb a încercat să fugă dar săgeţile şuierătoare l-au doborât la jumătatea drumului spre uşa casei.

În urechile Christinei năvăliră sunete cumplite. Din casă ieşeau ţipete ascuţite de disperare iar indienii care se ţinuseră deoparte se năpustiră în galop spre casă, chiuind dezlănţuiţi. Cineva îi urla-n faţă. Era Willy.

— Fugi, Christine… fugi!

Willy îşi propti talpa ghetei pe fundul ei şi o trimise rostogol la vale până în locul unde se sfârşea acoperişul şi începea preeria. Se uită înapoi şi-l văzu pe băiatul slab şi fără carte, în picioare, la marginea acoperişului, ţintind cu puşca în jos, spre curte. Trase un foc după care Willy rămase nemişcat. Apoi întoarse puşca, o apucă ca pe o măciucă, sări fără zgomot în spaţiul de dedesubt şi dispăru.

Atunci, o rupse la fugă, îngrozită, iar picioarele ei slabe de fetiţă de paisprezece ani, frământau albia secată din spatele casei ca roţile unei maşini.

Soarele îi bătea pieziş în ochi şi căzu de vreo câteva ori, jupuindu-şi genunchii. Dar se ridică de fiecare dată într-o clipă, căci frica de moarte o făcea să nu mai simtă durerea. Dacă, brusc, i-ar fi răsărit în faţă, un zid de cărămidă ar fi trecut prin el.

Ştia că nu putea s-o ducă mult în ritmul ăsta şi chiar dacă ar fi putut, ei ar fi ajuns-o căci erau călare, aşa că observând că albia începea să facă o curbă şi malurile ei să devină tot mai abrupte, căută un loc unde să se ascundă.

Căutarea ei disperată nu se soldă cu nimic, iar în plămâni începuse să simtă înţepături dureroase când zări o gaură întunecoasă, pe jumătate ascunsă de smocuri dese de iarbă, pe la jumătatea înălţimii malului stâng.

Gemând şi plângând se căţără pe malul presărat cu pietre şi, ca şoarecele care se repede într-o gaură ca să scape, se aruncă şi ea. Capul îi intră, dar umerii, nu. Era o groapă prea mică. Se trase afară şi stând în genunchi, porni să izbească marginile gropii cu pumnii. Pământul era moale, începu să se sfărâme. Christine scobea în neştire şi în câteva clipe a făcut destul loc ca să se strecoare înăuntru.

Înăuntru era foarte strâmt. Stătea ghemuită ca într-o

placentă şi aproape instantaneu i se făcu rău, gândindu-se că parcă s-ar fi îngrămădit într-un borcan. Cu ochiul drept putea vedea peste buza gropii pe o distanţă de vreo câteva sute de yarzi în jos, de-a lungul albiei. Nu venea nimeni. Dar din direcţia casei se ridica un fum negru. Ţinea mâinile lângă gât şi cu una din ele descoperi crucifixul miniatural pe care-l purta de când se ştia ea. Îl strânse în mână şi aşteptă.

6

Când soarele începu să coboare în spatele ei, speranţele fetei crescură. Se temuse că unul din ei o văzuse fugind, dar cu fiecare ceas, şansele ei creşteau. Se ruga să vină mai repede noaptea. Atunci ar fi fost imposibil s-o găsească.

La o oră după apusul soarelui, îşi ţinu respiraţia când auzi zgomote de cai care treceau prin albie. Era o noapte fără lună şi nu putea distinge nimic. I s-a părut că a auzit un copil plângând. Sunetul copitelor se stinse încet în depărtare şi nu mai reveni.

Avea gura aşa de uscată că nu putea să înghită şi tremurul genunchilor ei slăbănogi părea că se transmite în tot corpul. Ar fi dat orice să se poată întinde. Dar nu se putea mişca decât vreun inci, doi, în orice direcţie. Nu se putea întoarce, iar partea stângă a corpului, cea pe care se sprijinea, amorţise.

În timp ce cea mai lungă noapte a fetei se măcina lent, inconfortul ei creştea şi scădea ca febra şi trebuia să se îmbărbăteze când o prindeau brusc accesele de panică. Ar fi putut muri de spaimă dacă ar fi cedat, dar de fiecare dată, Christine găsea o cale de a stăvili aceste accese de isterie. Dacă exista vreo graţie divină aceasta a ajutat-o să nu se gândească mult la ceea ce se petrecuse cu familia şi prietenii ei. Din când în când îi venea în urechi horcăitul de moarte al tatălui ei, cel pe care l-a scos când securea

Pawnee-ului i-a hăcuit spinarea. Dar de câte ori auzea horcăitul, reuşea să se oprească acolo şi să nu se mai gândească la rest. Era cunoscută drept o fetiţă cu tărie de caracter şi tăria asta a salvat-o.

Pe la miezul nopţii a aţipit şi după câteva minute s-a deşteptat în delir de claustrofobie. Ca nodul de pe o frânghie, cu cât se zbătea mai mult, cu atât spaţiul devenea mai neîncăpător.

Ţipetele ei jalnice răsunau în sus şi în jos pe albia râului.

Într-un târziu nu mai avu putere să mai ţipe şi se puse pe un plâns îndelungat, de limpezire. Când şi acesta se sfârşi, era calmă şi istovită ca animalul epuizat după ore în şir petrecute într-o cursă.

Renunţând la ideea ieşirii din groapă se concentra asupra unor activităţi mărunte ca să se simtă ceva mai comod. Îşi mişca labele picioarelor, înainte şi înapoi, numărând fiecare deget în parte, când îl putea mişca ca să-l deosebească de celelalte.

Avea mâinile oarecum libere aşa că a început să se joace cu degetele, presând buricele lor unele de altele în toate combinaţiile care-i treceau prin minte. Şi-a numărat dinţii. A rostit Tatăl-Nostru, silabisind cuvânt cu cuvânt. A compus apoi un cântec lung despre şederea ei acolo. Apoi l-a cântat.

7

Când simţi lumina zilei, se porni din nou pe plâns, ştiind că îi era imposibil să mai răzbească o nouă zi. Răbdase prea mult. Iar când auzi zgomote de cai în albia râului, perspectiva de a muri de mâna cuiva i se păru cu mult mai bună decât să moară acolo.

— Ajutor, strigă. Ajutaţi-mă!

Auzi cum încetează brusc sunetul copitelor. Pe coasta malului urcau oameni învălmăşindu-se printre pietre, învălmăşeala se curmă şi faţa unui indian răsări

ameninţător în faţa găurii. Nu suporta să o privească dar era imposibil să-şi întoarcă capul. Închise ochii în faţa Comanşului nedumerit.

— Te rog… scoate-mă de aici, murmură ea.

Înainte ca să-şi dea seama, mâini puternice o trăgeau afară la soare. La început n-a putut suporta, aşa că şedea acolo, pe pământ şi-şi întindea treptat-treptat picioarele umflate, în timp ce indienii se sfătuiau.

Opiniile erau împărţite. Cei mai mulţi nu vedeau ce rost avea s-o ia cu ei.

Spuneau că-i slăbănoagă şi mică şi neputincioasă. Şi că dacă or să ia ghemotocul ăla mic şi nefericit, s-ar putea ca să fie acuzaţi de ceea ce făcuseră Pawneeii oamenilor albi din casa de paiantă.

Şeful lor îi contrazicea. Era foarte puţin probabil ca oamenii din casa de paiantă, care se afla la atâta distanţă de alte case de albi, să fie găsiţi imediat. Până atunci ei vor fi departe. Grupul avea acum numai doi captivi, amândoi mexicani, iar captivii erau întotdeauna preţioşi. Dacă asta va muri în drumul lor lung spre casă, ori s-o lase la marginea drumului şi nimeni n-o să ştie nimic. Dacă supravieţuia, o să fie utilă la muncă sau pentru schimb, dacă va fi nevoie. Şi şeful le-a amintit că aveau o tradiţie ca prinşii să devină buni Comanşi şi mereu era nevoie de forţe proaspete de buni Comanşi.

Chestiunea s-a rezolvat destul de repede. Ar fi putut să câştige cei ce erau pentru ca ea să fie omorâtă imediat, dar bărbatul care dorea s-o păstreze în viaţă era un tânăr războinic care se înălţase repede şi avea viitorul de partea lui şi nimeni nu dorea să-i stea împotrivă.

8

Ea supravieţui tuturor greutăţilor, mai ales prin bunăvoinţa tânărului războinic cu viitor al cărui nume, descoperi ea în cele din urmă, era Pasăre-Săltăreaţă.

Cu vremea, ajunse să priceapă că oamenii aceştia erau lumea ei şi că se deosebeau imens de cei care îi omorâseră familia şi prietenii. Comanşii deveniră lumea ei şi-i iubea la fel de mult cât îi ura pe Pawnee. Dar în timp ce ura faţă de ucigaşi rămânea, amintirile despre familia ei se cufundau încet-încet ca prinse în nisipuri mişcătoare. În cele din urmă, amintirile se duseră cu totul la fund.

Până astăzi, ziua în care îşi dezgropase trecutul.

Aşa vii cum fuseseră amintirile, Înfruntă-Cu-Pumnul nu se mai gândea la ele când se ridică din dreptul plopului şi intră, bălăcindu-se în apa râului. Când se ghemui în apă şi-şi aruncă câţiva pumni cu apă pe faţă, nu se gândea la mama şi la tatăl ei. Se duseseră de mult şi nu mai putea învia amintirea lor.

În timp ce scruta malul opus se gândea doar la Pawnee, întrebându-se dacă în vara asta vor face raiduri prin teritoriul Comanşilor.

În secret, nădăjduia asta. Îşi dorea un alt prilej de răzbunare.

Mai fusese un prilej în urmă cu câteva veri şi profitase de el din plin. Apăruse sub forma unui războinic arogant care fusese prins viu în vederea unei răscumpărări.

Înfruntă-Cu-Pumnul şi o delegaţie de femei ieşiseră în întâmpinarea bărbaţilor care-l aduceau la marginea taberei. Ea însăşi condusese atacul feroce pe care grupul de războinici abia întorşi de la luptă nu-l mai putură stăvili. Ele îl smulseseră de pe cal şi-l tăiaseră în bucăţi, pe loc. Înfruntă-Cu-Pumnul a fost prima care şi-a înfipt cuţitul şi a rămas până l-au făcut bucăţele. Fusese minunat că putuse şi ea, în sfârşit, să lovească în replică, dar nu atât de minunat încât să nu viseze regulat că va mai apărea o ocazie.

Incursiunea în trecutul ei fusese tonifiantă şi simţea mai mult decât oricând că aparţinea Comanşilor, acum când se întorcea pe poteca puţin umblată. Ţinea capul sus şi se simţea puternică.

Soldatul alb îi părea acum un fleac. Se hotărî că dacă îi

va vorbi vreodată o s-o facă doar atât cât va dori ea, Înfruntă-Cu-Pumnul.

CAPITOLUL XVII.

1

Apariţia celor trei tineri ciudaţi, pe poneii lor, a fost o surpriză. Timizi şi respectuoşi, dădeau impresia de mesageri, dar locotenentul Dunbar era foarte prudent. Nu învăţase încă să facă deosebirea între triburi şi, pentru ochiul lui neexersat, ei puteau aparţine oricărui trib.

Cu puşca pe umăr, străbătu o sută de yarzi prin spatele magaziei de provizii ca să le iasă în întâmpinare. Când unul din tineri îi adresă semnul de salut pe care-l folosea Tăcutul, Dunbar îi răspunse cu obişnuita lui plecăciune scurtă.

Vorbirea prin semne a fost scurtă şi clară. I-au cerut să vină cu ei în sat şi locotenentul a primit. Au stat deoparte, discutând cu voci scăzute despre murgul mititel, în timp ce Dunbar îi punea hamul lui Cisco şi nu le dădea prea multă atenţie.

Era nerăbdător să afle ce s-a întâmplat şi a fost bucuros când au părăsit în galop fortul.

2

Era aceeaşi femeie şi deşi şedea retrasă faţă de ei, spre partea dosnică a locuinţei, ochii locotenentului o luau mereu în direcţia aceea. Rochia lungă de piele de căprioară era trasă în jos peste genunchi aşa că nu putea şti dacă rana urâtă de la coapsă i se vindecase.

Fizic arăta bine, dar în expresia ei el nu putea citi nimic. Dincolo de o umbră de încruntare era, în mare, impasibilă. Ochii lui se tot îndreptau spre ea pentru că era sigur acum

că ea era motivul pentru care fusese chemat în sat. Ar fi vrut ca ei să spună despre ce e vorba, dar experienţa lui redusă în privinţa indienilor îl învăţase deja să aibă răbdare.

Aşa că aştepta în timp ce vraciul îşi umplea meticulos pipa. Locotenentul se uită din nou la Înfruntă-Cu-Pumnul. O fracţiune de secundă, ochii ei se întâlniră cu ai lui şi asta îi aminti ceea ce observase deja, că ochii ei erau mult mai deschişi la culoare decât cafeniul întunecat al celorlalţi. Apoi îşi aminti că o auzise spunând „Nu!" în ziua aceea, în preerie. Părul de culoarea vişinei îi răsări, brusc, în atenţie, cu semnificaţii noi.

O, doamne, îşi spuse, femeia asta este albă.

Dunbar ştia că Pasăre-Săltăreaţă este conştient, într-un fel anume, de prezenţa femeii din penumbră. Când, pentru prima dată, îi oferi pipa oaspetelui său special, o făcu aruncând o privire cu coada ochiului spre ea.

Locotenentul Dunbar avea nevoie de ajutor la fumatul pipei şi Pasăre-Săltăreaţă îl ajută politicos, aranjându-i mâinile pe tija lungă şi netedă şi potrivindu-i unghiul de înclinare. Tutunul era tare, ca şi mirosul lui, dar găsi că are o aromă deosebită. Un fumat pe cinste. Obiectul în sine era fascinant. Grea când încercă s-o ridice, pipa deveni extraordinar de uşoară când începu să fumeze, ca şi cum ar fi putut să-şi ia zborul dacă ar fi slăbit strânsoarea.

Pufăiră vreo câteva minute. Apoi, Pasăre-Săltăreaţă puse cu grijă pipa jos, lângă el. O privi drept în ochi pe Înfruntă-Cu-Pumnul şi, cu o zvâcnire uşoară din încheietura mâinii, îi făcu semn să se apropie.

Ea ezită o clipă apoi, sprijinindu-şi palma de pământ, sări în picioare. Locotenentul Dunbar, gentleman ca de obicei, sări imediat şi el şi, procedând aşa, stârni un tămbălău nebun.

Totul s-a petrecut într-o scăpărare de violenţă. Dunbar n-a văzut cuţitul până ce ea nu străbătuse jumătate din distanţa care-i despărţea. Următorul lucru de care era sigur a fost că antebraţul lui Pasăre-Săltăreaţă l-a izbit în piept şi a căzut pe spate. În timp ce cădea, a văzut-o pe femeie

ghemuindu-se şi punctându-şi cuvintele pe care le şuiera, cu gesturi sălbatice de împlântat cuţitul.

Pasăre-Săltăreaţă a fost deasupra ei cât ai clipi din ochi, cu o mână i-a răsucit cuţitul până ce ea l-a scăpat jos iar cu cealaltă a trântit-o la pământ. Când locotenentul s-a ridicat, Pasăre-Săltăreaţă s-a întors spre el. Avea o căutătură primejdioasă pe figură, vraciul.

Disperat, ca să dezamorseze această cumplită situaţie, Dunbar sări în picioare. Îşi flutură mâinile înainte şi înapoi în timp ce repetă de câteva ori „Nu”. Apoi făcu una din micile plecăciuni de care se folosea ca salut când veneau indienii la Fort Sedgewick. Arătă spre femeia de pe podea şi se înclină iar.

Atunci Pasăre-Săltăreaţă înţelese. Omul alb încerca doar să fie politicos. Nu vrusese răul nimănui. Îi spuse lui Înfruntă-Cu-Pumnul câteva cuvinte şi ea se ridică din nou în picioare. Îşi ţinea privirea aţintită în podea, evitând orice contact cu soldatul alb.

O clipă, fiecare din cei trei aflaţi în casă, rămaseră nemişcaţi.

Locotenentul Dunbar aştepta şi se uita la Pasăre-Săltăreaţă care-şi mângâia o aripă a nasului cu un deget lung şi negricios în timp ce se gândea. Apoi i-a şoptit ceva lui Înfruntă-Cu-Pumnul şi femeia şi-a ridicat ochii. Păreau mai aurii decât oricând şi complet inexpresivi. Acum ochii ei priveau direct în ochii lui Dunbar.

Prin semne, Pasăre-Săltăreaţă i-a cerut locotenentului să-şi reia locul. Se aşezară, ca mai înainte, unul în faţa celuilalt. Lui Înfruntă-Cu-Pumnul i-au mai fost adresate în şoaptă câteva cuvinte după care ea se apropie, aşezându-se uşoară ca o pană la doi paşi de Dunbar.

Pasăre-Săltăreaţă îi privi pe amândoi, aşteptând. Îşi puse degetele pe buze, îmboldindu-l pe locotenent prin acest semn, până ce Dunbar înţelese că i se cerea să vorbească, să-i spună ceva femeii de lângă el.

Locotenentul înclină capul spre ea, aşteptând să-i surprindă o clipă privirea.

— Bună, zise el.

Ea clipi.

— Bună, repetă el.

Înfruntă-Cu-Pumnul îşi aminti cuvintele astea. Dar limba ei de albă era ruginită ca o balama veche. Se temea de ce-ar putea scoate pe gură şi subconştientul ei se opunea chiar şi ideii de-a avea acest dialog. Încercă de câteva ori, fără să scoată vreun sunet până reuşi să articuleze.

— Bun', răspunse ea, lăsând iute capul în piept.

Încântarea lui Pasăre-Săltăreaţă a fost atât de mare că îşi trase o palmă peste picior, ceea ce nu-i stătea în fire. Se întinse şi cu o bătaie uşoară pe dosul mâinii lui Dunbar, îl îndemnă să continue.

— Vorbeşti? întrebă locotenentul, însoţindu-şi cuvântul cu semnul folosit de Pasăre-Săltăreaţă ceva mai înainte. „Vorbeşti engleza?"

Înfruntă-Cu-Pumnul îşi atinse uşor tâmpla şi dădu afirmativ din cap, încercând să-i spună că avea cuvintele în minte. Îşi puse două degete pe buze şi scutură din cap încercând să-i spună de necazul cu limba ei.

Locotenentul nu înţelegea tot. Pe chipul ei se citea încă ostilitatea dar acum avea o uşurinţă în mişcări care-l făcea să simtă că dorea să comunice.

— Mă numesc..., începu el, îndreptând un deget spre tunica lui, mă numesc John. Mă numesc John.

Ochii ei îi urmăreau mişcarea gurii.

— Mă numesc John, spuse el din nou.

Înfruntă-Cu-Pumnul îşi mişcă buzele fără să scoată un sunet, exersând. Când în sfârşit rosti cu voce tare, cuvântul răsună perfect clar. O sperie. Îl sperie şi pe locotenentul Dunbar.

Ea spuse: „Willie".

Pasăre-Săltăreaţă îşi dădu seama că ţinta fusese ratată când văzu expresia de uluială de pe faţa locotenentului. Se uită neputincios cum Înfruntă-Cu-Pumnul executa o serie de mişcări giratorii zăpăcite. Îşi acoperi ochii şi-şi frecă faţa. Îşi acoperi nasul de parcă încerca să oprească un miros şi-şi

scutura violent capul. În sfârşit, îşi duse mâinile în jos, puse palmele pe podea, oftă adânc şi din nou rotunji cuvinte fără sunet cu gura ei mică.

În clipa aceea Pasăre-Săltăreaţă simţi o strângere de inimă. Poate că, punând la cale acest experiment, îi ceruse prea mult.

Locotenentul Dunbar nu înţelegea nici el ce-i cu ea. Se gândea că era posibil ca lunga captivitate a bietei fete s-o fi făcut să-şi piardă minţile.

Dar experimentul lui Pasăre-Săltăreaţă, deşi deosebit de dificil, nu însemna prea mult. Iar Înfruntă-Cu-Pumnul nu era nebună. Cuvintele soldatului alb şi amintirile şi aiureala din limba ei, se învălmăşeau toate la un loc. A face ordine în încâlceala asta echivala cu a desena cu ochii închişi. Se zbătea s-o descâlcească, în timp ce ochii îi priveau în gol.

Pasăre-Săltăreaţă porni să spună ceva, dar ea i-o reteză scurt cu un torent de cuvinte în limba Comanşilor.

Femeia rămase cu ochii închişi încă câteva secunde. Când îi deschise din nou, se uită prin părul încâlcit la locotenentul Dunbar şi atunci el văzu că ochii ei se îmblânziseră. Cu un semn prietenos din mână, ea îl îndemnă să mai spună ceva.

Dunbar îşi drese vocea.

— Mă numesc John, spuse el şi pronunţă cuvântul foarte atent. John… John.

Buzele ei porniră iar să rotunjească cuvântul şi mai încercă odată:

— Jun.

— Da, aprobă Dunbar, din cap, încântat. „John”.

— Jun, spuse ea iarăşi.

Locotenentul Dunbar îşi răsturnă capul pe spate. Era un sunet delicios pentru el, sunetul propriului lui nume. Nu-l mai auzise de luni de zile.

Înfruntă-Cu-Pumnul zâmbi, fără să vrea. Viaţa ei din ultima vreme se aflase atât de mult sub semnul încruntării. Te simţi bine când e ceva, oricât de mic, care să te facă să zâmbeşti.

Amândoi deodată se uitară la Pasăre-Săltăreaţă.
Acesta nu zâmbea. Dar în ochii lui, deşi abia perceptibil, licărea o luminiţă de bucurie.

3

În după-amiaza aceea, în locuinţa lui Pasăre-Săltăreaţă se progresa încet. Timpul trecea cu strădaniile sârguincioase ale lui Înfruntă-Cu-Pumnul de a repeta cuvintele şi expresiile simple ale locotenentului Dunbar. Uneori erau necesare o duzină de repetări, sau chiar mai multe, toate istovitor de plicticoase pentru un singur cuvânt de o silabă. Şi chiar şi atunci pronunţia era departe de a fi perfectă. Asta nu era ceea ce se numeşte conversaţie.
Dar Pasăre-Săltăreaţă se simţea mult mai încrezător. Înfruntă-Cu-Pumnul îi spusese că îşi aminteşte foarte bine cuvintele din limba albilor. Doar că limba n-o asculta. Vraciul ştia că rugineala limbii va fi învinsă prin exerciţiu şi mintea-i gonea în viitorul fericit când conversaţia dintre ei va fi cursivă şi va aduce multe informaţii.
Simţi o zvâcnire de iritare când unul din ajutoarele lui sosi cu vestea că în scurt timp va fi nevoie de el ca să supravegheze ultimele pregătiri pentru dansul din seara aceea.
Dar Pasăre-Săltăreaţă zâmbi când îi luă mâna omului alb şi se despărţi de el cu cuvintele gurilor-cu-păr:
— Bun’ Jun.

4

Nu putea deloc să-nţeleagă. Întâlnirea luase sfârşit atât de abrupt. Şi după câte îşi putea da seama, mersese bine. Probabil că intervenise ceva ce avea prioritate.
Dunbar stătea în faţa casei lui Pasăre-Săltăreaţă şi se

uita pe drumul principal. Se părea că oamenii se-adună într-un luminiş, la capătul străzii, lângă cortul cu semnul ursului. Vroia să rămână să vadă ce-o să se întâmple.

Dar Tăcutul se făcuse deja nevăzut în mulţimea care creştea mereu. O văzu pe femeie, atât de mică printre indienii scunzi de statură şi ei; mergea între două femei. Ea nu privi înapoi spre el, dar în timp ce locotenentul petrecea cu privirea silueta care se îndepărta, în ţinuta ei el văzu două femei – albă şi indiancă.

Cisco venea spre el şi spre surprinderea lui Dunbar, pe calul lui călărea băiatul care zâmbea tot timpul. Băiatul opri calul, coborî. Îl bătu uşor pe gât pe Cisco şi spuse ceva ce locotenentul Dunbar interpretă corect că este laudă la adresa virtuţilor calului.

Acum oamenii se revărsau şuvoi în luminiş şi nu-l prea băgau în seamă pe bărbatul cu uniformă. Locotenentul se gândi din nou să rămână dar, oricât ar fi dorit de mult s-o facă, ştia că fără o invitaţie formală nu va fi bine-venit. Ori invitat nu fusese.

Soarele începea să apună şi stomacul să-i ghiorăie. Dacă avea de gând să ajungă acasă înainte de căderea nopţii şi astfel, să evite bâjbâiala la pregătirea cinei, va trebui să se grăbească. Se aruncă pe cal, făcu stânga-n-prejur şi porni să iasă din sat cu pas lejer de galop mic.

Când trecu prin dreptul ultimei case dădu peste o adunare ciudată. Circa o duzină de oameni se strânseră în spatele uneia din ultimele case din sat. Erau înveşmântaţi cu fel de fel de podoabe, iar trupurile erau pictate cu culori tari. Capul fiecăruia era acoperit cu un cap de bizon, cu păr buclat şi coarne. Sub ciudatele coifuri se zăreau doar ochii lor negri şi nasurile proeminente.

Dunbar ridică o mână când trecu prin dreptul lor. Unii se uitară la el, dar nimeni nu-i întoarse salutul şi locotenentul plecă mai departe.

5

Vizitele lui Două-Şosete nu mai aveau loc acum spre sfârşitul după-amiezilor sau dis-de-dimineaţă. Putea să se ivească oricând şi când o făcea, bătrânul lup se simţea ca acasă, cutrierând prin spaţiul restrâns al universului locotenentului Dunbar de parcă ar fi fost un câine de pază. Distanţa pe care o păstrase cândva, se micşorase pe măsură ce se familiariza cu locul. Foarte adesea, se afla la douăzeci-treizeci de picioare, în timp ce singuraticul locotenent îşi vedea de ale lui. Când făcea notări în jurnal, Două-Şosete se întindea lângă el, clipind cu curiozitate din ochii lui galbeni în timp ce se uita cum locotenentul scârţâie pe hârtie.

Pe drumul de întoarcere s-a simţit tare singur. Sfârşitul intempestiv al întâlnirii cu femeia care adăpostea în ea două fiinţe ca şi misterioasa agitaţie a satului (care-i rămăsese neînţeleasă) îl covârşi pe Dunbar sub povara străvechii sale Nemesis[6]; se simţea indispus că este dat de-o parte. Toată viaţa fusese însetat de participare şi aşa cum se întâmplă cu fiecare din noi, singurătatea este un sentiment care cere să te ocupi de el în permanenţă. În cazul locotenentului singurătatea devenise trăsătura dominantă a vieţii lui aşa că s-a simţit liniştit să vadă trupul brun al lui Două-Şosete ridicându-se în picioare, sub umbrar, când ajunse acasă, în amurg.

Lupul ieşi cu paşi repezi şi mărunţi în curte şi se aşeză ca să privească, în timp ce locotenentul coborî de pe spatele lui Cisco.

Dunbar observă imediat că sub umbrar mai era ceva. Era o pasăre mare de preerie, moartă şi când se apleca să se uite mai bine la ea, descoperi că fusese omorâtă de curând. Sângele de pe gâtul ei era încă lipicios. Dar în afară de colţii înfipţi în gât, găina de Guineea era neatinsă. Nici o pană nu

[6] Nemesis – în mitologia clasică, zeiţa răzbunării şi justiţiei divine, veghind asupra echilibrului şi ordinii din Univers.

era deranjată. Era o ghicitoare, cu un singur răspuns şi locotenentul se uită la Două-Şosete cu subînţeles:

— A ta este? strigă el.

Lupul îşi ridică ochii şi clipi, timp în care locotenentul Dunbar mai cercetă o clipă pasărea.

— Ei, atunci – ridică el din umeri – cred că-i a noastră.

6

Două-Şosete s-a ţinut prin preajmă, urmărind cu ochii lui înguşti cum Dunbar jumuleşte, curăţă de măruntaie şi prăjeşte pasărea la foc deschis. Cât pasărea s-a aflat pe frigare, s-a ţinut după locotenent până la ţarc şi a aşteptat cu răbdare ca Cisco să-şi primească porţia de grăunţe. Apoi s-a întors la foc în aşteptarea festinului.

A fost o pasăre bună, fragedă şi plină de carne. Locotenentul mânca fără să se grăbească tăind din carnea dolofană câte o felie, pe măsură ce mânca şi, din când în când, îi arunca o bucată lui Două-Şosete. După ce a mâncat pe săturate, a aruncat oasele în curte şi bătrânul lup le-a cărat în noapte.

Locotenentul Dunbar stătea pe unul din scaunele pliante şi fuma, delectându-se cu sunetele nopţii. Se gândea că e uimitor ce departe ajunsese într-un răstimp atât de scurt. Nu cu mult timp în urmă aceste sunete îl ţinuseră încordat, îi răpiseră somnul. Acum îi erau atât de cunoscute încât îl delectau.

Se întoarse cu gândul la ziua care se încheiase şi hotărî că fusese o zi bună. Pe când focul se stingea iar cea de a doua ţigară era pe sfârşite, îşi dădu seama că pentru el a fost o experienţă unică să trateze singur şi direct cu indienii. Se bătu uşor pe spate considerând că făcuse o treabă credibilă până acum ca reprezentant al Statelor Unite ale Americii. Şi pe deasupra fără directive.

Brusc îi veni în minte Marele Război. Poate că el nu mai reprezenta Statele Unite. Poate că războiul s-a terminat.

Statele Confederate ale Americii… Nu-şi putea imagina cum vine asta. Dar, tot ce se poate. De multă vreme nu mai avea nici o informaţie.

Toate aceste reflecţii îl duseră cu gândul la propria-i carieră şi recunoscu, în sinea lui, că se gândea din ce în ce mai puţin la armată. Aceste omisiuni erau strâns legate de faptul că se afla în mijlocul unei mari aventuri, dar stând acolo, lângă focul care se stingea, ascultând lătratul ascuţit al coyoţilor jos, lângă râu, îi trecu prin minte că s-ar putea să fi dat din întâmplare de o viaţă mai bună. În viaţa asta el avea nevoie de foarte puţine lucruri. Cisco şi Două-Şosete nu erau oameni, dar credinţa lor neclintită îi dădea satisfacţii în relaţiile cu oamenii cum nu-i dăduseră niciodată. Cu ei era fericit.

Şi mai erau şi indienii. Aveau o influenţă clară asupra lui.

Cel puţin trebuia să recunoască că erau vecini excelenţi, cu purtări alese, deschişi şi generoşi. Deşi el era cam prea alb ca să se împace cu felul de a fi al băştinaşilor, cu ei se simţea mai mult decât în largul lui. Aveau o înţelepciune a lor. Poate de aceea fusese atras de la bun început. Locotenentul nu fusese niciodată tare la învăţat diverse lucruri. Fusese întotdeauna întreprinzător, uneori cam în exces. Dar simţea că această latură a personalităţii lui suferea modificări.

Da, se gândi, asta e. Am ceva de învăţat de la ei. Ei ştiu multe. Dacă nu va mai veni armata, nu cred că pierderea va fi aşa de mare.

Brusc, Dunbar simţi o toropeală. Căscând, dădu un bobârnac chiştocului de ţigară în tăciunii care mocneau la picioarele lui şi-şi întinse braţele sus, deasupra capului.

— Să dorm, spuse. O să dorm tun toată noaptea.

7

Locotenentul Dunbar se trezi de zgomot, dis-de-dimineaţă, când afară era încă întuneric. Coliba lui de turf

se cutremura. Se cutremura şi pământul, iar văzduhul răsuna de un huruit surd.

Se răsuci, coborî din pat şi ascultă. Huruitul venea de undeva de-aproape, din vale.

Trăgându-şi pantalonii şi cizmele, locotenentul ieşi. Afară huruiala era şi mai puternică umplând noaptea preeriei cu un uriaş ecou.

Se simţea mic de tot.

Sunetul nu venea spre el şi, fără ca să ştie precis de ce, dădu la o parte ideea că această fantastică energie era produsă de vreo anomalie materială, precum un cutremur sau o inundaţie. Ceva viu scotea acest zgomot. Ceva viu făcea să se cutremure pământul şi trebuia să vadă ce este.

Lumina felinarului lui părea slabă în timp ce înainta spre zgomotul acela care năvălea de undeva din faţa lui. Nu parcursese o sută de yarzi de-a lungul malului când lumina palidă pe care o avea în mână scoase la iveală ceva: praf; o perdea uriaşă, în valuri, care se înălţa în noapte.

Locotenentul încetini pasul pe măsură ce se apropia. Imediat îşi dădu seama că sunetul năprasnic era produs de copite şi că praful era ridicat de mişcarea unor animale atât de mari că n-ar fi crezut niciodată ceea ce vedea acum cu ochii lui.

Bizonii.

Unul din ei ieşi din norul de praf, cotind într-o parte. Şi încă unul. Îi întrezărea doar, cum goneau mugind, dar imaginea lor era atât de magnifică, de parcă ar fi fost turnaţi în piatră. În clipa aceea au fost turnaţi în piatră pe vecie în amintirea locotenentului Dunbar.

În clipa aceea, singur cu felinarul lui, înţelese ce însemnau ei pentru lumea în care trăia el acum. Însemnau ceea ce este oceanul pentru peşti, cerul pentru păsări, aerul pentru plămânii omului.

Erau viaţa preeriei.

Erau cu miile, rostogolindu-se peste zăgaz şi în jos, până la râul pe care-l traversau cu indiferenţa cu care trece trenul printr-o băltoacă. Apoi, o luau în sus pe malul

celălalt, până-n câmpiile acoperite de ierburi, tunând înspre o destinaţie ştiută doar de ei, un torent de copite şi coame traversând peisajul cu o forţă care întrecea orice imaginaţie.

Dunbar scăpă felinarul şi o rupse la fugă. Se opri doar ca să ia hamul lui Cisco, nimic altceva, nici măcar o cămaşă. Apoi sări pe cal şi o porni în galop. Îşi lipi pieptul gol de gâtul murgului mărunţel şi-i dădu drumul să zboare.

8

Satul era luminat de lumina caldă a focurilor când locotenentul Dunbar coborî în goană în depresiunea unde se înălţau casele şi pătrunse pe drumul principal al taberei.

Acum putea vedea flăcările celui mai mare dintre focuri ca şi mulţimea adunată în jurul lui. Putea vedea dansatorii cu capete de bizon şi putea să audă ropotul constant al tobelor lor. Se auzeau incantaţii ritmice, cu voci profunde.

Dar aproape că nu-şi dădea seama de spectacolul ce i se deschidea în faţa ochilor, tot aşa cum abia dacă ştia ce drum parcursese gonind prin preerie cât îl ţineau puterile, mile în şir. Nu ştia că Cisco era scăldat în sudoare de la cap la coadă. Se gândea doar la un singur lucru în timp ce-şi zorea calul pe drumul principal... cuvântul din limba Comanşilor pentru bizoni. Îl tot răsucea în minte, încercând să-şi aducă aminte cum se pronunţă corect.

Acum striga cuvântul în gura mare. Dar din pricina bătăilor de tobe şi incantaţiilor, nu-l auziseră încă. În timp ce se apropia de focul cel mare, încercă să-l oprească pe Cisco, dar calul era în plină viteză şi nu asculta de hăţ.

Pătrunse în asalt în centrul dansului, împrăştiindu-i pe Comanşi în toate direcţiile. Cu un ultim efort, locotenentul opri calul, dar în timp ce picioarele din spate şi coada lui Cisco atinseră pământul, capul şi gâtul zvâcniră în sus. Cu picioarele din faţă zgârie nebun văzduhul. Dunbar nu se mai putut ţine. Alunecă de pe spinarea udă leoarcă şi se

prăbuşi la pământ cu un zgomot înfundat.

Înainte să poată face o mişcare, şase războinici înfuriaţi se repeziră asupra lui. Un singur om cu o măciucă ar fi putut isprăvi totul, dar cei şase se încurcau unii într-alţii şi nici unul nu putea să-i dea o lovitură zdravănă locotenentului.

Se rostogoliră la pământ ca un ghem bezmetic. Dunbar ţipa „Bizonii!” în timp ce se apăra de pumni şi picioare. Dar nimeni nu înţelegea ce spune şi unele lovituri începeau acum să-şi atingă ţinta.

Apoi îşi dădu vag seama că greutatea care apăsa asupra lui slăbea. Deasupra zarvei se auzea strigând cineva iar vocea îi era cunoscută.

Deodată se trezi că nu mai e nimeni grămadă pe el. Zăcea pe pământ, holbându-se cu ochi pe jumătate năuciţi la o mare de chipuri de indieni. Un chip se aplecă mai mult.

Pasăre-Săltăreaţă.

Locotenentul spuse, *Bizonii!*

Pieptul i se înălţa şi cobora în căutare de aer, iar vocea era o şoaptă.

Faţa lui Pasăre-Săltăreaţă se aplecă şi mai mult.

— Bizonii, ieşi din gura în căutare de suflu.

Pasăre-Săltăreaţă mormăi şi-şi scutură capul. Aproape că-şi lipi urechea de gura lui Dunbar şi locotenentul mai spuse odată cuvântul, străduindu-se din răsputeri să-l accentueze cum trebuie.

— Bizonii.

Ochii lui Pasăre-Săltăreaţă se iviră iar deasupra ochilor locotenentului Dunbar.

— Bizonii?

— Da, spuse Dunbar, zâmbind palid. Da… bizonii… bizonii.

Epuizat, închise o clipă ochii şi auzi vocea baritonală a lui Pasăre-Săltăreaţă spărgând tăcerea cu acel cuvânt.

Un urlet de bucurie din gâtlejul fiecărui Comanşi a fost răspunsul şi o fracţiune de secundă locotenentul a crezut că forţa acestui urlet uriaş îl va lua cu el. Clipind ca să-şi

limpezească privirea, înţelese că era ridicat în picioare de braţe tari de indieni.

Când locotenentul îşi ridică ochii, fu salutat de zeci de feţe care iradiau de bucurie. Se strângeau cu toţii în jurul lui.

CAPITOLUL XVIII.

1

Plecară cu toţii.

Tabăra de lângă râu rămase practic pustie când marea caravană o luă din loc în zorii zilei.

Paza era asigurată din toate părţile. În frunte călărea grosul războinicilor. Urmau apoi femeile şi copiii, unii călare, alţii pe jos. Cei ce mergeau pe jos înaintau alături de poneii care trăgeau travois-uri încărcate cu toată averea lor mobilă. Câţiva bătrâni erau cocoţaţi pe un fel de sănii mari, greoaie. Caravana se încheia cu uriaşa herghelie de ponei.

Aveai de ce să te minunezi: de mărimea coloanei, de viteza ei de mers, de hărmălaia incredibilă pe care o făcea, de uluitoarea organizare care dăduse fiecăruia un loc şi un rost.

Dar ceea ce locotenentul Dunbar găsea că este cel mai extraordinar lucru era felul cum se simţea tratat. Practic, peste noapte, parcursese drumul de la poziţia unuia privit cu suspiciune sau indiferenţă de către membrii grupului la statutul de persoană importantă. Femeile îi zâmbeau acum deschis iar războinicii mergeau până acolo încât îi împărtăşeau glumele lor. Copiii, în număr foarte mare, căutau mereu să-i fie în preajmă, aşa că uneori se simţea cam sâcâit.

Prin această purtare faţă de el, Comanşii îşi arătau o nouă faţă, opusă aparenţei de stoicism şi precauţia afişată faţă de el până atunci. Acum se simţeau în largul lor şi se bucurau din toată inima şi atunci locotenentul Dunbar se comportă şi el la fel.

În orice împrejurare, sosirea bizonilor ar fi înviorat deprimarea Comanşilor dar locotenentul simţea, în timp ce coloana îşi croia drum prin preerie, că prezenţa lui dădea o anume aură întregului demers şi, de aceea, gândindu-se la asta, călărea puţin mai drept şi mai ţanţoş.

Cu mult înainte să ajungă la Fort Sedgewick, cercetaşii

au adus vestea că descoperiseră un traseu uriaş, acolo unde spusese locotenentul şi atunci imediat au mai fost trimişi şi alţi bărbaţi ca să localizeze zona unde păştea grosul cirezii.

Fiecare cercetaş lua cu el câţiva cai odihniţi. Călăreau până descopereau cireada, apoi se întorceau la coloană să dea relaţii despre mărimea ei şi la câte mile distanţă se află. Mai anunţau şi prezenţa posibilă a vreunui duşman care s-ar fi putut să dea târcoale prin preajma terenului unde vânau Comanşii.

În timp ce coloana îşi vedea înainte de drum, Dunbar s-a oprit pentru scurt timp la fort. Şi-a luat o rezervă de tutun, revolverul şi puşca, o tunică, raţia de grăunţe pentru Cisco şi s-a întors alături de Pasăre-Săltăreaţă şi de ajutoarele lui, după numai câteva minute.

După ce-au traversat râul, Pasăre-Săltăreaţă i-a făcut semn să treacă în faţă şi acum cei doi bărbaţi călăreau în fruntea coloanei. Atunci i-a fost dat lui Dunbar să vadă pentru prima oară traseul de urme lăsate de bizoni, o dâră uriaşă de pământ răscolit, lată de o jumătate de milă, care străbătea preeria ca o şosea imensă acoperită cu bălegar.

Pasăre-Săltăreaţă tocmai descria ceva prin semne pe care locotenentul nu le putea pricepe prea bine, când, la orizont apărură doi nori de praf. Cele două vârtejuri de praf deveniră treptat-treptat călăreţi. Doi cercetaşi înapoiaţi din recunoaştere. Trăgând după ei cai de rezervă, s-au apropiat în galop şi au oprit drept în faţa grupului lui Zece-Urşi, ca să dea raportul.

Pasăre-Săltăreaţă s-a apropiat şi el de grup, iar Dunbar, care nu pricepea nici un cuvânt, se uita la vraci cu atenţie. În speranţa că o să ghicească ceva din expresia feţei lui.

Dar ceea ce vedea nu-i era de mare folos. Dacă ar fi cunoscut limba ar fi înţeles că cireada se oprise să pască într-o vale întinsă, la vreo zece mile spre miazăzi faţă de poziţia coloanei lor şi în locul acela ei ar fi putut ajunge fără probleme până la căderea nopţii.

Conversaţia se animă şi locotenentul, instinctiv, se

aplecă în faţă ca şi cum ar fi vrut să audă mai bine. Cercetaşii gesticulau larg cu braţele, arătând mai întâi spre miazăzi, apoi spre răsărit. Feţele ascultătorilor deveniră vădit mai grave şi, după ce mai puse câteva întrebări cercetaşilor, Zece-Urşi ţinu un consiliu cu cei mai apropiaţi sfetnici ai lui, aşa cum se aflau, călare.

Curând după asta, doi călăreţi se desprinseră din grup şi o porniră în galop înapoi, de-a lungul coloanei. După plecarea lor, Pasăre-Săltăreaţă aruncă o privire spre locotenent şi Dunbar îi cunoştea faţa destul de bine acum ca să-şi dea seama că privirea aceea înseamnă că nu toate sunt cum ar fi trebuit să fie.

În spatele lui se auzi ropot de copite, locotenentul se întoarse şi văzu doisprezece războinici dând năvală înainte. În fruntea lor se afla fiorosul.

Se opriră lângă grupul lui Zece-Urşi, ţinură un sfat scurt şi luând cu ei un cercetaş, zburară undeva spre răsărit.

Coloana se puse din nou în mişcare şi când Pasăre-Săltăreaţă se întoarse la locul lui, alături de soldatul alb, citi în ochii locotenentului o mulţime de întrebări. Dar n-avea cum să-i explice acest lucru, acest semn rău-prevestitor.

Nu departe de locul unde se aflau, fuseseră descoperiţi duşmanii, duşmani misterioşi, dintr-o altă lume. Prin faptele lor se dovediseră oameni lipsiţi de valoare şi lipsiţi de suflet, ucigaşi descreieraţi care nu ţineau deloc cont de drepturile Comanşilor. Trebuiau pedepsiţi.

Aşa că Pasăre-Săltăreaţă îşi feri privirea de ochii încărcaţi de întrebări ai locotenentului. Urmărea praful stârnit de ceata lui Cu-Păru-N-Vânt, spre răsărit şi rostea în gând o rugă pentru succesul misiunii lor.

2

Din clipa în care a văzut cele două cocoaşe mici trandafirii la oarecare distanţă, a ştiut că urma să vadă ceva oribil. Pe cocoaşe se vedeau nişte puncte negre şi, pe măsură ce coloana se apropia, îşi putea da seama că

punctele se mişcau. Chiar şi aerul deveni brusc apăsător şi locotenentul îşi mai descheie un nasture la tunică.

Pasăre-Săltăreaţă îl adusese în faţă cu un scop anume. Dar intenţia lui nu era să pedepsească. Era să educe iar educaţia se poate face cel mai bine atunci când vezi cu proprii-ţi ochi mai degrabă decât atunci când ţi se povesteşte. Impactul va fi mai puternic aici, în faţă. Pentru amândoi va fi mai puternic. Nici Pasăre-Săltăreaţă nu mai văzuse aşa ceva.

Locotenentul Dunbar simţea cum i se urca în gât, ca mercurul într-un termometru, un amestec, amar ca fierea, de scârbă şi jale. Trebuia să înghită mereu ca să nu verse în timp ce, alături de Pasăre-Săltăreaţă, călărea în fruntea coloanei prin mijlocul măcelului.

A numărat douăzeci şi şapte de bizoni. Şi a aproximat, deşi nu i-a putut număra că erau cel puţin tot atâţia corbi care invadaseră fiecare trup în parte. Unele capete de bizoni erau acoperite de păsările negre încleştate în luptă, care, cu ţipete, zvârcoliri şi bufnituri, îşi disputau ochii animalelor. Bizonii ai căror ochi fuseseră deja înghiţiţi erau năpădiţi de stoluri şi mai numeroase care ciuguleau cu lăcomie în timp ce se plimbau în sus şi-n jos pe suprafaţa hoiturilor, defecând mereu de parcă ar fi vrut să accentueze somptuozitatea festinului lor.

Din toate direcţiile îşi făceau apariţia lupii. Se ghemuiau şi săreau la spinări, şolduri şi burţi imediat ce a trecut coloana.

Cu toate astea, era destulă hrană pentru toţi lupii şi toate păsările pe o rază de câteva mile. Locotenentul a făcut o socoteală sumară şi a ajuns la cifra de cincisprezece mii. Cincisprezece mii de livre de carne moartă care se descompunea în soarele fierbinte de după-amiază.

Toată carnea asta lăsată să putrezească, se gândi el, întrebându-se dacă nu cumva fusese lăsată ca un avertisment macabru de vreun duşman de moarte al prietenilor săi indieni.

Douăzeci şi şapte de piei fuseseră deja jupuite de la gât

la coadă şi când trecu pe lângă unul din animale, unul deosebit de mare, la distanţă de câteva picioare, îi văzu gura căscată, fără limbă. Şi alţii fuseseră prădaţi de limbi. Dar, doar atât. Toate celelalte rămăseseră la locul lor.

Brusc, locotenentului Dunbar îi veni în gând mortul din fundătură. Ca şi bizonii ăştia, omul zăcea într-o rână. Glonţul pătruns pe la baza craniului îi zburase la ieşire maxilarul drept.

Pe vremea aceea era doar John Dunbar, un băiat de paisprezece ani. În anii care au urmat a văzut zeci de morţi: unii cu feţele complet lipsă, alţii cu creierii scurşi pe pământ, ca terciul. Dar cel mai bine îşi amintea de primul mort. Mai cu seamă din cauza degetelor.

Se afla atunci, în picioare, chiar în spatele poliţistului, când s-a făcut constatarea că două din degetele mortului fuseseră retezate. Poliţistul se uitase în jur şi a spus ca pentru sine: „Omu' ăsta o fost omorât pentru inele".

Şi acum bizonii ăştia care zăceau morţi pe pământ, cu măruntaiele risipite în toată preeria numai pentru că cineva avea nevoie de limbile şi pieile lor. Lui Dunbar i se părea că este tot o crimă.

Iar când zări un viţel încă nefătat spânzurând pe jumătate din abdomenul spintecat al maică-sii, acelaşi cuvânt, auzit pentru prima oară în seara aceea în fundătură, îi răsări în minte ca un semn de foc:

Crimă.

Se uită la Pasăre-Săltăreaţă. Vraciul privea fix dezastrul viţelului nefătat în timp ce pe faţă i se citea îngândurarea.

Apoi, locotenentul Dunbar s-a întors şi s-a uitat îndărăt, la coloană. Toţi îşi croiau drum prin măcelul acela. Deşi flămânzi după săptămâni în care mâncaseră doar te miri ce, nimeni nu s-a oprit să se servească din belşugul risipit în jurul lor. Vocile care răguşiseră de strigăte toată dimineaţa, amuţiseră acum şi pe feţele lor se putea citi tristeţea care însoţeşte conştiinţa faptului că, brusc, o pistă bună se dovedeşte falsă.

3

Până au ajuns în ţinutul de vânătoare, umbrele aruncate de cai se lungiseră nefiresc de mult. Femeile şi copiii se puseră pe treabă să înalţe tabăra la adăpostul unui şir lung de dealuri în timp ce bărbaţii o porniră să depisteze cireada înainte de căderea nopţii.

Locotenentul Dunbar plecă cu ei.

La vreo milă de noua tabără dădură peste trei cercetaşi care-şi ridicaseră o mică tabără la o sută de yarzi de la gura unei văi largi.

Lăsându-şi caii acolo, şaizeci de războinici Comanşi şi un om alb o luară liniştiţi în sus pe povârnişul lung dinspre apus care-i scotea din vale. Când se apropiară de buza malului, se ghemuiră şi ultimii yarzi îi parcurseră târându-se.

Locotenentul se uita întrebător la Pasăre-Săltăreaţă şi acesta îi răspunse schiţând un zâmbet. Vraciul arăta cu mâna în faţa lui şi-şi duse un deget la buze. Dunbar înţelese că au ajuns.

La câteva picioare în faţa lor, pământul se prăbuşea brusc, proptit în cer şi înţelese că urcaseră pe partea cealaltă a unei stânci. Briza tare de preerie îi înţepa faţa când ridică capul şi privi în valea adâncă de o sută de picioare.

Valea era o vale încântătoare, de vreo patru-cinci mile lăţime şi cel puţin zece mile de-a latul. Pretutindeni unduiau ierburi de cele mai luxuriante specii.

Dar locotenentul aproape că n-a observat ierburile şi nici valea sau dimensiunile ei. Nici măcar cerul care se acoperea asum, cu straturi-straturi de nori şi nici soarele la asfinţit, cu superba lui revărsare de mănunchiuri de raze solemne, nu se puteau compara cu uriaşa pătură vie de bizoni care acoperea bazinul văii.

Faptul că un număr atât de mare de fiinţe puteau să existe, ca să nu mai vorbim că puteau să ocupe acelaşi

spaţiu din imediata lui apropiere îi dădea ameţeli locotenentului căci în minte începuse să socotească cifre incalculabile. Cincizeci, şaptezeci, o sută de mii? Or fi putut fi mai mulţi? Creierul lui refuză să admită o cifră atât de mare.

Spaima nu l-a făcut nici să strige, nici să sară în picioare, nici să scoată exclamaţii în şoaptă. Spectacolul la care asista acum anula orice altceva. Nu simţea înţepăturile pietrelor mici, de forme ciudate de care se sprijinea. Când o viespe albastră ateriză pe obrazul lui, n-o îndepărtă cu mâna. Clipea doar, ca să risipească păienjenişul de uimire care-l făcea să-i sclipească ochii.

Privea un miracol.

Când Pasăre-Săltăreaţă l-a bătut uşor pe umăr şi-a dat seama că stătuse tot timpul cu gura deschisă. Iar vântul de preerie i-o uscase iască.

Îşi răsuci capul şi privi povârnişul din spatele lui.

Indienii porniseră să coboare.

4

Călăreau pe întuneric de o jumătate de oră când zăriră focurile ca nişte puncte îndepărtate. Părea un vis ciudat.

„Acasă, îl străbătu gândul. Asta înseamnă acasă”.

Cum vine asta? O tabără provizorie, cu focuri, pe o câmpie, departe, în care trăiesc două sute de băştinaşi a căror piele este altfel decât pielea lui, a căror limbă este un amestec de grohăituri şi strigăte şi ale căror credinţe îi sunt încă necunoscute şi aşa vor rămâne probabil mereu şi de-aici înainte.

Dar astă-seară era foarte obosit. Astă-seară tabăra promitea confortul unui leagăn. Era cămin şi se bucura să-l vadă.

Ceilalţi, zecile de bărbaţi pe jumătate goi, cu care parcursese călare ultimele câteva mile, se bucurau şi ei. Începuseră din nou să discute. Şi caii simţeau apropierea

casei. Mergeau pe vârful copitelor încercând să treacă la trap.

Ar fi vrut să ştie care din siluetele vagi din preajmă este Pasăre-Săltăreaţă. În ochii vraciului putea citi o mulţime de lucruri, ori aici, în întuneric, în tovărăşia acestor oameni sălbatici pe drumul spre tabăra lor de sălbatici, se simţea neajutorat fără ochii grăitori ai lui Pasăre-Săltăreaţă.

Când mai aveau încă o jumătate de milă auziră voci şi bătăi de tobe. Printre călăreţi trecu un zumzet şi deodată, caii o luară la fugă. Călăreau cu toţii în rânduri atât de strânse şi alergau atât de iute încât, o clipă, locotenentului Dunbar i s-a părut că face parte dintr-o energie care nu mai putea fi oprită, un fel de val care se sparge alcătuit din oameni şi cai căruia nimeni nu va cuteza să-i ţină piept.

Bărbaţii chiuiau cu voci înalte, ascuţite, precum coyoţii iar Dunbar, prins şi el în entuziasmul general, hămăi şi el de vreo câteva ori.

Se vedeau flăcările focurilor şi siluetele oamenilor care circulau prin preajma taberei. Ştiau că se întorc călăreţii acum şi unii din ei dădeau fuga în preerie ca să-i întâmpine.

Simţea că e ceva neobişnuit în tabără, o agitaţie neobişnuită, simţea că în lipsa lor se întâmplase ceva ieşit din comun. Făcea ochii mari pe măsură ce se apropia, încercând să dea de vreun indiciu care să-i spună ce se întâmplase.

Apoi văzu căruţa care staţiona în preajma celui mai mare foc, tot atât de deplasată în acel loc ca o trăsură frumoasă care pluteşte pe mare.

În tabără erau oameni albi.

Trase puternic de hăţuri şi-l opri pe Cisco, lăsându-i pe ceilalţi călăreţi să zboare înainte, iar el rămase în urmă ca să-şi adune gândurile.

Căruţa i se părea lucrată din topor, ca o expresie a urâţeniei.

În timp ce Cisco dansa nervos încoace şi încolo, locotenentul, încă pe cal, era uluit de propriile lui gânduri. Când îşi imagină vocile celor veniţi cu căruţa, descoperi că

nu dorea să le audă. Nu vroia să vadă feţele albe ale celor care cu siguranţă tare vor mai dori să-i vadă faţa lui. Nu vroia să răspundă la întrebările lor. Nu vroia să audă noutăţile cărora le dusese dorul.

Dar ştia că nu are încotro. N-avea unde să se ducă. Eliberă puţin strânsoarea frâului şi înaintară la pas lent.

Se opri când mai avea cincizeci de yarzi. Indienii dansau cu frenezie în timp ce bărbaţii care fuseseră plecaţi în recunoaştere pe urmele cirezii săriră jos de pe cai. Aşteptă să plece de-acolo poneii, apoi se uită atent la toate feţele care se aflau în raza lui vizuală.

Nu era nici o faţă albă.

Se apropiară şi din nou Dunbar se opri cercetând din ochi, cu mare atenţie tabăra.

Nici urmă de om alb.

Îl descoperi pe Tăcut şi pe cei din micul lui grup care-i părăsiseră după-masă. Păreau că se află în centrul atenţiei. Aceasta era categoric cu mai mult decât o simplă întâmpinare. Era un fel de sărbătorire. Îşi dădeau unii altora nişte beţe lungi. Urlau. Cei din tabără, care se adunaseră să-i privească, urlau şi ei.

Călare pe Cisco se apropie şi mai mult şi atunci locotenentul înţelese pe loc că se înşelase. Nu-şi treceau unii altora beţe. Ci lăncii. Unul din ei veni la Cu-Păru-N-Vânt şi Dunbar îl văzu cum ridică lancea sus. Nu zâmbea dar era evident fericit. Când scoase un urlet prelung, răsunător, Dunbar zări o clipă părul legat lângă vârful lancei.

În aceeaşi clipă înţelese că este un scalp. Un scalp de dată recentă. Părul era negru şi buclat.

Îşi aruncă ochii la celelalte lăncii. Două din ele aveau scalpuri: unul castaniu iar celălalt de culoarea nisipului, aproape blond. Se uită la căruţă şi atunci văzu ceva ce nu observase până atunci. Căruţa era plină cu piei de bizon. Brusc, în capul lui se făcu lumină. Pieile fuseseră luate de la bizonii ucişi iar scalpurile de la oamenii care-i omorâseră, oameni care în după-amiaza aceea mai trăiau încă. Oameni albi. Locotenentul era complet buimăcit. Nu se putea să fie

părtaş la asta, nici măcar ca privitor. Trebuia să plece.

Când s-a întors să plece, l-a zărit pe Pasăre-Săltăreaţă. Vraciul zâmbea cu gura până la urechi, dar când l-a văzut pe locotenentul Dunbar în umbra de dincolo de flăcările focului, i-a pierit zâmbetul. Apoi, ca şi cum ar fi vrut să-l elibereze pe locotenent de oarecare stânjeneală, s-a întors cu spatele.

Dunbar vroia să creadă că în inima lui, Pasăre-Săltăreaţă era de partea sa, că într-o oarecare măsură, îi înţelegea deruta. Dar acum nu se putea gândi la asta. Trebuia să plece singur.

Dădu un ocol taberei, îşi găsi calul în partea cealaltă a aşezării şi plecă în preerie cu Cisco. Merse până nu se mai văzură focurile. Apoi îşi întinse pătura de dormit pe pământ şi se întinse cu ochii la stele încercând să se convingă că cei ce fuseseră omorâţi erau ticăloşi şi meritau să moară. Dar nu reuşi. Nu putea fi sigur de asta şi chiar dacă ar fi putut fi... ei, n-avea rost să decidă el. Încerca să se convingă că nici Cu-Păru-N-Vânt, nici Pasăre-Săltăreaţă şi nici unul din cei care luaseră parte la ucidere nu erau prea fericiţi c-o făcuseră. Dar erau.

Mai presus de orice, vroia să creadă că nu se află în această situaţie. Vroia să creadă că pluteşte spre stele. Dar nu plutea.

Îl auzi pe Cisco cum se întinde în iarbă cu un oftat adânc. Urmă apoi tăcerea şi gândurile lui Dunbar se întoarseră asupra lui însuşi. Ori, mai degrabă, asupra absenţei eului său. El nu aparţinea indienilor. Şi nu aparţinea nici albilor. Şi nu era momentul să aparţină stelelor.

El aparţinea exact de locul unde se afla acum. De nicăieri.

Îi veni să ofteze. Trebui să înghită ca să-şi stăvilească oftatul. Starea asta se repetă de câteva ori până când renunţă şi începu să ofteze de-a binelea.

5

Simţi o bătaie uşoară pe spate. Se deşteptă cu gândul că visase că e atins uşor pe spate. Pătura era grea şi udă de rouă. Probabil că şi-o trăsese peste cap în timpul nopţii.

Ridică marginea păturii şi strecură o privire la lumina tulbure a dimineţii. La câteva picioare în faţa lui se afla Cisco singur, în iarbă. Cu urechile ciulite.

Simţi din nou că ceva îl împinge uşor în spate. Azvârli pătura şi se trezi faţă în faţă cu un bărbat în picioare aplecat deasupra lui.

Era Cu-Păru-N-Vânt. Faţa lui severă era pictată în vărgi de culoare ocru. Ţinea în mână o puşcă nou-nouţă. Începu s-o mişte şi locotenentului i se tăie respiraţia. Probabil că-i sunase ceasul, îşi şi vedea părul fluturând în lancea fiorosului.

Dar Cu-Păru-N-Vânt îşi ridică puşca mai sus şi zâmbi. Îl împunse uşor pe locotenent în şale cu vârful piciorului şi spuse câteva cuvinte. Locotenentul Dunbar stătea întins absolut nemişcat iar Cu-Păru-N-Vânt ţinti cu puşca un vânat imaginar. Apoi îşi îndopă gura cu o cantitate zdravănă de hrană imaginară şi, ca un prieten care nu-ţi dă pace în joacă, îi gâdilă coastele lui Dunbar cu vârful mocasinului pentru a doua oară.

6

Veneau din direcţia de unde bătea vântul; toţi, bărbaţi viguroşi, călărind în formaţie desfăşurată de forma unui corn sau a unei semilune mobile cu diametrul de o jumătate de milă. Călăreau fără grabă, luând seama să nu sperie bizonii până în ultimul moment cu putinţă, până când sosea clipa s-o rupă la goană.

Ca novice printre experţi; locotenentul Dunbar era absorbit în încercarea de a pune cap la cap strategia

vânătorii în etapele ei. De unde se afla, aproape de centrul formaţiei, vedea că se deplasau ca să izoleze o mică secţiune din uriaşa cireadă. Călăreţii care alcătuiau laterala dreaptă a cornului în mişcare aproape că reuşiseră să izoleze mica secţiune, în timp ce cei din mijlocul formaţiei forţau ultimele animale să ia direcţia dorită. Departe, la stânga lui, formaţia de vânătoare se legăna în linie aproape dreaptă.

Era o încercuire.

Se afla destul de aproape ca să audă sunetele: mugetul subţire şi răzleţ al viţeilor, mugetul gros al mamelor şi când şi când câte un sforăit al unui taur masiv. Drept în faţa lor se aflau câteva mii de animale.

Locotenentul privi în dreapta. Primul călăreţ de lângă el era Cu-Păru-N-Vânt care era numai ochi în timp ce încorsetau turma tot mai strâns. Părea că nu-şi dă seama că e călare pe un cal în mers sau că învârteşte o puşcă în mână. Ochii lui ageri erau pretutindeni în acelaşi timp: la vânători, la vânat şi la distanţa care se reducea între ei. Dacă aerul ar fi putut fi văzut, ar fi observat fiecare fină mişcare în compoziţia lui. Era ca omul care stă cu urechea la pândă la ticăitul unui ceasornic invizibil.

Chiar şi locotenentul Dunbar, neobişnuit cum era cu asemenea lucruri, simţea cum creşte tensiunea în jurul său. Aerul pur şi simplu încremenise. Nimic nu se clintea. Copitele poneilor nu se mai auzeau. Chiar şi cireada din faţa lor amuţise dintr-odată. Peste preerie cobora aripa morţii tot atât de implacabil ca norii care prevestesc furtuna.

La o sută de yarzi distanţă, câţiva bizoni cu blana ciufulită se întoarseră toţi odată ca un singur corp, cu feţele spre el. Îşi ridicară capetele mari, adulmecând văzduhul încremenit după vreun indiciu care să confirme ceea ce urechile lor înregistraseră numai pentru că ochii lor miopi nu puteau încă să discearnă. Îşi ridicară cozile încârligate la vârf, drept în sus, ca pe nişte steguleţe. Cel mai masiv dintre ei lovi pământul acoperit de iarbă cu copita, scutură

din cap, pufni morocănos, chemând parcă, provocator, pe călăreţii aflaţi în apropiere să treacă la fapte.

Atunci Dunbar înţelese că pentru fiecare vânător în parte apropiata ucidere a bizonilor nu era un final dinainte hotărât, că lucrurile nu se vor finaliza stând de-o parte şi aşteptând, că moartea fiecărui animal implica riscul morţii pentru fiecare vânător.

De-a lungul flancului drept, departe, spre vârful formaţiei în chip de corn, se auzi o busculadă. Vânătorii trecuseră la atac.

Cu o viteză uluitoare acest prim atac declanşă o reacţie în lanţ care-l surprinse pe Dunbar ca valul de ocean care, pe neaşteptate, izbeşte pe cel ce înaintează trudnic prin apă.

Masculii care se aflau în faţa lui se întoarseră şi se puseră pe fugă. În aceeaşi clipă ţâşniră înainte toţi poneii indienilor. A fost atât de fulgerător că, Cisco aproape că zbură de sub şezutul locotenentului. Întinse mâna îndărăt să-şi prindă pălăria care-i zburase de pe cap, dar nu mai putu s-o prindă. N-avea importanţă. Acum nu se mai putea opri nici dacă şi-ar fi folosit toată forţa de care era capabil. Murgul mărunţel gonea înainte frământând pământul de parcă viaţa lui atârna de fuga aceea.

Dunbar se uită la dreapta şi la stânga lui şi descoperi cu groază că nici un călăreţ nu se mai afla în formaţia cunoscută. Se uită îndărăt şi-i văzu lipiţi de spinările poneilor. Alergau din răsputeri, dar, în comparaţie cu Cisco abia se mişcau, străduindu-se zadarnic să ţină pasul cu el. Cu fiecare clipă care trecea, rămâneau tot mai în urmă, aşa încât, din senin, locotenentul s-a trezit că nu mai are pe nimeni în jurul lui. Se afla la mijloc, între gonaci şi bizonii care alergau.

Trase de hăţurile lui Cisco, dar dacă murgul a simţit-o sau nu, oricum nu i-a dat nici o atenţie. Alerga cu gâtul întins, cu urechile pe spate şi cu nările umflate la maximum înghiţind vântul care-l ajuta să ajungă tot mai aproape de turmă.

Locotenentul Dunbar n-avea timp pentru gândire. Preeria îi zbura pe sub picioare, cerul se rostogolea vijelios deasupra capului şi între preerie şi cer, înşiraţi în linie dreaptă, drept în faţa lui, se ridica zidul de bizoni alergând îngroziţi.

Se afla destul de aproape acum ca să vadă muşchii lor posteriori, dosul copitelor. În câteva secunde va fi destul de aproape de ei ca să-i atingă.

Gonea într-un coşmar de moarte, ca individul solitar într-o barcă deschisă purtat inevitabil spre pragul cascadei.

Locotenentul nu ţipă. Nu spuse o rugăciune şi nici nu-şi făcu semnul crucii. Dar închise ochii. Îi răsăriră în minte feţele tatălui şi mamei lui. Făcea ceva ce el nu-i văzuse niciodată făcând. Se sărutau înfocat. În jurul lor răsunau bătăi puternice, un bubuit imens ca din o mie de tobe. Locotenentul deschise ochii şi se pomeni într-un peisaj de vis, o vale plină de bolovani uriaşi, cafenii şi negri care se rostogoleau, ciocnindu-se, într-o singură direcţie.

Alergau acum cu turma.

Uriaşul tunet a zeci de mii de copite despicate purta în sine bizara linişte a potopului şi, timp de câteva clipe, Dunbar se lăsă senin în voia calmului bezmetic al goanei.

Agăţat de Cisco, privea pe deasupra covorului masiv în mişcare, din care făcea şi el parte acum şi-şi imagină că dacă ar vrea ar putea să alunece jos de pe spatele calului şi profitând de siguranţa pământului liber din jur să sară de pe-o cocoaşă pe alta aşa cum sar băieţii peste pietrele dintr-un râu.

Simţi că-i alunecă puşca din mâna transpirată şi când era mai-mai s-o scape, masculul care alerga în stânga lui la nici unul sau două picioare distanţă se întoarse năprasnic. Cu o lovitură a capului lui ciufulit încercă să-l rănească pe Cisco. Numai că murgul era isteţ. Sări într-o parte, aşa că doar gâtul îi fu scrijelit de cornul animalului. Locotenentul Dunbar fu cât pe-aci să fie azvârlit de pe cal. Ar fi murit cu siguranţă. Dar bizonii alergau grupaţi atât de strâns în jurul lui că se izbi de spinarea unuia care alerga în sens invers şi,

cumva, se redresă.

Speriat, locotenentul îşi coborî puşca şi trase în bizonul care încercase să-l atace pe Cisco. N-a nimerit cum trebuie dar glonţul a atins unul din picioarele din faţă ale animalului. Ambele picioare i se îndoiră de la genunchi şi Dunbar îi auzi trosnetul gâtului când masculul se dădu peste cap.

Deodată se făcu gol în jurul lui. La pocnetul armei, bizonii fugiră. Trase zdravăn de hăţul lui Cisco şi murgul îl ascultă. Se opri. Huruiala cumplită care însoţea turma începea să scadă în intensitate.

Cu ochii la turma care se risipea în faţa lui văzu că partenerii de vânătoare prinseseră bizonii. La vederea bărbaţilor goi călări, alergând printre animale ca plutele săltând pe valuri înfuriate, rămase vrăjit preţ de câteva minute. Zărea arcurile încordate şi norii de praf în timp ce, unul după altul, bizonii cădeau.

Dar după alte câteva minute se întoarse. Vroia să vadă bizonul omorât de el cu proprii lui ochi. Vroia să-şi confirme ceea ce părea prea fantastic ca să fie adevărat.

Totul se petrecuse într-un răstimp mai scurt decât cel necesar ca să te bărbiereşti.

7

Mai înainte de toate, era un animal masiv, dar aşa mort, cum zăcea ţeapăn şi singur în iarba înaltă, părea şi mai mare.

Ca vizitatorul în faţa unui exponat, locotenentul Dunbar dădu încet târcoale trupului. Se opri în dreptul capului hidos al masculului, îi luă un corn în mână şi trase de el. Capul era foarte greu. Îşi trecu mâna de-a lungul trupului: prin coama moale de pe cocoaşă, de-a lungul spinării curbate brusc şi peste crupa acoperită cu blană fină. Îi ţinu coada terminată cu un smoc de păr între degete. I se păru ridicol de mică.

Făcu câţiva paşi înapoi şi se ghemui în faţa capului şi răsuci pe degete barba lungă şi neagră care-i spânzura de bărbie. Îi amintea de barbişonul unui general şi se întreba dacă nu cumva individul din faţa lui nu fusese un membru de rang superior în turmă.

Apoi se ridică în picioare şi mai făcu un pas-doi îndărăt ca să admire bizonul mort. Era un superb mister cum de era cu putinţă să existe o creatură atât de impozantă. Şi existau cu miile.

Nu se simţea mândru că-i luase viaţa bizonului dar nu avea nici remuşcări. În afară de un puternic sentiment de respect, altă emoţie nu simţea. Avea însă o senzaţie bizară. Îşi simţea stomacul răscolit, îl auzea chiorăind. Gura începu să-i saliveze. De zile în şir mesele lui fuseseră anemice, iar acum, privind la grămada asta imensă de carne, îşi dădu seama cât îi e de foame.

Abia dacă trecuseră zece minute de la atacul furios şi vânătoarea se încheiase. Lăsându-şi în urmă morţii, turma dispăruse. Vânătorii dădeau târcoale prăzilor în aşteptarea femeilor, copiilor şi bătrânilor care soseau cărând cu ei ustensilele de tăiere şi curăţare. Vocile le fremătau de emoţie şi excitaţie şi pe Dunbar îl străbătu gândul că începuse deja un fel de sărbătoare.

Deodată îşi făcu apariţia în galop, Cu-Păru-N-Vânt însoţit de doi prieteni. Îmbujorat de succes, zâmbea cu toată gura, în timp ce coborî cu un salt de pe poneiul care răsufla din greu. Locotenentul observă că avea o crestătură urâtă, care sângera chiar sub genunchi.

Dar Cu-Păru-N-Vânt nu părea să observe asta. Faţa îi iradia încă de mândrie când o porni pieziş spre locotenent şi-i trase o palmă în spate în semn de salut amical, palmă care-l trimise pe Dunbar la pământ.

Râzând bine-dispus, Cu-Păru-N-Vânt îl trase-n sus şi-l aşeză din nou în picioare pe locotenentul buimăcit şi-i puse apăsat în palmă un cuţit cu lama groasă. Spuse ceva în limba Comanşilor şi arătă spre bizonul mort.

Dunbar stătea în picioare, holbându-se ca un bleg la

cuţitul din mână. Zâmbea nătâng şi scutura din cap. Nu ştia ce să facă.

Cu-Păru-N-Vânt spuse ceva în şoaptă prietenilor lui, aceştia izbucniră în râs, iar el îl pocni pe locotenent peste umăr şi-i luă cuţitul. Apoi căzu într-un genunchi lângă burta bizonului lui Dunbar.

Cu siguranţa unui măcelar cu experienţă înfipse adânc cuţitul în pieptul bizonului şi folosindu-se de amândouă mâinile trase cuţitul înapoi şi deschise burta animalului. Intestinele se revărsară iar Cu-Păru-N-Vânt băgă o mână în cavitatea abdomenului şi începu să bâjbâie ca omul care caută ceva în beznă.

Găsi ce căuta, trase ţeapăn de câteva ori şi se ridică în picioare cu un ficat atât de mare că i se revărsa din căuşul palmelor. Imitând binecunoscuta plecăciune a soldatului alb oferi acest cadou locotenentului care amuţise.

Cu multă băgare de seamă, Dunbar primi organul fierbinte din care ieşeau aburi, neştiind ce să facă, se aplecă din nou cum ştia el şi cât se poate de politicos îi întinse înapoi ficatul.

În mod normal, Cu-Păru-N-Vânt ar fi putut să se supere dar îşi spuse că „Jun” e alb şi deci habar n-are. Se înclină şi el şi-şi îndesă în gură un capăt al ficatului încă fierbinte, rupând din el o bucată zdravănă.

Locotenentul se uita şi nu-i venea să-şi creadă ochilor iar războinicul dădu ficatul prietenilor lui. Rupseră şi ei cu dinţii bucăţi de carne crudă. Îl mâncau cu lăcomie de parcă ar fi fost plăcintă cu mere proaspătă.

Între timp se strânsese o mică mulţime în jurul bizonului lui Dunbar, unii călare, alţii pe jos. Printre ei era şi Pasăre-Săltăreaţă şi Înfruntă-Cu-Pumnul. Ea şi încă o femeie începuseră deja să jupoaie bizonul mort.

Cu-Păru-N-Vânt îi oferi din nou ficatul din care acum mai rămăsese jumătate şi din nou Dunbar îl primi. Îl ţinea în mână fără să spună un cuvânt iar ochii îi căutau o expresie sau un semn din partea cuiva din mulţime care să-l scoată din impas.

Dar ajutorul nu venea. Îl priveau toţi tăcuţi, în aşteptare şi-şi dădu seama că ar fi fost evident o neghiobie să îl dea iar înapoi. Chiar şi Pasăre-Săltăreaţă aştepta.

Aşa că în timp ce ducea ficatul la gură îşi spunea că e o treabă cât se poate de simplă, mai simplă decât dacă ar fi trebuit să înghită o lingură plină cu ceva ce detesta, ca fasolea de exemplu.

Sperând că o să vomite, muşcă din ficat.

Era incredibil de fraged. Se topea în gură. Se uita în zare în timp ce mesteca şi o clipă locotenentul Dunbar uită de cei care-l priveau în tăcere, în timp ce papilele lui gustative îi trimiseră un mesaj surprinzător la creier.

Ficatul era delicios.

Fără să se gândească, mai muşcă o dată. Pe faţă îi apăru un zâmbet spontan şi ridică triumfător bucata de carne rămasă deasupra capului.

Vânătorii răspunseră la gestul lui cu un cor de urale sălbatice.

CAPITOLUL XIX.

1

Ca mulţi alţi oameni, locotenentul Dunbar îşi petrecuse cea mai bună parte a vieţii în expectativă, observând mai degrabă decât participând. Uneori, când a participat activ, acţiunile lui au fost net independente, foarte asemănătoare cu experienţa lui de război.

Când stai mereu deoparte te simţi frustrat.

Ceva s-a schimbat în făgaşul vieţii lui de până atunci când, plin de entuziasm, a ridicat în aer ficatul, simbolul uciderii cu mâna lui şi a auzit strigătele lor de îmbărbătare. A simţit atunci satisfacţia apartenenţei la ceva al cărui întreg era mai mare decât oricare din părţile lui componente. Era un sentiment care l-a străbătut până-n adâncul sufletului, de la bun început. Iar în zilele petrecute pe câmpia morţii şi în nopţile petrecute în tabăra provizorie, sentimentul acesta s-a consolidat din plin.

Armata ridicase în slăvi neobosit virtuţile serviciului militar, sacrificiul de sine în numele lui Dumnezeu, sau al ţării, sau al amândurora. Locotenentul se străduise din răsputeri să adopte aceste principii, numai că sentimentul datoriei faţă de armată sălăşluise mai cu seamă în mintea lui. Nu în inima lui. N-a durat niciodată dincolo de retorica patriotardă, găunoasă şi răsuflată.

Cu Comanşii era altfel.

Erau oameni primitori. Trăiau într-o lume întinsă, singuratică, străină, anulată de propriul lui popor ca nimic altceva decât un spaţiu de sute de mile fără nici o valoare care trebuia pur şi simplu traversat.

Dar pentru el întâmplările din viaţa lor căpătaseră mai puţină importanţă. Erau un grup care trăia şi prospera prin

acţiune. Acţiunea lor era felul în care reuşeau să dirijeze fragilele desene. O săvârşeau în permanenţă, cu credinţă şi fără să se plângă, închinând-o spiritului de o mare simplitate şi frumuseţe al modului lor de viaţă şi locotenentul Dunbar găsea în acest spirit tihna dorită.

Nu se înşela. Nu se gândea să devină indian. Dar ştia că atâta timp cât va fi alături de ei va fi şi el în slujba aceluiaşi spirit.

Această revelaţie a făcut din el un om mai fericit decât fusese până atunci.

2

Măcelăritul era o îndeletnicire colosală.

Să fi fost vreo şaptezeci de bizoni morţi risipiţi ca nişte picături de ciocolată pe o imensă podea de pământ şi, în jurul fiecărui trup, familiile au înjghebat făbricuţe portabile care lucrau cu o uluitoare viteză şi precizie ca să transforme animalele în produse utilizabile.

Locotenentul nu putea crede că poate să existe atâta sânge. Pământul se îmbibase ca o faţă de masă peste care s-a vărsat din greşeală suc de fructe. Măcelarii aveau braţele, feţele şi îmbrăcămintea plină de sânge. Picura sânge de pe poneii şi de pe travois-urile care transportau carnea la tabără.

Luau totul de la animale: pieile, carnea, măruntaiele, copitele, cozile, capetele. În câteva ore dispăruse totul, lăsând preeria ca pe o imensă masă de banchet debarasată.

În timp ce animalele erau curăţate şi tranşate, locotenentul Dunbar hoinărea de colo-colo ca şi ceilalţi războinici. Toţi se bucurau din plin. Fuseseră răniţi doar doi bărbaţi şi nici unul din ei grav. Un ponei bătrân îşi fracturase un picior din faţă, dar toate astea reprezentau pierderi minore în comparaţie cu prada abundentă pe care vânătorii o aduseseră cu ei.

Toţi erau încântaţi şi asta se citea pe feţele lor în timp ce se întreţineau prieteneşte unii cu alţii, fumau, mâncau şi schimbau impresii. Dunbar nu înţelegea cuvintele dar poveştile erau destul de uşor de priceput. Povestea despre cât de mult s-au apropiat de vânat, despre arcuri rupte şi despre bizonii care fugiseră.

Când i s-a cerut şi locotenentului să-şi spună povestea, a mimat aventura atât de scenic încât războinicii s-au tăvălit de râs. Povestea lui a devenit mărturia cea mai gustată a zilei şi a trebuit s-o repete de şase ori la rând. Şi de fiecare dată rezultatul era acelaşi. Nici nu ajungea bine la jumătate, că ascultătorii lui se apucau cu mâinile de burtă, încercând să-şi mai domolească râsul cu lacrimi.

Locotenentului Dunbar nu-i păsa. Râdea şi el. Şi nu se sinchisea de rolul pe care îl jucase norocul în isprăvile lui căci ştia că sunt adevărate. Şi mai ştia că datorită lor realizase ceva uimitor.

Devenise „unul din băieţi”.

3

Primul lucru pe care l-a văzut când s-au întors în tabără în seara aceea a fost pălăria lui. Era pe capul unui bărbat între două vârste pe care nu-l mai văzuse.

A fost o scurtă clipă de tensiune când locotenentul Dunbar s-a dus direct spre individ, cu paşi mari, a arătat cu mâna spre pălăria de militar care-i venea prost individului şi a spus cu un ton firesc: „E pălăria mea”.

Războinicul l-a privit curios şi şi-a scos pălăria. A răsucit-o în mâini şi a pus-o din nou pe cap. Apoi şi-a scos cuţitul de la centură, i l-a întins locotenentului şi s-a dus la treaba lui fără să zică un cuvânt.

Dunbar s-a uitat după pălăria lui care a dispărut curând şi apoi a privit lung la cuţitul din mână. Teaca împodobită cu mărgele părea un lucru de preţ şi s-a dus să-l caute pe Pasăre-Săltăreaţă, gândindu-se între timp că schimbul îi era

favorabil.

Se mişca nestingherit prin tabără şi indiferent unde se ducea era întâmpinat cu saluturi vesele.

Bărbaţii înclinau capul în semn de recunoaştere, femeile îi zâmbeau, iar copiii chicoteau şi se ţineau după el. Toţi erau exaltaţi la gândul marii sărbători care se apropia, iar prezenţa locotenentului era o sursă suplimentară de bucurie. Fără vreo proclamaţie oficială sau consens, ajunseseră să-l considere o sursă vie de farmece de bun augur.

Pasăre-Săltăreaţă îl duse drept la locuinţa lui Zece-Urşi unde avea loc o mică ceremonie de mulţumiri. Bătrânul era încă într-o formă grozavă, iar cocoaşa bizonului omorât de el se frigea atunci, înaintea celorlalte. Când carnea s-a rumenit, Zece-Urşi personal a tăiat o bucată, a rostit câteva cuvinte către Marele Spirit şi l-a cinstit pe locotenent oferindu-i lui prima bucată.

Dunbar s-a înclinat scurt, cum obişnuia, a muşcat din ea şi curtenitor, i-a întins felia înapoi lui Zece-Urşi, gest care l-a mişcat foarte mult pe bătrân. Şi-a aprins pipa şi din nou l-a cinstit pe locotenent, oferindu-i lui să tragă primul fum.

Fumatul din faţa locuinţei lui Zece-Urşi a marcat începutul unei nopţi sălbatice. Fiecare îşi aprinsese câte un foc şi la fiecare foc se rumenea carne proaspătă: cocoaşe, coaste şi alte bucăţi alese, de o mare varietate.

Iluminat ca un orăşel, satul temporar clipea prelung în noapte, iar fumul se ridica spre cerul întunecat cu mirosuri ce se puteau adulmeca de la mile distanţă.

Oamenii mâncau de parcă a doua zi n-ar mai fi venit niciodată. După ce s-au săturat bine, au luat nişte pauze scurte şi-au pornit în grupuri mici, trăncănind diverse fleacuri sau încercându-şi şansa la jocurile de noroc. Dar când sosi momentul pentru ultima masă, se întoarseră la locuri şi se înfruptară din nou.

Nici nu intraseră bine în noapte şi locotenentul Dunbar se simţea ca şi cum ar fi mâncat el singur un bizon întreg. Se plimbase prin tabără alături de Cu-Păru-N-Vânt şi la fiecare

foc la care ajungeau erau trataţi împărăteşte.

În drum spre un alt grup de oameni care se veseleau, locotenentul s-a oprit în umbra din spatele unei locuinţe şi i-a explicat lui Cu-Păru-N-Vânt prin semne că-l doare stomacul şi că vrea să doarmă.

Dar Cu-Păru-N-Vânt nu-l asculta prea cu luare-aminte. Atenţia lui era fixată pe tunica locotenentului. Dunbar îşi privi pieptul pe care se înşirau nasturii de alamă apoi se uită la faţa amicului său de vânătoare. Războinicului îi luceau puţin ochii când cu degetul întins atinse unul din nasturi.

— Vrei asta? îl întrebă locotenentul şi lucirea din ochii lui Cu-Păru-N-Vânt dispăru la auzul sunetelor întrebării.

Războinicul nu spuse nimic. Îşi cerceta degetul ca să vadă dacă nu cumva luase pe el ceva de pe suprafaţa nasturelui.

— Dacă-o vrei, spuse locotenentul ţi-o dau.

Îşi descheie nasturii, îşi scoase tunica şi i-o dădu războinicului.

Cu-Păru-N-Vânt înţelese că îi este oferită, dar nu o luă imediat. În schimb, începu să-şi desfacă superba platoşă din oase cilindrice strălucitoare, legată de gât în jurul mijlocului. I-o întinse lui Dunbar cu o mână în timp ce cu cealaltă luă tunica.

Locotenentul îl ajută să încheie nasturii şi aşa îmbrăcat cu tunica, Cu-Păru-N-Vânt arăta încântat ca un copil la Crăciun.

Dunbar îi dădu îndărăt frumoasa platoşă dar fu refuzat. Cu-Păru-N-Vânt scutura violent din cap şi dădea din mâini. Prin gesturi îi spunea soldatului alb să şi-o pună pe el.

— Nu pot s-o iau, se bâlbâi locotenentul. Nu e… nu-i un târg cinstit… înţelegi?

Dar Cu-Păru-N-Vânt nu vroia să audă nimic. Lui i se părea mai mult decât cinstit. Platoşele îţi dădeau forţa şi luau timp până le făceai. Dar tunica era unică.

Îl răsuci pe Dunbar, îi aşeză pe piept platoşa decorativă şi îi înnodă temeinic legăturile.

Astfel târgul s-a încheiat şi fiecare era fericit. Cu-Păru-N-Vânt bombăni un rămas bun şi se duse la focul cel mai apropiat. Noua achiziţie era strâmtă şi-l mânca pielea pe dedesubt. Dar asta n-avea mare importanţă. Era convins că tunica se va dovedi un substanţial adaos la rezerva lui de farmece. Cu timpul s-ar putea descoperi că posedă leacuri tari, mai cu seamă nasturii de alamă şi beţişoarele aurii de pe umeri.

Era un mare trofeu.

4

Pentru că dorea să evite hrana cu care l-ar fi copleşit cu siguranţă dacă ar fi luat-o prin tabără, locotenentul Dunbar s-a furişat afară, în preerie şi a dat ocol satului provizoriu în speranţa că va putea da de locuinţa lui Pasăre-Săltăreaţă şi se va duce direct la culcare.

La al doilea ocol complet, a zărit locuinţa cu semnul ursului şi, pentru că ştia că prin apropiere trebuie să fie cortul lui Pasăre-Săltăreaţă, a pătruns din nou în tabără.

Nu ajunsese prea departe când atenţia i-a fost atrasă de nişte sunete şi s-a oprit în spatele unei locuinţe greu de identificat. În faţa lui pământul era luminat de flăcările unui foc iar sunetele veneau dinspre acest foc. Era un cântec, cu tonuri înalte, în cadenţe repetate şi cântat clar de voci de femei.

Luând în braţe peretele locuinţei, locotenentul Dunbar a aruncat priviri furişe precum Peeping Tom[7].

În jurul focului, douăsprezece tinere, care-şi lăsaseră baltă treburile obişnuite, cântau şi dansau formând un cerc neregulat. După câte îşi putea da seama nu era un

[7] Tom-Curiosul: personaj legendar englez; s-a uitat pe furiş la Lady Godiya care, pentru a-şi scăpa poporul de un impozit împovărător, a admis să călătorească dezbrăcată pe străzile orăşelului Coventry. Prin extensie, persoană care spionează mai ales pentru satisfacţii sexuale (n.t.)

ceremonial. Cântecul era punctat de râsete zglobii şi bănui că dansul acesta era ceva improvizat, doar ca să se distreze.

Întâmplător îi căzu privirea pe platoşa lui. La lumina caldă a focului, arăta portocalie şi nu se putu abţine să nu treacă cu palma peste cele două şiruri de oase tubulare care-i acopereau acum pieptul şi stomacul. Era un lucru de excepţie să vezi atâta frumuseţe şi atâta forţă sălăşluind în acelaşi loc şi în acelaşi timp. Îi dădea o senzaţie deosebită.

O s-o păstrez în vecii vecilor, se gândi visător. Când îşi ridică din nou privirea, câteva dansatoare care se desprinseră din cerc şi formaseră un mic grup zâmbeau şi-şi vorbeau în şoaptă evident pe tema bărbatului alb care purta platoşa de os. Îl priveau drept în ochi şi aveau o licărire diavolească în priviri, deşi el nu o putea zări.

Cum de săptămâni întregi era un subiect permanent al discuţiilor lor, locotenentul le era foarte cunoscut: ca zeu posibil, ca paiaţă, ca erou şi ca factor de mister. Fără să ştie, locotenentul ajunsese să obţină un statut rar în cultura Comanşilor, un statut care era poate foarte apreciat de femei.

Era o celebritate.

Iar acum, în ochii femeilor, celebritatea şi frumuseţea lui înnăscută câştigaseră şi mai mult prin adaosul acestei superbe platoşe.

Schiţă o plecăciune şi păşi în lumina focului, conştient de felul cum arăta, cu gândul de a trece dincolo fără ca să le întrerupă distracţia.

Dar când trecu pe lângă ele, una dintre femei întinse braţul şi-i luă cu delicateţe mâna, în mâna ei. Contactul îl încremeni şi-i dădu fiori. Se uită la femeile care chicoteau aţâţate şi se întreba dacă nu cumva aveau de gând să-i joace vreo farsă.

Două sau trei se puseră pe cântat şi când dansul se înfiripă, câteva începură să-l tragă de braţe. I se cerea să intre-n joc.

Nu era multă lume prin preajmă. N-o să aibă spectatori

care să-l privească.

Şi, în afară de asta, îşi spuse, puţin exerciţiu o să facă bine la digestie.

Dansul era lent şi simplu. Ridici un picior, îl ţii aşa, îl pui jos, îl ridici şi pe celălalt, îl ţii aşa, îl pui jos. Se strecură în cerc şi încercă paşii. Îi învăţă repede şi foarte curând ajunsese să se sincronizeze cu celelalte dansatoare şi zâmbea ca şi ele, cu gura până la urechi şi se distra de minune.

Întotdeauna găsise că dansul se învaţă uşor. Era una din realizările lui favorite. Se lăsa transportat de muzica vocilor de femei şi îşi sălta picioarele din ce în ce mai sus, ridicându-le cu mâna şi dându-le apoi drumul, cu un simţ pentru dans pe care nu şi-l cunoscuse până atunci. Începu să-şi rotească mâinile imitând mişcarea unor roţi şi se contopea cu ritmul din ce în ce mai mult. În sfârşit, când simţi că se încadrase perfect, locotenentul, cu acelaşi zâmbet larg pe figură, închise ochii şi se abandonă total exaltării dansului.

Aşa s-a făcut că nu a observat când a început să se micşoreze cercul. Numai atunci când s-a lovit de şezutul femei din faţa lui, locotenentul şi-a dat seama ce strâmt devenise spaţiul din jurul său. S-a uitat cu teamă la femeile prinse-n cerc, dar acestea îl priveau cu zâmbete vesele, de încurajare. Dunbar îşi văzu înainte de dans.

Acum, când şi când, simţea atingerea moale, inconfundabilă, a sânilor pe spate. Acum mijlocul îi atingea cu regularitate şezutul din faţa lui. Când încerca să oprească jocul, sânii îl împungeau din nou.

Nu se simţea atâta excitat cât uluit. Nu mai simţise atingerea unei femei de atâta vreme, că totul părea inedit, mult prea nou ca să ştie ce are de făcut.

În timp ce cercul se strângea tot mai mult în jurul lui, pe feţele femeilor nu se putea citi nimic distinct. Zâmbetele lor erau aceleaşi. La fel şi apăsarea şezuturilor şi sânilor.

El nu-şi mai ridica în aer picioarele. Era prea înghesuit şi nu putea decât să le salte puţin de la pământ.

Cercul s-a desfăcut şi femeile l-au înconjurat strâns. Îi atingeau în joacă cu mâinile, când spatele, când stomacul, când posteriorul. Şi pe neaşteptate, s-a trezit că-i mângâie zona cea mai intimă, în dreptul şliţului de la pantaloni.

O secundă dacă ar mai fi durat, locotenentul ar fi ţâşnit dar, înainte să apuce să facă vreo mişcare, femeile se topiră.

Le urmări cum dispăreau zburdând în întuneric ca nişte şcolăriţe surprinse asupra faptului. Atunci se întoarse să vadă de ce fugiseră speriate.

La marginea focului, singur, în picioare, strălucitor şi în acelaşi timp ameninţător, cu o glugă care amintea capul unei bufniţe, Pasăre-Săltăreaţă mormăi ceva spre el dar locotenentul nu-şi dădea seama dacă era nemulţumit sau nu.

Vraciul întoarse spatele jocului şi, întocmai unui căţeluş care crede că poate o fi făcut vreo ispravă dar n-a fost încă pedepsit, locotenentul Dunbar îl urmă.

5

În cele din urmă, întâlnirea lui cu dansatoarele n-a avut repercusiuni. Dar spre disperarea lui, Dunbar constată că în jurul focului din faţa locuinţei lui Pasăre-Săltăreaţă erau îngrămădiţi destui din cei care încă benchetuiau şi aceştia i-au cerut insistent să frângă el primul câte o bucată din coastele rumenite, atunci scoase de pe foc.

Aşa că locotenentul a mai stat o vreme, în mijlocul bucuriei celor ce-l înconjurau şi s-a îndopat din nou cu carne, deşi îşi simţea stomacul doldora.

După vreo oră, aproape că nu-şi mai putea ţine ochii deschişi şi când a întâlnit privirea lui Pasăre-Săltăreaţă, vraciul s-a ridicat. L-a condus pe soldatul alb în casă, la un pat amenajat special pentru el lângă peretele opus intrării.

Locotenentul s-a trântit pe cuvertură şi-a început să-şi scoată cizmele. Era aşa de somnoros că nu s-a gândit să

spună noapte bună şi a întrezărit o clipă doar spatele acestuia când s-a îndreptat spre ieşire.

Dunbar a lăsat să-i cadă şi cea de a doua cizmă jos pe podea, fără să se sinchisească şi s-a rostogolit în pat. Şi-a acoperit ochii cu braţul şi-a început să navigheze spre tărâmul somnului. În crepusculul dinainte de un somn profund, prin minte începură să-i curgă şuvoi de imagini fierbinţi, imprecise, uşor erotice. În jurul lui se mişcau femei. Nu putea să le vadă feţele dar le putea auzi murmurul dulce al vocilor. Le zărea formele trecând foarte aproape de el, piruetând ca faldurile unei rochii care dansează în adierea vântului.

Simţea atingerile lor uşoare şi, alunecând tot mai departe pe panta somnului, simţea goliciunea lor în contact cu propria-i goliciune.

6

Cineva îi chicotea la ureche şi el nu-şi putea deschide ochii. Erau grei ca plumbul. Dar chicotitul nu încetă şi curând simţi un miros. Cuvertura de bizon. Acum îşi dădea seama că chicotitul nu era în urechea lui. Dar era foarte aproape. Era în cameră.

Cu un efort deschise ochii şi-şi întoarse capul după sunet. Nu vedea nimic şi atunci se ridică uşor în capul oaselor. Era linişte iar siluetele neclare ale celor din familia lui Pasăre-Săltăreaţă nu se mişcau. Se părea că dorm cu toţii.

Apoi auzi din nou chicotitul. Era subţire şi dulce, era cu siguranţă al unei femei şi venea exact din partea cealaltă a camerei. Locotenentul se mai înălţă puţin atât cât privirea lui să treacă pe deasupra focului mocnit din mijlocul camerei.

Femeia chicoti din nou şi auzi şi vocea unui bărbat, joasă şi caldă. Zărea legătura ciudată care atârna mereu deasupra patului lui Pasăre-Săltăreaţă. De acolo veneau sunetele.

Dunbar nu-şi putea da seama ce se petrecea şi frecându-se iute la ochi, se mai înălţă puţin.

Acum putea să discearnă două siluete; le ieşeau capetele şi umerii din aşternut şi mişcarea vie a corpurilor lor părea deplasată la o oră aşa de târzie. Locotenentul miji ochii, încercând să străbată cu privirea prin întuneric.

Brusc corpurile îşi schimbară poziţia. Unul se aşeză peste celălalt şi aşa alcătuiau doar un singur trup. Urmă un moment de tăcere desăvârşită după care un geamăt prelung, în şoaptă, ca o expiraţie îi ajunse la urechi şi Dunbar înţelese că făceau dragoste.

Se simţi ca un dobitoc, aşa că se lăsă repede-n jos, nădăjduind că nici unul din cei doi îndrăgostiţi nu i-a văzut faţa idioată de nătăfleţ zgâindu-se la ei.

Mai mult treaz decât adormit, stătea acum întins pe cuvertură, ascultând sunetele febrile, înlănţuite ale actului lor de dragoste. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi acum putea să discearnă silueta persoanei care dormea lângă el.

Ritmul regulat în care se ridica şi cobora aşternutul cu care era acoperită indica un somn profund. Dormea pe o parte, cu spatele întors spre el. Dar îi cunoştea forma capului şi părul încâlcit, de culoarea vişinei.

Înfruntă-Cu-Pumnul dormea singură şi el începu să-şi pună întrebări în legătură cu ea. O fi avut ea sânge de albi dar în toate celelalte privinţe aparţinea acestor oameni. Le vorbea limba de parcă s-ar fi născut cu ea. Engleza îi era străină. Nu se comporta ca şi când ar fi fost constrânsă cumva. Nu părea câtuşi de puţin captivă. Părea absolut egală cu ei. Ghicise corect că fusese luată de ei încă de mică.

În timp ce-şi punea astfel de întrebări şi se lăsa treptat furat de somn, întrebările despre femeia care întrupa două făpturi începură să se contopească până nu mai rămase decât o singură întrebare.

Mă întreb dacă e fericită în viaţă, îşi spuse el.

Întrebarea îi rămase în minte, contopindu-se alene cu

sunetele dinspre Pasăre-Săltăreaţă şi soţia lui care făceau dragoste.

Apoi, fără nici o dificultate, întrebarea începu să i se învârtească în minte, la început într-un vârtej domol după care, pe măsură ce se răsucea, viteza îi creştea. Se învârtea din ce în ce mai iute până când, în cele din urmă, n-o mai putu urmări şi locotenentul Dunbar adormi din nou.

CAPITOLUL XX.

1

Au petrecut mai puţin de trei zile în tabără provizorie, iar trei zile este un răstimp scurt pentru o schimbare de proporţii.

Dar aşa s-au întâmplat lucrurile.

Cursul vieţii locotenentului Dunbar s-a schimbat. Schimbarea nu s-a datorat vreunui eveniment singular, de grandoare. N-a avut viziuni mistice. Nu i s-a arătat Dumnezeu. N-a fost uns războinic Comanşi.

N-a existat un moment anume care s-o dovedească şi nici o urmă de dovadă, pe care cineva ar fi putut s-o invoce spunând a fost aici sau dincolo, în momentul acesta sau acela.

Lucrurile s-au petrecut ca şi cum un virus anume, plin de mister şi farmec, un virus al deşteptării, a cărui incubaţie durase mult, răbufnise, în sfârşit, în zonele principale ale vieţii lui.

A doua zi după vânătoare, dimineaţa, s-a deşteptat cu mintea deosebit de limpede. Nu se simţea deloc mahmur şi locotenentul s-a gândit ce mult timp trecuse de când n-a mai avut o asemenea senzaţie la deşteptare. Era copil atunci.

Îşi simţea picioarele lipicioase din pricina transpiraţiei, aşa că îşi luă cizmele şi se strecură pe lângă cei ce dormeau, în speranţa că o să găsească un loc pe-afară unde să se spele pe picioare. Îl găsi imediat ce ieşi din cort. Iarba preeriei era îmbibată cu rouă pe mile întregi.

Îşi lăsă cizmele lângă casă şi-o porni spre răsărit căci ştia că pe undeva pe-acolo se afla turma de ponei. Vroia să-l vadă pe Cisco.

Se întrezăreau în noapte primele fâşii trandafirii de cer la revărsatul zorilor şi se uita la ele copleşit în timp ce mergea fără să se sinchisească că partea inferioară a pantalonilor se udase leoarcă de rouă.

Fiecare zi începe cu un miracol, se gândi deodată.

Fâşiile de cer creşteau şi-şi schimbau cu fiecare clipă culoarea.

— Indiferent cum s-ar numi Dumnezeu, îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru această zi.

Cuvintele îi plăcură atât de mult încât le rosti şi cu voce tare.

— Indiferent cum s-ar numi Dumnezeu, îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru această zi.

Apărură capetele primilor cai, cu urechile profilate pe cerul zorilor de zi. Putea vedea şi capul unui indian. Probabil că era al băiatului acela care zâmbea mereu.

Îl găsi pe Cisco fără multă bătaie de cap. Murgul necheză când îl simţi că se apropie şi locotenentului îi crescu niţeluş inima de mândrie. Calul îşi puse botul catifelat pe pieptul lui Dunbar şi cei doi rămaseră nemişcaţi vreo câteva clipe, înconjuraţi de răcoarea dimineţii. Locotenentul îi ridică uşurel botul lui Cisco şi-i suflă pe rând, pe fiecare nară.

Răzbiţi de curiozitate, ceilalţi cai începură să-i înconjoare din toate părţile, dar înainte să devină supărători, locotenentul Dunbar îi trecu lui Cisco căpăstrul în jurul capului şi o porni înapoi spre tabără.

Ca şi plecarea din tabără, drumul de întoarcere era la fel de magnific. Satul provizoriu era perfect conectat la ceasornicul biologic şi odată cu ziua, revenea încet la viaţă.

Ardeau deja câteva focuri şi în scurtul răstimp cât fusese plecat se părea că tot satul se sculase. Odată cu lumina zilei care devenea tot mai puternică, precum flacăra unei lămpi atunci când îi măreşti treptat fitilul, la fel şi siluetele care se mişcau prin tabără se conturau tot mai clar.

— Câtă armonie, spuse simplu locotenentul care mergea alături de cal, cu mâna pe greabănul lui.

Apoi se cufundă într-un şir întreg de gânduri profunde,

complexe, abstracte despre virtuţile armoniei şi o ţinu aşa chiar şi în timpul micului dejun.

2

Ieşiră din nou în dimineaţa aceea şi Dunbar mai ucise un bizon. De data asta îl ţinu bine în frâu pe Cisco în timpul atacului şi în loc să dea năvală în mijlocul turmei, căută pe la marginea ei un animal şi-l urmări. Deşi aţintit cu mare atenţie, primul foc a fost prea sus şi i-a mai trebuit încă unul ca să sfârşească treaba.

Vaca împuşcată era un animal mătăhălos şi pentru asta a fost complimentat că a făcut o alegere bună de către cei doisprezece războinici care au venit călări să-i cerceteze prada. De data asta n-a mai simţit aceeaşi exaltare din prima zi de vânătoare. N-a mai mâncat nici ficat crud, dar, în toate privinţele, simţea că îi crescuse priceperea.

Din nou câmpia a fost inundată de femeile şi copiii veniţi pentru măcelărire şi, înainte de venirea serii, tabăra provizorie se umpluse de carne. Nenumărate suporturi pentru uscat carnea îndoite sub povara miilor de pfunzi de carne răsăreau ca ciupercile după o ploaie torenţială şi din nou se încinseră ospeţele cu delicatese proaspăt fripte.

Imediat după întoarcerea la tabără, cei mai tineri dintre războinici şi câţiva băieţi, care nu împliniseră încă vârsta pentru a lua parte la lupte, organizară o întrecere între cai. Zâmbeşte-Mult ţinea morţiş să călărească pe Cisco. I-a adresat atât de respectuos rugămintea, că locotenentul nu l-a putut refuza iar la capătul câtorva curse şi-a dat seama îngrozit că învingătorii primeau caii celor învinşi. L-a susţinut pe Zâmbeşte-Mult bătând în lemn cu amândouă mâinile şi, din fericire pentru locotenent, băiatul a câştigat toate cele trei curse la care a participat.

Au urmat apoi jocurile de noroc şi Cu-Păru-N-Vânt l-a atras şi pe locotenent într-un joc. În afara faptului că se juca cu zaruri, tot restul jocului îi era necunoscut şi până să

se familiarizeze cu manevrele lui, Dunbar şi-a pierdut toată rezerva de tutun. Unii jucători îşi manifestau interesul pentru pantalonii lui cu vipuşti aurii, dar cum se despărţise de pălărie şi tunică prin troc, locotenentul s-a gândit că ar fi cazul să păstreze fie şi măcar aparenţele că poartă uniformă.

Şi apoi, aşa cum mergeau lucrurile, o să-şi piardă pantalonii şi n-o să mai aibă ce să îmbrace.

Le plăcea platoşa, aşa că s-a dus şi ea. Şi-a oferit cizmele lui vechi din picioare, dar indienii nu înţelegeau la ce sunt bune. În sfârşit, locotenentul şi-a pus la bătaie puşca iar jucătorii, în unanimitate, au acceptat-o.

Rămăşagul pus pe puşcă a stârnit o mare agitaţie şi dintr-o dată jocul a crescut în valoare datorită mizei şi a atras o mulţime de privitori.

Dar până la acest moment, locotenentul ştia ce face şi, în timp ce jocul continua, zarul i-a devenit favorabil. Norocul i-a surâs şi după ce s-a detaşat de ei nu numai că îşi recăpătase puşca dar, în plus, devenise proaspătul proprietar a trei ponei excelenţi.

Păgubiţii s-au despărţit de comorile lor cu atâta graţie şi umor încât Dunbar s-a simţit îndemnat să nu rămână mai prejos. Imediat a oferit câştigurile cadou. Lui Cu-Păru-N-Vânt i-a dat calul cel mai înalt şi mai voinic dintre cei trei. Apoi, cu o mulţime de curioşi după el, a condus pe cei doi cai prin tabără şi, când a ajuns la locuinţa lui Pasăre-Săltăreaţă, i-a dat vraciului amândouă frâiele.

Pasăre-Săltăreaţă a fost încântat dar şi uimit. Când cineva i-a explicat de unde provin caii, a aruncat în jur o privire, a zărit-o pe Înfruntă-Cu-Pumnul şi a chemat-o la el spunându-i că dorea ca ea să vorbească în numele lui.

Ea arăta cumplit aşa cum stătea acolo în picioare ascultând ce-i spune Pasăre-Săltăreaţă. Era mânjită de sânge pe braţe, pe faţă şi pe şorţ după ce se ocupase de tăierea animalului.

Tânăra l-a refuzat scuturând din cap, susţinând că nu se pricepe dar Pasăre-Săltăreaţă a insistat şi micul grup din

faţa locuinţei a amuţit aşteptând sa vadă dacă ea ştie să vorbească engleza aşa cum îi cerea Pasăre-Săltăreaţă.

Se uita fix la picioare şi tot frământa între buze un cuvânt. Apoi se uită la locotenent şi încercă să-i spună:

— Mulţum, rost ea.

Faţa locotenentului se crispă.

— Ce? întrebă el, cu un zâmbet forţat.

— Mulţumesc.

Ea îi împunse braţul cu degetul după care îşi roti propriul braţ arătând spre ponei.

— Cai.

— Mulţumeşti? pricepu locotenentul. Îmi mulţumeşti?

Înfruntă-Cu-Pumnul dădu afirmativ din cap.

— Da, răspunse ea clar.

Locotenentul dădu să-i strângă mâna lui Pasăre-Săltăreaţă dar ea îl opri. Nu terminase ce avea de spus şi ridicând un deget, păşi între cei doi ponei.

— Căi, zise ea, arătând cu mâna cealaltă spre locotenent. Apoi repetă cuvântul arătând spre Pasăre-Săltăreaţă.

— Unul mie? întrebă locotenentul folosind aceleaşi semne cu mâinile. Şi unul lui?

Înfruntă-Cu-Pumnul oftă uşurată şi fiind sigură că el a înţeles-o, zâmbi timid.

— Da, spuse ea şi fără să se gândească, un alt cuvânt de demult, pronunţat perfect de data asta îi ieşi din gură: „Corect”.

Cuvântul acesta englezesc, aşa de rigid, dar perfect la locul lui, i se păru locotenentului Dunbar atât de curios încât izbucni în râs iar Înfruntă-Cu-Pumnul îşi acoperi imediat gura cu mâna ca o fetiţă care a spus o prostie.

A fost ca o şotie doar a lor. Ea ştia că vorba îi zburase din gură ca un sughiţ neintenţionat şi locotenentul ştia şi el asta. Instinctiv amândoi s-au uitat la Pasăre-Săltăreaţă şi la ceilalţi. Pe feţele indienilor nu se citea nimic, totuşi, iar când ochii ofiţerului de cavalerie şi ai femeii care întruchipa două fiinţe se încrucişară din nou, atât unii cât şi ceilalţi zburdau de o veselie lăuntrică doar de ei cunoscută. N-

aveau cum să explice asta cu claritate celorlalţi. Nu era atât de amuzant ca să merite osteneala.

Locotenentul Dunbar n-a păstrat celălalt ponei. L-a dus la locuinţa lui Zece-Urşi şi, fără să ştie şi-a ridicat şi mai sus piedestalul. Tradiţia Comanşilor cerea ca cei cu stare să-şi împartă averea la cei mai puţin norocoşi. Dar Dunbar a răsturnat această tradiţie şi bătrânul a rămas cu gândul că acest om alb este într-adevăr extraordinar.

În noaptea aceea, aşezat lângă focul lui Pasăre-Săltăreaţă şi ascultând o conversaţie pe care n-o înţelegea, locotenentul Dunbar a zărit-o pe Înfruntă-Cu-Pumnul. Stătea ghemuită la câteva picioare mai încolo şi-l privea. Îşi ţinea capul uşor înclinat şi ochii păreau că-i ard de curiozitate. Înainte ca ea să-şi retragă privirea, el arătă cu capul în direcţia războinicului care conversa, arboră un aer oficial şi acoperindu-şi o parte a gurii cu mâna, şopti sonor „Corect”.

Atunci ea îşi întoarse repede faţa într-o parte. Dar nu înainte ca el să audă un chicotit clar.

3

N-ar mai fi avut nici un rost să mai rămână. Aveau atâta carne că de-abia o puteau transporta. Imediat după ce s-a crăpat de ziuă, au împachetat tot şi până la jumătatea dimineţii coloana se afla pe drum. Cu toate travois-urile încărcate cu vârf, drumul de întoarcere le-a luat de două ori mai mult şi până să ajungă la Fort Sedgewick începuse să se lase seara.

O travois încărcată cu câteva sute de pfunzi de carne a fost adusă şi descărcată în magazia de provizii. Au urmat saluturile de rămas-bun şi în timp ce locotenentul Dunbar îi privea din pragul colivei lui de turf, caravana se îndepărta spre tabăra ei permanentă din susul râului.

Fără să se fi gândit la asta dinainte, ochii lui scotoceau semiîntunericul din jurul coloanei lungi şi zgomotoase ca s-

o zărească pe Înfruntă-Cu-Pumnul.

N-a descoperit-o.

4

Locotenentul privea întoarcerea lui acasă cu sentimente contradictorii.

Ştia că fortul e căminul lui şi asta îl remonta. Era minunat să-şi poată scoate cizmele, să se culce pe pat şi să se întindă fără să fie privit de alţii. Printre pleoapele întredeschise se uita la fitilul care pâlpâia în lampă şi cutreiera leneş cu gândul prin împrejurările tăcute ale colibei. Toate erau la locul lor şi el, de asemenea.

Totuşi n-au trecut multe minute şi s-a pomenit că-şi leagănă piciorul drept aşa, într-o doară.

Ce faci? se întrebă, domolindu-şi piciorul. Doar nu eşti nervos.

După numai un minut se trezi că bate toba cu degetele mâinii drepte pe piept.

Nu era nervos. Era plictisit. Plictisit şi singur.

Altădată ar fi întins mâna după cutia cu ustensile de fumat şi şi-ar fi făcut o ţigară şi s-ar fi apucat să pufăie din ea. Dar nu mai avea tutun.

Se gândi atunci că ar putea arunca o privire la râu şi atunci îşi trase din nou cizmele şi ieşi.

Se opri, cu gândul la platoşa care-i devenise atât de preţioasă.

Era pusă peste şaua din fondurile armatei, pe care o adusese de la magazie. Intră din nou doar ca să se uite la ea.

Chiar la lumina palidă a lămpii, strălucea intens. Locotenentul Dunbar îşi trecu palma peste oasele tubulare. Erau ca din sticlă. Când o luă în mână se auzi un clinchet când fiecare fluier de os s-a sărutat cu celelalte. Îi plăcea senzaţia de duritate răcoroasă în contact cu pieptul gol.

„Privirea la râu” se transformă într-o lungă plimbare.

Luna era din nou aproape plină aşa că n-avea nevoie de felinar în timp ce păşea uşor de-a lungul malului înalt de unde, în vale, se zărea râul.

Nu se grăbea şi se oprea adeseori ca să se uite la râu sau la vreo ramură de copac îndoindu-se în bătaia vântului sau la vreun iepure care ronţăia frunzişul unui arbust. Nimic nu-i băga în seamă prezenţa.

Se simţea invizibil. Şi-i făcea plăcere să se simtă aşa.

După aproape o oră se întoarse şi o porni spre casă. Dacă ar fi fost cineva prin preajmă în timp ce trecea, ar fi văzut că, în pofida pasului uşor şi a atenţiei pe care nu şi-o acorda sieşi ci celor din preajmă, locotenentul nu prea era invizibil.

Cel puţin nu atunci când se oprea să se uite la lună. Atunci îşi înălţa capul şi-şi răsucea trupul ca să privească lumina magică şi platoşa scânteia albă ca o stea cu destinaţia pământ.

5

A doua zi s-a întâmplat ceva ciudat.

Şi-a petrecut dimineaţa şi o parte din după-masă încercând să trebăluiască pe lângă casă: a sortat din nou ceea ce mai rămăsese din provizii, a dat foc la câteva lucruri care nu-i mai trebuiau, a descoperit cum să depoziteze carnea conservând-o şi a scris câteva rânduri în jurnal.

Dar a făcut totul fără multă tragere de inimă. S-a gândit să consolideze din nou ţarcul dar în cele din urmă a hotărât că ar însemna doar să-şi facă de lucru. Îşi făcuse deja de lucru. Se simţea debusolat.

Când soarele coborâse binişor, s-a trezit că vrea să mai facă o plimbare prin preerie. Fusese o zi ucigător de fierbinte. Sudoarea datorată muncii îi udase pantalonii şi în partea superioară a coapselor pielea îl ardea şi-l ustura. Nu vedea nici un motiv pentru care trebuia să-şi facă

plimbarea în halul ăsta. Aşa că Dunbar a plecat să se plimbe dezbrăcat şi spera să dea de Două-Şosete.

A lăsat în spatele lui râul şi a tăiat-o peste întinderea acoperită de ierburi care unduiau cu un suflu al lor propriu, în toate direcţiile.

Iarba crescuse cât se poate de înaltă, iar în unele locuri îi atingea şoldurile. Deasupra capului, cerul de un albastru curat scotea în relief, ca pe nişte decupaje, norii albi, bucălaţi.

Se întinse în iarba înaltă pe o moviliţă, la o milă depărtare de fort. Apărat de vânt din toate părţile, trupul lui înghiţea ultimele raze calde de soare în timp ce privirea visătoare urmărea mişcarea lentă a norilor.

Locotenentul se întoarse pe o parte ca să-şi prăjească spatele. Când s-a mişcat în iarbă a simţit brusc că-l năpădeşte o senzaţie, ceva ce nu mai simţise de atâta timp încât la început n-a fost sigur despre ce e vorba.

Ierburile de deasupra lui au foşnit uşor la adierea vântului.

Simţea căldura soarelui pe spate ca o pătură fierbinte şi uscată. Senzaţia creştea, creştea mereu şi Dunbar nu i-a mai putut rezista.

Mâna îi căzu în jos şi atunci mintea locotenentului încetă să mai funcţioneze. Ceea ce făcea nu era dirijat de nimic, nici de vizuini, nici de cuvinte, nici de amintiri. Se lăsa pradă senzaţiei şi atâta tot.

Când deveni din nou conştient se uită la cer şi văzu pământul învârtindu-se în mişcarea norilor. Se rostogoli pe spate, îşi întinse braţele pe lângă corp ca şi cum ar fi fost mort şi se lăsă să plutească pe patul lui de ierburi şi pământ.

Apoi îşi închise ochii şi dormi o jumătate de oră.

S-a sucit şi s-a zvârcolit în noaptea aceea, gândurile îi zburau de la un subiect la altul de parcă ar fi alergat dintr-o cameră într-alta de-a lungul unui şir de camere, în căutarea unui loc unde să se odihnească. Fiecare cameră era fie încuiată, fie neospitalieră, până când ajunse la locul despre

care ştia, în subconştient, că era destinaţia lui de-atâta vreme.

Camera era plină de indieni.

Ideea era atât de bună că s-a gândit să plece chiar atunci spre tabăra lui Zece-Urşi. Dar i s-a părut că prea dă năvală.

O să mă scol devreme, îşi spuse. S-ar putea ca de data asta să rămân câteva zile.

S-a deşteptat nerăbdător înainte de revărsatul zorilor dar s-a stăpânit să nu se scoale imediat şi a înlăturat ideea de a da o fugă direct până-n sat. Vroia să meargă dar nu vroia să se amăgească cu aşteptări pripite, aşa că a rămas în pat până s-a luminat de-a binelea.

Când se îmbrăcase complet dar nu-şi pusese încă cămaşa, o ridică în mână şi-şi trecu un braţ prin mânecă. Apoi se întrerupse şi se uită prin fereastră să vadă cum e vremea, înăuntru era deja cald, afară era probabil şi mai cald.

„O să fie o zi caniculară”, se gândi scoţându-şi braţul din mâneca cămăşii.

Platoşa atârna de un cui şi când întinse mâna după ea, locotenentul îşi dădu seama că dorise s-o poarte indiferent de felul cum arăta vremea.

Şi-a împachetat totuşi cămaşa şi a pus-o într-un rucsac, pentru orice eventualitate.

7

Afară îl aştepta Două-Şosete.

Când îl văzu pe locotenentul Dunbar că iese pe uşă, făcu doi-trei paşi iuţi îndărăt, se învârti în cerc, mai făcu câţiva paşi într-o parte şi apoi se lungi, gâfâind ca un căţeluş.

Dunbar îşi înclină puţin capul neştiind ce să creadă.

— Ce te-a apucat?

Lupul şi-a ridicat capul la auzul vocii locotenentului. Privirea îi era atât de pătrunzătoare că Dunbar râse pe înfundate.

— Vrei să mergi cu mine?

Două-Şosete sări în picioare şi se uită fix la locotenent fără să-şi mişte un singur muşchi.

— Păi atunci, haida!

8

Pasăre-Săltăreaţă se deşteptă cu gândul la „Jun” de la fortul omului alb.

„Jun”. Ce nume curios. Încercă să-şi închipuie ce-o fi putând să-nsemne. Poate Călăreţ-Tânăr. Sau Călăreţ-Iute. Probabil ceva legat de călărie.

Bine că s-a terminat prima vânătoare din anotimp. Dat fiind că bizonii apăruseră în cele din urmă, se rezolvase problema hranei, iar asta însemna că se putea întoarce cu oarecare rezultate, la proiectul drag inimii lui. O să-l reia chiar de azi.

Vraciul s-a dus acasă la doi sfetnici apropiaţi şi i-a întrebat dacă vor să plece călare cu el acolo. A fost surprins de ce repede au primit să-l însoţească dar, totuşi, a privit asta ca pe un semn bun. Nimeni nu se mai temea acum. De fapt, oamenii păreau că se simt bine în prezenţa soldatului alb. În ultimele câteva zile, auzise exprimate păreri, în unele discuţii, cum că albul le devenise drag.

Pasăre-Săltăreaţă plecă călare din tabără având o stare de spirit excelentă pentru ziua care-i stătea în faţă. În primele stadii, planul lui decursese bine. Faza de cultivare se încheiase, în sfârşit. Acum se putea apuca de treaba propriu-zisă, de a investiga rasa albă.

9

Locotenentul Dunbar bănuia că făcuse aproape patru mile. Se aşteptase ca lupul să-l părăsească cu mult înainte să parcurgă două mile. După trei mile începuse chiar să se mire. Iar acum, după patru mile, era absolut stupefiat.

Pătrunseseră într-o depresiune îngustă, acoperită cu iarbă, între două maluri, iar lupul îi ţinea încă tovărăşie. Până atunci, niciodată nu se aventurase atât de departe pe urmele lui.

Locotenentul sări jos de pe spinarea lui Cisco cu un salt, forfecând din picioare şi se uită ţintă la Două-Şosete. Aşa cum îi era obiceiul, lupul s-a oprit şi el. Cisco îşi aplecă capul şi începu să rumege iar Dunbar o porni spre Două-Şosete, gândindu-se că presat de apropierea lui, lupul o să se retragă. Dar capul şi urechile care se vedeau din iarbă nu se clintiră şi când, în sfârşit, locotenentul se opri, nu-i mai despărţea decât un yard.

Lupul îşi înclină capul, aşteptând, dar altminteri nu se mişcă iar Dunbar se ghemui la pământ.

— Nu cred că acolo unde merg eu, tu o să fii bine-venit, zise el cu voce tare, ca şi cum ar fi stat la taclale cu un vecin de nădejde.

Se uită în sus la soare: O să fie foarte cald; de ce nu te întorci acasă?

Lupul asculta cu atenţie, dar nu se mişcă totuşi.

Locotenentul se ridică, cu un balans, în picioare.

— Haida, Două-Şosete, zise el supărat, du-te acasă.

Îl goni cu o mişcare din mâini iar Două-Şosete o zbughi într-o parte.

Îl uşui din nou, lupul ţopăi câţiva paşi dar era evident că Două-Şosete n-avea de gând să se ducă acasă.

— Foarte bine, spuse Dunbar răspicat. Să nu te duci acasă. Să stai. Să stai acolo.

Şi-a subliniat cuvintele dojenindu-l cu degetul şi făcu stânga-n-prejur. Nici nu se întoarse bine când a auzit urletul. Nu era un urlet în toată legea, ci grav, melancolic şi clar.

Un urlet.

Locotenentul întoarse capul şi-l văzu pe Două-Şosete cu botul înălţat, cu ochii la el, scâncind ca un copil îmbufnat.

Un observator obiectiv ar fi găsit că spectacolul este remarcabil, dar pentru locotenent, care cunoştea lupul

destul de bine, asta a fost picătura care a umplut paharul.

— Să pleci acasă! urlă Dunbar şi se repezi la Două-Şosete. Ca băiatul care a pus răbdarea tatălui prea mult la încercare, lupul şi-a lăsat în jos urechile şi a luat-o la fugă cu coada între picioare.

În acest timp locotenentul Dunbar a început să fugă în direcţie opusă, cu gândul să ajungă la Cisco, să galopeze din răsputeri şi să-l fenteze pe Două-Şosete.

Îşi croia drum prin iarbă, gândindu-se la acest plan, când lupul a apărut alături de el, ţopăind de fericire.

— Să pleci acasă! a zbierat locotenentul şi s-a întors brusc spre cel ce-l urmărea. Două-Şosete a ţâşnit drept în sus ca un iepure speriat, cu labele răsfirate din pricina panicii bruşte. Când a aterizat la pământ locotenentul se afla doar cu un pas în spatele lui. A întins mâna şi l-a apucat pe Două-Şosete de rădăcina cozii şi i-a strâns-o zdravăn. Lupul a ţâşnit înainte de parcă s-ar fi declanşat o rachetă sub el iar Dunbar s-a pornit să râdă cu atâta poftă că a trebuit să se oprească din alergat.

Două-Şosete a alergat în salturi şi s-a oprit la douăzeci de yarzi de el şi privea înapoi cu o expresie atât de nedumerită încât locotenentul n-a putut să nu-l compătimească.

I-a fluturat cu mâna rămas-bun şi, râzând încă de unul singur, s-a întors ca să descopere că Cisco o luase înapoi pe drumul pe care veniseră, tot păscând iarba suculentă.

Locotenentul o porni în trap uşor şi nu-şi putea stăvili râsul când îşi amintea cum arăta Două-Şosete ţâşnind din strângerea lui.

Dunbar tresări violent când ceva îl apucă de gleznă şi apoi îi dădu drumul. Se răsuci, gata să înfrunte agresorul nevăzut.

Două-Şosete se afla chiar acolo, lângă el, gâfâind ca un luptător între două reprize.

Locotenentul se uită la el câteva secunde.

Două-Şosete aruncă o privire indiferentă în direcţia casei, de parcă se gândea că s-ar putea ca jocul să se apropie de sfârşit.

— E-n ordine, zise locotenentul cu blândeţe, capitulând cu un gest semnificativ. Poţi să vii sau poţi să rămâi. Şi cu asta am terminat căci nu mai am timp.

Poate că s-a auzit atunci un zgomot abia perceptibil sau poate vântul a adus ceva cu el. Indiferent ce-a fost, Două-Şosete a prins acel ceva din zbor. S-a rotit fulgerător şi şi-a fixat privirea la drumul parcurs, cu părul zburlit tot.

Dunbar s-a uitat şi el l-a zărit imediat pe Pasăre-Săltăreaţă, cu încă doi oameni. Erau aproape, privind de pe buza unui mal.

Dunbar s-a grăbit să fluture mâna şi să le strige salutul lui, iar Două-Şosete a plecat pe nesimţite.

10

Pasăre-Săltăreaţă şi prietenii lui urmăreau spectacolul de o bună bucată de vreme, aşa că-l văzuseră în întregime. Se distraseră de minune. Pasăre-Săltăreaţă ştia şi el că fusese martor la ceva cu totul deosebit, ceva ce oferise răspuns la una din nedumeririle referitoare la omul alb – ce nume să-i dea.

Omul se cade să aibă un nume adevărat, se gândi el în timp ce cobora ca să-l întâlnească pe Dunbar, mai cu seamă când este un alb care se comportă în felul ăsta.

Îşi aminti vechile nume, ca Omul-Care-Străluceşte-Ca-Zăpada şi câteva din numele de dată recentă, care circulau din gură în gură, ca Găseşte-Bizonii. Nici unul nu i se potrivea cu adevărat. Cu siguranţă nici Jun.

Era sigur că acesta era numele potrivit. Se potrivea personalităţii soldatului alb. Oamenii îşi vor aminti de el prin acest nume. Iar Pasăre-Săltăreaţă personal, cu doi martori care să-l susţină, fusese de faţă la momentul când Marele Spirit i-l dezvăluise.

Şi l-a rostit pentru sine de câteva ori în timp ce cobora panta. Sunetele erau la fel de grozave ca numele însuşi:

Dansează-Cu-Lupii.

CAPITOLUL XXI.

1

Într-un fel discret, a fost una din zilele cele mai pline de satisfacţii din viaţa locotenentului Dunbar.

Cei din familia lui Pasăre-Săltăreaţă l-au salutat cu atâta căldură şi respect încât a simţit că este mai mult decât un oaspete. Erau de-a dreptul fericiţi să-l vadă.

El şi Pasăre-Săltăreaţă s-au instalat să fumeze dar din pricina repetatelor întreruperi, de altfel întreruperi plăcute, fumatul lor s-a prelungit până după-amiază.

Vestea despre numele locotenentului Dunbar şi cum şi l-a căpătat s-a răspândit în tabără cu viteza uluitoare cunoscută ş indiferent ce suspiciuni sâcâitoare s-ar fi putut să existe la unii în privinţa soldatului alb, ele s-au evaporat la aflarea aceste veşti dătătoare de speranţe.

Nu era zeu, dar nu era nici ca vreuna din gurile-cu-păr pe care le întâlniseră. Era un om de leac. Soseau într-una războinici, unii din ei dorind să-l salute, alţii nedorind altceva decât să-l privească pe Dansează-Cu-Lupii.

Acum locotenentul recunoştea pe mulţi din ei. Cum sosea cineva, el se ridica în picioare şi se înclina scurt ca de obicei. Unii îi întorceau plecăciunea. Câţiva dădeau mâna cu el aşa cum îl văzuseră că face.

Nu puteau discuta mult, dar locotenentul se descurca din ce în ce mai bine prin gesturi, încât acum reuşea să reediteze câteva din momentele principale ale vânătorii care se încheiase de curând. Majoritatea vizitelor se bazau pe asta.

După câteva ore şuvoiul neîntrerupt de vizitatori se împuţinase din ce în ce şi după plecarea ultimului om, Dunbar stătea şi se întreba de ce n-o văzuse pe Înfruntă-

Cu-Pumnul şi dacă făcea şi ea parte din programul vizitelor, când, deodată, se trezi că intră în casă Cu-Păru-N-Vânt.

Înainte să schimbe obişnuitele saluturi, atenţia fiecăruia a fost captată de obiectele pe care le schimbaseră între ei: tunica neîncheiată în nasturi şi strălucitoarea platoşă din oase. La vederea lor, fiecare s-a arătat, cu discreţie, mulţumit.

În timp ce-şi strângeau mâna, locotenentul Dunbar s-a gândit: îmi place tipul; e plăcut să-l întâlneşti.

Aceleaşi sentimente ocupau loc de frunte în gândurile lui Cu-Păru-N-Vânt şi s-au aşezat alături ca să discute ca între prieteni, deşi nici unul nu înţelegea ce spunea celălalt.

Pasăre-Săltăreaţă a strigat la soţia lui să aducă mâncare şi curând, cei trei devorau un prânz de turte din pastă de carne şi fructe mici de pădure. Mâncau în tăcere, fără să rostească un cuvânt.

După-masă s-a mai fumat o pipă iar cei doi indieni s-au pornit să discute dar locotenentul nu înţelegea nimic. Totuşi, din gesturi şi sunete, a bănuit că subiectul lor era destul de serios.

Se părea că pun ceva la cale, aşa că nu s-a mirat când, la sfârşitul discuţiei, cei doi bărbaţi s-au ridicat în picioare şi i-au cerut să-i urmeze.

Dunbar a mers după ei până în spatele cortului lui Pasăre-Săltăreaţă, unde erau depozitate nişte materiale. Se aflau acolo o stivă frumos construită de prăjini de salcie mlădioasă, alături de o grămadă mare de tufişuri uscate.

Cei doi mai avură o discuţie, mult mai scurtă de data asta, după care se apucară de treabă. Când locotenentul a înţeles ce se înjgheba acolo, a dat şi el o mână de ajutor ba ici, ba colo, dar, înainte să poată să-i ajute cine ştie ce, materialele luaseră deja forma unui umbrar îmbietor, de vreo patru-cinci picioare înălţime.

Lăsaseră descoperită o mică porţiune, pentru intrare şi primul care a fost poftit să intre a fost locotenentul Dunbar. Nu prea era loc de stat în picioare dar, aşezat jos, găsea că locul e spaţios şi liniştit. Tufişurile protejau bine de soare şi

nu erau atât de dese încât aerul să nu poată circula cu uşurinţă.

După ce-a făcut toate aceste constatări în grabă şi-a dat seama că Pasăre-Săltăreaţă şi Cu-Păru-N-Vânt se făcuseră nevăzuţi. În urmă cu o săptămână nu s-ar fi simţit în apele lui să constate că e lăsat singur aşa, pe neaşteptate. Dar ca şi indienii, ajunsese şi el să nu mai fie bănuitor. Locotenentul era mulţumit că poate sta liniştit rezumat de peretele din spate, surprinzător de rezistent, al umbrarului ascultând sunetele, devenite acum familiare ale taberei lui Zece-Urşi şi aşteptând să vadă ce-o să mai urmeze.

Lucrurile nu se lăsară mult aşteptate.

Trecuseră doar câteva minute, când auzi zgomot de paşi care se apropiau. Cu mers legănat, pătrunse înăuntru Pasăre-Săltăreaţă şi se aşeză destul de departe de locotenent, încât între ei era o distanţă bunicică.

O umbră profilată pe intrare îi spunea lui Dunbar că mai era cineva care aştepta să intre. Fără să se gândească mult, îşi zise că trebuie să fie Cu-Păru-N-Vânt.

Pasăre-Săltăreaţă strigă ceva cu voce caldă. Umbra se mişcă în acompaniament de clinchet de clopoţei şi intră aplecându-se puţin, Înfruntă-Cu-Pumnul.

Dunbar se trase într-o parte ca să-i facă loc în timp ce ea căuta unde să se aşeze, între ei doi şi în cele câteva secunde cât îi trebuiră până se aşeză, el observă ce era nou la ea.

Clopoţeii erau cusuţi de-o parte şi de alta a mocasinilor ei brodaţi frumos cu mărgele. Rochia din piele de căprioară arăta ca o moştenire preţioasă de familie, ceva păstrat cu grijă şi care nu se lua la purtare în fiecare zi. Corsajul era presărat cu oscioare mici şi subţiri aranjate şiruri-şiruri. Erau dinţi de elan.

La încheietura mâinii din spre partea lui, purta o brăţară de alamă masivă. La gât avea un colier din acelaşi fel de oase tubulare ca cele de pe platoşa lui. Părul, proaspăt spălat şi parfumat, îi atârna pe spate într-o singură coadă, scoţând mai bine în relief pometţii proeminenţi şi fruntea

înaltă. Acum îi părea mai delicată şi mai feminină. Şi mai albă.

Atunci i se năzări locotenentului că umbrarul fusese ridicat ca să aibă ei doi unde să se întâlnească. Şi în răstimpul cât i-a trebuit fetei să se aşeze şi-a dat seama cât de mult dorise s-o revadă.

Ea încă nu-l privea şi în timp ce Pasăre-Săltăreaţă îi şoptea ceva, locotenentul se hotărî să ia iniţiativa şi s-o salute.

Dar s-a întâmplat că amândoi şi-au întors capetele şi-au deschis gurile şi au rostit cuvântul absolut în acelaşi moment. Cele două formule de salut s-au ciocnit în spaţiul dintre ei şi vorbitorii s-au simţit stânjeniţi de felul cum întâmplarea le-a dirijat începutul.

Pasăre-Săltăreaţă a văzut în această întâmplare un semn bun. El a văzut doi oameni care gândeau la fel. Şi pentru că el tocmai asta şi nădăjduia, faptul l-a izbit ca fiind cumva o ironie.

Vraciul a râs ca pentru sine. Apoi întinse mâna spre locotenentul Dunbar şi mormăi, de parcă ar fi spus: „Dă-i drumul… dumneata mai întâi”.

— Bună, spuse locotenentul cu căldură.

Ea îşi ridică capul. Expresia de pe chipul ei indica interesul pentru situaţia în curs, dar, de data asta, nu-i mai vedea acea ostilitate pe care o afişase până atunci.

— Bună, răspunse ea.

2

Rămaseră mult timp în umbrar în ziua aceea şi o bună parte din timp şi l-au petrecut revăzând cele câteva cuvinte simple pe care le schimbaseră între ei cu ocazia acelei prime întâlniri oficiale.

Spre apusul soarelui când toţi trei obosiseră de repetările şi poticnelile de la tot pasul, se lămuri că traducerea în engleză a numelui ei era „Înfruntă-Cu-Pumnul”.

Ea era atât de surescitată că începu pe dată să-l înveţe pe Dunbar ce înseamnă numele ei. Mai înainte de toate trebuia să transmită ceea ce dorea. A arătat spre el şi a spus „Jun”, apoi a arătat spre ea şi n-a mai spus nimic. În continuare, a ridicat un deget care însemna: Stai. Am să-ţi arăt.

Regula era ca el să execute ce-i cerea ea, apoi să ghicească cuvântul pentru acea acţiune şi să-l spună în engleză. Ea vroia ca el să stea în picioare, dar acolo, în umbrar, lucrul nu era cu putinţă aşa că i-a scos zorită, pe amândoi bărbaţii afară, unde puteau să aibă libertate deplină de mişcare.

Locotenentul Dunbar a ghicit „ridica”, „ridică”, „se scoală” şi „în picioare”, mai înainte de a nimeri să spună „stă în picioare”. ’ N-a fost atât de greu cu „cu”, iar „pumnul” l-a priceput de la prima încercare. După ce el le-a rostit în engleză, ea l-a învăţat să le spună în limba Comanşilor.

După aceea, în succesiune rapidă, a învăţat „Cu-Păru-N-Vânt”, „Zece-Urşi” şi „Pasăre-Săltăreaţă”.

Locotenentul Dunbar era surescitat. A cerut ceva cu ce să noteze şi cu ajutorul unei bucăţele de cărbune a scris cele patru nume aşa cum se pronunţau ele în limba Comanşilor pe o fâşie de scoarţă de copac, subţire şi albă.

Înfruntă-Cu-Pumnul a rămas rezervată în tot acest răstimp. Dar în sinea ei era emoţionată. În minte cuvintele englezeşti cădeau ca o ploaie de scântei în timp ce mii de uşi ce stătuseră atâta vreme ferecate se deschideau acum de perete. Emoţia învăţării îi dădea un fel de beţie.

De fiecare dată când locotenentul parcurgea lista de cuvinte scrise pe coaja de copac şi de fiecare dată când se apropia de pronunţia corectă a acestor nume, ea îl încuraja cu un mic zâmbet şi spunea „da”.

Din partea lui, locotenentul Dunbar n-avea nevoie să-i vadă micul zâmbet ca să fie convins că-l încuraja cu sinceritate. Îi simţea sinceritatea în felul cum rostea acel „da” şi în forţa din ochii ei căprui luminoşi.

Faptul că el rostea aceste cuvinte în engleză şi în limba Comanşilor însemna ceva cu totul special pentru ea. Fiorul ei lăuntric palpita în jurul acestor cuvinte. Iar locotenentul simţea acest fior.

Nu era femeia atât de tristă şi pierdută peste care dăduse în preerie. Momentul acela rămase undeva în urmă. Se simţea fericit să vadă cât de mult se depărtase de acel moment.

Cel mai preţios lucru era bucăţica de coajă de copac pe care o ţinea în mâini. O ţinea strâns, hotărât să n-o lase să-i scape. Era prima porţiune de hartă care-i va conduce paşii în viitorul pe care s-ar putea să-l împartă cu aceşti oameni. Atâtea lucruri vor fi cu putinţă de-aci înainte.

Totuşi cel mai profund afectat de această întorsătură a lucrurilor era Pasăre-Săltăreaţă. Pentru el era un miracol de cel mai înalt grad, egal cu participarea la ceva mistuitor, ca naşterea sau ca moartea.

Visul lui se împlinise.

Când l-a auzit pe locotenent că-i rosteşte numele în limba lor, a Comanşilor, i s-a părut ca şi când un zid de nepătruns ar fi pierit ca fumul. Iar ei puteau trece dincolo. Puteau comunica.

În măsură egală, imaginea lui despre Înfruntă-Cu-Pumnul se amplificase. Ea nu mai era Comanşi. În calitate de mediator al cuvintelor lor, ea devenise ceva în plus. Ca şi locotenentul, el auzea acest ceva în sunetul cuvintelor ei englezeşti şi-l vedea în forţa nouă din ochii ei. Primise ceva, ceva ce înainte îi lipsise şi Pasăre-Săltăreaţă ştia ce este acest lucru.

Sângele ei de mult uitat curgea din nou, sângele ei nediluat de albă.

Impactul acestor lucruri era mai mult decât putea suporta chiar şi Pasăre-Săltăreaţă şi, ca profesorul care ştie când să-şi lase elevii să se recreeze, i-a spus lui Înfruntă-Cu-Pumnul că pentru o zi era de ajuns.

Pe faţa ei trecu o umbră de dezamăgire. Apoi lăsă capul în jos şi dădu supusă din cap.

În clipa aceea totuşi, îi trecu prin cap o idee minunată.

Privi în ochii lui Pasăre-Săltăreaţă şi-l întrebă plină de respect dacă se putea să mai facă ceva.

Vroia să-l înveţe pe soldatul alb propriul lui nume.

Era o idee bună, atât de bună că Pasăre-Săltăreaţă nu-şi putu refuza fiica adoptivă. Aşa că i-a spus să continue.

Ea şi-a amintit cuvântul imediat. Îl vedea înaintea ochilor dar nu-l putea rosti. Şi nu-şi amintea cum reuşise când era fetiţă. Bărbaţii aşteptară în timp ce ea încercă să-şi amintească.

Atunci locotenentul Dunbar îşi ridică involuntar mâna ca să gonească un ţânţar care-i bâzâia la ureche şi într-o clipă ea revăzu totul.

Înşfăcă mâna locotenentului, oprindu-i zborul prin aer, iar vârfurile degetelor de la cealaltă mână le aşeză cu atenţie pe şoldul lui. Şi mai înainte ca vreunul din cei doi bărbaţi să reacţioneze cumva, conduse paşii lui Dunbar pe urmele unei amintiri tremurate dar clare de vals.

După câteva secunde, s-a tras înapoi, rezervată, lăsându-l pe locotenentul Dunbar într-o stare de şoc. A trebuit să facă eforturi mari ca să-şi amintească rostul exerciţiului.

În mintea lui s-a stins o lumină. Apoi lumina i s-a aprins în ochi şi, ca singurul băiat din clasă care ştie răspunsul i-a zâmbit profesoarei sale.

3

De-aci încolo era uşor să deprindă restul.

Locotenentul Dunbar se aşeză într-un genunchi şi scrise numele în partea de jos a gramaticii lui din scoarţă de copac. Privirea lui zăbovi contemplând felul cum arăta scris în engleză. Părea mai mare decât un nume obişnuit. Cu cât se uita mai mult la el, cu atât îi plăcea mai mult.

Îl rosti pentru sine: Dansează-Cu-Lupii.

Locotenentul se ridică în picioare, se înclină scurt înspre Pasăre-Săltăreaţă şi întocmai ca valetul care s-ar putea să

anunţe sosirea unui oaspete la cină, cu modestie, fără emfază, mai spuse numele încă odată.

De data asta îl spuse în limba Comanşilor.

„Dansează-Cu-Lupii”.

CAPITOLUL XXII.

1

Dansează-Cu-Lupii rămase la locuinţa lui Pasăre-Săltăreaţă în noaptea aceea. Era sfârşit dar, aşa cum se întâmplă câteodată, era prea obosit ca să adoarmă. Evenimentele zilei îi ţopăiau în minte ca floricelele de porumb într-o tigaie.

Când, în cele din urmă, începu să alunece pe panta somnului, locotenentul pătrunse în asfinţitul unui vis pe care nu-l mai avusese de copil. Împresurat de stele, plutea prin vidul cosmic îngheţat şi lipsit de sunete, un băieţel uşor ca pana, singur într-o lume de argint şi smoală.

Dar nu-i era frică. Se simţea confortabil, la căldură, sub cuverturile unui pat cu baldachin, iar să pluteşti aşa, ca o sământă solitară, prin tot universul, chiar dacă ar fi fost să fie pentru vecie, nu însemna o povară. Era o bucurie.

Aşa a adormit în prima lui noapte din tabăra de vară ancestrală a Comanşilor.

2

În lunile care au urmat, locotenentul Dunbar a adormit de multe ori în tabăra lui Zece-Urşi.

Se întorcea deseori la Fort Sedgewick, dar împins mai ales de sentimentul vinovăţiei decât de dorinţă. Chiar în timp ce se afla acolo ştia că menţine cea mai şubredă aparenţă. Totuşi se simţea dator s-o facă.

Ştia că nu avea nici un motiv logic să continue să stea acolo. Fiind acum sigur că armata abandonase postul şi pe el odată cu postul, îl bătea gândul să se întoarcă la Fort

Hays. Îşi făcuse deja datoria. De fapt credinţa lui faţă de post şi de armata S.U.A. Fusese exemplară. Putea să plece cu capul sus.

Ceea ce-l reţinea era atracţia unei alte lumi, o lume pe care abia începuse s-o exploreze. N-ar fi putut spune cu exactitate când s-a întâmplat, dar a priceput că visul lui de a servi la frontieră, un vis plăsmuit să servească graniţele mărunte ale serviciului militar, îi indicase de la bun început că aventura în care era acum angajat n-avea practic limite. Alături de ea, ţări, armate şi rase păleau. Descoperise o mare sete şi nu mai putea s-o înăbuşe aşa cum pe un muribund nu-l poţi refuza dacă-ţi cere apă.

Vroia să vadă ce se va întâmpla şi din pricina asta a renunţat la ideea de a se întoarce în armată. Dar nu renunţase complet la ideea că armata s-ar putea întoarce la el. Mai curând sau mai târziu trebuia s-o facă.

Aşa că în vizitele lui la fort se ocupa, ca să-şi umple timpul, cu lucruri mărunte: repara câte-o ruptură în pânza umbrarului, îndepărta pânzele de păianjen de prin colţurile colibei lui de turf, nota în jurnal.

Îşi impunea să facă toate astea de parcă indirect ar fi voit să rămână în legătură cu vechea lui viaţă de aici. Implicat adânc, aşa cum era, în viaţa Comanşilor, nu avea inima să arunce totul peste bord ca pe un balast, iar mişcările serbede, fără conţinut, pe care le executa îi permiteau să mai rămână agăţat de crâmpeiele trecutului.

Prin vizitele făcute la fort într-o manieră semi-regulată, păstra disciplina acolo unde nu mai era nevoie de ea şi procedând aşa, mai păstra şi ideea de locotenent John J. Dunbar. S.U.A.

Notările în jurnal nu mai conţineau descrieri ale zilelor lui acolo. Majoritatea nu erau mai mult decât o aproximare a datei, un scurt comentariu despre vreme sau starea sănătăţii lui şi o semnătură. Chiar să fi vrut, ar fi fost o întreprindere mult prea amplă să încerce să descrie viaţa nouă pe care o trăia. Şi apoi, era viaţa lui.

Inevitabil, cobora de pe mal până la râu, de obicei cu

Două-Şosete la remorca lui. Lupul fusese primul lui contact autentic şi locotenentul se bucura întotdeauna să-l vadă. Timpul petrecut împreună în tăcere era ceva la care ţinea foarte mult.

Se oprea câteva minute la marginea apei urmărind curgerea ei. Dacă era lumină suficientă se putea vedea în apă, clar, ca într-o oglindă. Îi crescuse părul până dincolo de linia umerilor.

Faţa i se înnegrise, arsă de soare şi bătută de vânt, zi de zi. Se răsucea pe toate părţile ca un bărbat îmbrăcat după ultima modă, admirându-şi platoşa pe care o purta acum ca o uniformă. Cu excepţia lui Cisco, nimic din ce-i aparţinea nu o întrecea în valoare.

Uneori imaginea din apă îi dădea fiori de buimăceală. Arăta acum atât de mult ca unul din ei. Când se întâmpla aşa, rămânea în echilibru instabil pe un picior în timp ce-l ridica pe celălalt destul de sus ca apa să reflecte pantalonii cu vipuşti şi cizmele negre, înalte, de călărie.

Din când în când se gândea să renunţe la ele pentru turetci şi mocasini, dar imaginea din apă îi spunea întotdeauna că locul lor era acolo unde se aflau. În felul lor, făceau şi ele parte din disciplină. O să poarte şi pantalonii şi cizmele până se vor rupe. Apoi o să vadă ce-i de făcut.

În anumite zile, când se simţea mai mult indian decât alb, îşi târa picioarele obosite înapoi, sus pe malul înalt şi atunci fortul îi apărea ca un loc străvechi, o relicvă spectrală a unui trecut atât de îndepărtat că-i venea greu să creadă că a avut vreodată legături cu el.

Cu scurgerea timpului, drumul la Fort Sedgewick a devenit o corvoadă. Vizitele lui erau tot mai rare, intervalul dintre ele creştea. Şi totuşi continua să se ducă călare la vechiul lui cuib.

3

Satul lui Zece-Urşi deveni centrul vieţii lui dar, în pofida

uşurinţei cu care se stabilise acolo, locotenentul Dunbar se mişca aparte. Pielea lui, accentul, pantalonii şi cizmele îl marcau ca pe un vizitator sosit din altă lume şi, întocmai ca Înfruntă-Cu-Pumnul, deveni şi el curând bărbatul care întrupa două fiinţe.

Integrarea lui în viaţa Comanşilor era în permanenţă temperată de vestigiile lumii lăsate în urmă şi când Dunbar încerca să se gândească la adevăratul lui loc în viaţă, privirea îi devenea brusc gânditoare. O ceaţă incoloră şi atotcuprinzătoare îi împăienjenea mintea de parcă toate procesele lui normale de gânduri ar fi fost suprimate. După câteva secunde, ceaţa se ridica şi-şi vedea de treburi, fără ca să-şi dea exact seama ce-l apucase.

Din fericire, asemenea momente s-au rărit cu trecerea timpului.

În centrul primelor şase săptămâni petrecute în tabăra lui Zece-Urşi figura un loc anume – micuţul umbrar din spatele locuinţei lui Pasăre-Săltăreaţă.

Aici, în cursul uneia din şedinţele zilnice care aveau loc dimineaţa şi după-masa şi durau, fiecare în parte, câteva ceasuri, locotenentul Dunbar a putut discuta liber pentru prima oară cu vraciul.

Înfruntă-Cu-Pumnul făcea progrese constante spre fluenţă în vorbire şi până la sfârşitul primei săptămâni cei trei reuşiră să întreţină conversaţii de durată.

Locotenentul considerase întotdeauna că Pasăre-Săltăreaţă era un om bun, dar când Înfruntă-Cu-Pumnul a început să traducă pasaje mari din gândirea lui, în limba engleză, Dunbar descoperi că avea de a face cu o inteligenţă superioară în toate privinţele cunoscute de el.

La început au fost mai ales întrebări şi răspunsuri.

Locotenentul a povestit cum a ajuns la Fort Sedgewick şi le-a vorbit despre izolarea lui inexplicabilă. Deşi interesantă, povestea nu-l satisfăcea pe Pasăre-Săltăreaţă. Dansează-Cu-Lupii ştia prea puţine lucruri. Nici măcar nu cunoştea ce misiune are armata, cu atât mai puţin planurile ei de amănunt, în privinţa efectivelor militare nu putea să

spună nimic. Fusese doar un simplu soldat.

Rasa albă era ceva aparte.

— De ce vin albii în ţara noastră? întreba Pasăre-Săltăreaţă.

Iar Dunbar răspundea:

— Nu cred că vor să vină în această ţară, cred că vor doar să treacă pe aici.

Pasăre-Săltăreaţă para:

— Texanii sunt deja în ţara noastră şi s-au pornit să reteze copacii şi să răscolească pământul. Omoară bizonii şi-i părăsesc în iarbă. Asta se întâmplă acum. Oamenii ăştia sunt deja prea mulţi. Câţi vor mai veni?

Aici locotenentul strâmba din buze şi spunea:

— Nu ştiu.

— Am auzit că se spune, continua vraciul, că albii vor doar pace în ţara asta. De ce vin întotdeauna însoţiţi de soldaţii guri-cu-păr? De ce vin după noi texanii guri-cu-păr, prădalnici şi bine antrenaţi în tactica luptei strânse, când tot ce dorim noi este să fim lăsaţi în pace? Mi s-a spus despre convorbirile şefilor albi cu fraţii mei. Mi s-a spus că aceste convorbiri sunt paşnice şi că se fac promisiuni. Dar mi se mai spune că promisiunile sunt mereu încălcate. Dacă şefii albi vor veni să ne vadă, cum putem şti ce gândesc? Să le acceptăm darurile? Să le semnăm documentele ca să arătăm că între ei şi noi va fi pace? Când eram mic, mulţi Comanşi s-au dus la o casă a dreptăţii din Texas, la o mare întrunire cu şefii albi şi au fost împuşcaţi.

Locotenentul încerca să dea răspunsuri argumentate la întrebările lui Pasăre-Săltăreaţă, dar răspunsurile lui erau, în cel mai bun caz, teorii şubrede, iar când n-avea încotro sfârşea inevitabil prin a spune: De fapt, nu ştiu.

Era foarte atent, căci pricepea preocuparea ascunsă din spatele întrebărilor lui Pasăre-Săltăreaţă şi nu se putea hotărî să spună ce credea într-adevăr. Dacă albii vor veni vreodată până aici cu forţe mari, indienii vor fi inevitabil copleşiţi, oricât de zdravăn ar lupta. Vor fi înfrânţi pur şi

simplu numai de armament.

În acelaşi timp nu-i putea spune lui Pasăre-Săltăreaţă să-şi neglijeze preocupările. Avea nevoie de aceste preocupări. Locotenentul, pur şi simplu, nu-i putea spune adevărul. Dar nici nu-i putea spune vraciului minciuni. Trebuia să nu se implice, ori, simţindu-se încolţit, Dunbar se ascundea în spatele zidului neştiinţei şi spera să apară subiecte noi, mai agreabile, de discuţie.

Dar în fiecare zi, ca o pată care refuză să iasă la spălat, rămânea mereu o întrebare dominantă:

— Câţi vor mai veni?

4

Treptat, Înfruntă-Cu-Pumnul începu să aştepte cu nerăbdare ceasurile petrecute în umbrar. Acum că fusese acceptat de grupul lor, Dansează-Cu-Lupii încetă să mai fie marea problemă care fusese cândva. Legătura lui cu societatea albilor pălise şi, deşi ceea ce reprezenta el era încă ceva cumplit, soldat în sine nu era. Nici măcar nu mai arăta a soldat.

La început, notorietatea activităţii din umbrar o deranja pe Înfruntă-Cu-Pumnul. În permanenţă, subiectele de conversaţie prin sat erau şcolirea lui Dansează-Cu-Lupii, prezenţa lui în tabără şi rolul ei hotărâtor de intermediar în discuţii. Celebritatea o stânjenea de parcă ar fi fost spionată. Îi displăcea mai ales faptul că era pasibilă de dezaprobarea lor pentru că s-a sustras de la îndatoririle zilnice ale unei femei Comanşi. Era adevărat că Pasăre-Săltăreaţă personal o scuzase, dar ea tot era îngrijorată.

Totuşi, la capătul a două săptămâni nici una din temerile ei nu s-a dovedit fondată iar noul respect de care se bucura avea o influenţă benefică asupra personalităţii ei. Zâmbetul îi era mai prompt şi umerii mai drepţi. Importanţa rolului cel nou împrumuta pasului ei o autoritate vizibilă pentru toată lumea. Viaţa îi devenea mai încăpătoare şi în sinea ei ştia

că e un lucru bun.

Şi alţii ştiau lucrul acesta.

Într-o seară, aduna lemne când o prietenă, care se îndeletnicea cu acelaşi lucru, în preajma ei, îi spuse dintr-o dată, cu oarecare mândrie: „Oamenii vorbesc despre tine”.

Înfruntă-Cu-Pumnul îşi îndreptă spatele, nefiind sigură de sensul în care fuseseră folosite cuvintele.

— Ce spun? întrebă ea sec.

— Spun că te ocupi cu leacuri. Spun că poate ar fi bine să-ţi schimbi numele.

— În ce?

— O, nu ştiu, îi răspunse prietena. Limba-Leacurilor, poate, sau ceva cam aşa. Nu-s decât vorbe.

Mergând alături de fată, în lumina amurgului, Înfruntă-Cu-Pumnul frământa în minte toate astea. Ajunseră la marginea taberei când vorbi din nou:

— Îmi place numele meu, spuse ea, conştientă că ceea ce spunea atunci va circula rapid din gură în gură prin tabără. O să-l păstrez.

Câteva nopţi mai târziu, se întorcea la cortul lui Pasăre-Săltăreaţă, după ce se uşurase, când auzi o voce care începu să cânte într-un cort din apropiere. Se opri să asculte şi rămase uluită de ceea ce auzi:

„Comanşii au un pod

Ce duce-n altă lume

Iar podul se numeşte Înfruntă-Cu-Pumnul”.

Prea stânjenită ca să rămână acolo să mai asculte se grăbi să meargă la culcare. Dar în timp ce-şi potrivea cuvertura în jurul gâtului nu gândea lucruri rele despre cântec. Se gândea doar la cuvintele auzite şi, după oarecare meditaţie, a hotărât că păreau destul de bune.

În noaptea aceea a dormit profund. S-a trezit a doua zi, când se luminase. Zorindu-se să recupereze timpul pierdut, ieşi din cort dar se opri imediat.

Dansează-Cu-Lupii ieşea din tabără călare pe murgul mărunţel.

Era o privelişte care făcu să i se strângă inima ceva mai

tare decât şi-ar fi închipuit. Gândul că pleca n-o tulbura prea tare dar gândul că s-ar putea să nu se mai întoarcă o deprima şi asta i se citea pe faţă.

Înfruntă-Cu-Pumnul roşi la gândul că s-ar putea să-i ghicească cineva gândurile. Aruncă o privire iute în jur şi se roşi şi mai tare.

Pasăre-Săltăreaţă o privea.

Încercă să-şi vină-n fire, numai că inima îi bătea năvalnic.

Vraciul venea spre ea.

— Astăzi nu vom mai discuta, îi spuse, cercetându-i faţa cu atâta atenţie, că simţi cum i se zvârcoleşte stomacul.

— Înţeleg, spuse ea, încercând să păstreze un ton neutru.

Dar citea în ochii lui curiozitate, o curiozitate care reclama o explicaţie.

— Îmi place să discutăm, continuă ea. Mă simt bine când rostesc cuvintele din limba albilor.

— Vrea să vadă fortul omului alb. Se întoarce la apusul soarelui.

Vraciul îi aruncă încă o privire cercetătoare şi spuse:

— Vom discuta mai multe mâine.

Ziua ei se scurgea minut cu minut.

Pândea soarele ca slujbaşul plictisit care pândeşte fiecare tic-tac al ceasului. Nimic nu se mişcă mai încet ca timpul atunci când stai cu ochii pe el. Din pricina asta se concentra greu asupra treburilor ei.

Când nu pândea cum se scurge vremea, visa cu ochii deschişi.

Acum, când el devenise o fiinţă reală, ea descoperea că-l admiră pentru unele lucruri. Unele erau legate de faptul că şi el şi ea erau albi. Altele îi aparţineau numai lui. Dar toate îi trezeau interesul pentru el.

Simţea o misterioasă mândrie când se gândea la faptele săvârşite de el, fapte cunoscute de toţi ai ei.

Când îşi amintea cum juca el teatru, începea să râdă. Uneori era tare caraghios. Caraghios dar nu ridicol. În toate privinţele părea sincer şi deschis şi respectuos şi plin de

voie bună. Era sigură că toate aceste calităţi nu erau prefăcute.

Când l-a văzut prima dată purtând platoşa, i s-a părut că e deplasat, întocmai cum un Comanşi ar fi deplasat dacă ar purta joben. Dar el o purta zi de zi şi nu se sinchisea câtuşi de puţin. Şi nu o scotea niciodată. Era limpede că ţinea la ea.

Avea părul încâlcit ca şi părul ei, nu des şi cu firul drept ca al celorlalţi. Şi nu încercase să şi-l schimbe.

Nu-şi schimbase nici cizmele şi nici pantalonii ci le purta la fel de firesc cum purta platoşa.

Toate aceste consideraţii o duceau la concluzia că Dansează-Cu-Lupii era un om cinstit. Fiecare om preţuieşte mai presus de toate o anumită însuşire iar pentru Înfruntă-Cu-Pumnul aceasta era cinstea.

Toate gândurile astea în jurul persoanei lui Dansează-Cu-Lupii nu încetară nici o clipă şi în cursul după-amiezii îi veniră gânduri şi mai îndrăzneţe. Şi-l închipuia întorcându-se la apusul soarelui.

Îşi imagina cum vor sta împreună în umbrar a doua zi.

Şi când îngenunche lângă râu, târziu după-masă, ca să umple un vas cu apă, îi mai apăru o imagine. Erau împreună în umbrar. El povestea despre el însuşi iar ea asculta. Dar nu erau decât ei doi.

Pasăre-Săltăreaţă nu era acolo.

6

Visul ei se adeveri chiar a doua zi.

Cei trei tocmai se apucaseră să discute când a sosit vorbă că o fracţiune de tineri războinici îşi declaraseră intenţia de-a alcătui o ceată care să se războiască cu Pawnee-ii. Pentru că despre aşa ceva nu se mai vorbise până atunci şi pentru că tinerii respectivi nu aveau nici o experienţă, Zece-Urşi convocase în grabă un consiliu.

Pasăre-Săltăreaţă a fost chemat şi el aşa că, dintr-o dată,

au rămas doar ei doi.

Tăcerea din umbrar era atât de apăsătoare încât amândoi se simţeau agitaţi. Fiecare dorea să vorbească, dar fiecare se simţea reţinut de consideraţii ca: ce să spună şi cum să spună. Nu scoteau un cuvânt.

Înfruntă-Cu-Pumnul s-a hotărât, în sfârşit, să spună ea primele cuvinte, dar el i-a luat-o înainte.

Tocmai se întorcea spre ea, rostind cuvintele cu timiditate dar foarte răspicat:

— Vreau să aflu despre tine, spuse el.

Ea se întoarse, încercând să se gândească. Pentru ea, engleza era încă dificilă. Fracturate de efortul de gândire, cuvintele ei se auziră clar dar şi uşor bâlbâite:

— Cee… ce ştii… vrei să ştii? întrebă ea.

7

În dimineaţa aceea, până spre amiază, i-a povestit despre ea însăşi, captând atenţia vie a locotenentului cu poveşti despre timpul când era fetiţă albă, despre capturarea ei şi despre îndelungata ei viaţă de Comanşi.

Când încerca să încheie o povestire, el îi mai punea o întrebare.

Oricât ar fi vrut, nu se putea desprinde de subiectul propriei ei vieţi.

El a întrebat-o cum ajunsese să-şi capete numele şi ea i-a povestit cum a ajuns în tabără cu atâţia ani în urmă. Nu-şi amintea decât vag primele luni de viaţă acolo dar îşi amintea perfect de ziua în care a căpătat numele.

Nu fusese oficial adoptată de nimeni şi nici nu fusese inclusă printre membrii grupului. Era doar folosită la muncă. Pe măsură ce îndeplinea cum se cuvine ceea ce i se cerea să facă, muncile pe care le avea de făcut erau din ce în ce mai puţin trudnice şi murdare şi, în schimb, primea tot mai multe lămuriri despre feluritele moduri de a trăi departe de preerie. Dar cu cât muncea mai mult cu atât era

mai nemulţumită de condiţia ei umilă. Iar unele femei se ţineau scai de ea, fără pic de milă.

Într-o dimineaţă, în faţa unui cort, s-a dat la una din cele mai afurisite femei, care nu-i dădeau pace. Fiind prea tânără şi nepricepută, nu spera deloc să iasă victorioasă. Dar pumnul pe care i l-a dat a fost zdravăn şi la momentul cuvenit. Bărbia femeii a făcut „trosc” şi trupul s-a lungit rece la pământ. După care a continuat să lovească din plin cu picioarele trupul inert al celei care o chinuise şi a rămas în picioare ca să le înfrunte pe celelalte femei cu pumnii strânşi, o firimitură de fetiţă albă gata să înfrunte pe oricine din noii veniţi.

Nimeni n-a provocat-o. Se uitau numai. În câteva minute toţi erau la treburile lor, lăsând-o pe femeie să zacă acolo unde căzuse.

Nimeni nu s-a mai luat de fetiţă după această întâmplare. Membrii familiei care o luase ca să-i poarte de grijă începură să-i arate în mod deschis afecţiune şi astfel i s-a netezit calea spre a deveni o bună Comanşi. De atunci încolo a fost Înfruntă-Cu-Pumnul.

O căldură specială a invadat umbrarul în timp ce ea povestea întâmplarea. Locotenentul Dunbar a vrut să ştie locul exact unde pumnul ei a izbit bărbia femeii şi Înfruntă-Cu-Pumnul, fără să ezite o clipă şi-a trecut încheieturile degetelor peste bărbia lui.

După acest gest, locotenentul a rămas cu privirea la ea.

Ochii lui se mişcau lent sub pleoape după care a căzut grămadă.

A fost o glumă bună şi ea a prelungit-o când l-a adus în simţiri scuturându-l uşor de braţ.

Acest mic schimb de atingeri a creat între ei o nouă familiaritate, dar, deşi se simţea bine, Înfruntă-Cu-Pumnul era şi puţin îngrijorată de această familiaritate. Nu vroia ca el să-i pună întrebări personale, întrebări despre condiţia ei de femeie. Presimţea aceste întrebări şi spectrul lor o făcea incapabilă să se concentreze. Devenise nervoasă şi mai puţin comunicativă.

Locotenentul a simţit-o că dă înapoi. Asta îl făcea şi pe el nervos şi mai puţin comunicativ.

Înainte să-şi dea seama, între ei se aşternuse din nou tăcerea.

Locotenentul a spus-o totuşi. Nu ştia exact de ce, dar era ceva ce trebuia să întrebe. Dacă ar fi lăsat ocazia să-i scape, s-ar fi putut să nu mai întrebe despre asta niciodată. Aşa că a spus-o.

Afişând un aer cât se poate de indiferent şi-a întins un picior şi a căscat.

— Eşti căsătorită? a întrebat-o.

Înfruntă-Cu-Pumnul a plecat capul şi a privit fix în poală. Şi-a scuturat scurt şi parcă stânjenită capul şi a spus: „Nu”.

Locotenentul tocmai avea de gând s-o întrebe de ce, când a observat că îşi lăsa capul să-i coboare încet în palme. A aşteptat o clipă, întrebându-se dacă nu cumva s-a întâmplat ceva.

Ea a rămas total nemişcată.

Exact în clipa în care a vrut din nou să vorbească, ea s-a adunat brusc de jos şi a părăsit umbrarul.

Dispăruse înainte ca Dunbar să poată să strige după ea. Răvăşit cum era, şedea stupefiat acolo, în umbrar, blestemându-se că pusese întrebarea şi sperând cu disperare că orice s-ar fi întâmplat, lucrurile se puteau remedia. Dar în privinţa asta el nu putea face nimic. Nu putea să-i ceară sfaturi lui Pasăre-Săltăreaţă. Nu putea nici măcar să vorbească de Pasăre-Săltăreaţă.

Timp de zece minute, străbătut de sentimentul inutilităţii, stătu singur în umbrar. Apoi o porni înspre turma de ponei. Simţea nevoia să se plimbe pe jos şi să călărească.

Înfruntă-Cu-Pumnul a plecat şi ea călare. A trecut râul şi a urmat un drum şerpuit pe limbile de pământ cu ochiuri de apă de pe mal încercând să-şi pună ordine în gânduri.

N-a avut mult noroc.

Sentimentele ei faţă de Dansează-Cu-Lupii erau tare învălmăşite. Nu trecuse aşa de mult de când detesta fie şi măcar să se gândească la el. În ultimele câteva zile nu

făcuse altceva decât să se gândească la el. Şi mai erau şi alte, numeroase contradicţii.

Tresări când îşi dădu seama că nu se gândise deloc la soţul ei mort. Până de foarte curând fusese sensul vieţii ei iar acum îl uitase. Se simţea copleşită de vinovăţie.

Îşi întoarse poneiul şi o porni îndărăt încercând să şi-l scoată pe Dansează-Cu-Lupii din minte printr-un lung şir de rugăciuni pentru soţul ei mort.

Satul nu se zărea încă când poneiul îşi ridică capul şi sforăi cum fac caii când se tem de ceva.

În spatele ei, în tufişuri, se auzi căzând ceva mare şi greu şi dându-şi seama după sunet că nu putea să fie altceva decât un urs, Înfruntă-Cu-Pumnul îşi îndemnă grăbită poneiul spre casă.

Tocmai traversă înapoi râul, când îi trecu prin minte:

Mă întreb dacă Dansează-Cu-Lupii a văzut vreun urs în viaţa lui, îşi spuse ea. Atunci Înfruntă-Cu-Pumnul se opri. Nu putea să îngăduie aşa ceva; mereu se gândea la el. Era inadmisibil.

Când a ajuns pe malul celălalt, femeia care era două fiinţe luase hotărârea că rolul ei ca traducător va fi de aci-nainte strict profesional, ca şi cum s-ar fi ocupat cu comerţul. Mai departe de atât nu va merge, nici măcar cu gândul.

Era hotărâtă să pună capăt acestei situaţii.

CAPITOLUL XXIII.

1

Călărind de unul singur locotenentul Dunbar ajunse şi el pe malul râului. Dar în timp ce Înfruntă-Cu-Pumnul s-a îndreptat spre miazăzi, el a luat-o spre miazănoapte.

Deşi era o zi toridă, după vreo două mile a întors spatele râului. A ajuns la câmp deschis, gândindu-se că, înconjurat de întinderea câmpului, s-ar putea să înceapă să se simtă ceva mai bine.

Era foarte deprimat, locotenentul.

Rechema în minte mereu, mereu, imaginea ei când a părăsit umbrarul şi încerca să găsească în ea ceva de care să se agaţe. Dar despărţirea lor avea un aer definitiv şi asta îi dădea sentimentul cumplit că lăsase să-i alunece din mână ceva minunat exact în clipa în care-l culegea.

Locotenentul se mustra aspru, necruţător, că nu plecase după ea. Dacă ar fi făcut-o, în clipa asta ar fi putut să stea de vorbă fericiţi, iar delicatul subiect, oricare ar fi fost, era acum lămurit şi de domeniul trecutului.

Vrusese să-i povestească ceva despre el. Acum s-ar putea ca asta să nu se mai întâmple niciodată. Vroia să fie iar în umbrar cu ea. În loc de asta se împleticea pe-aici, rătăcind ca un suflet pierdut sub soarele pârjolitor.

Nu mai fusese niciodată atât de departe de tabără, spre miază noapte şi era mirat de schimbarea radicală a peisajului. În faţa lui se ridicau dealuri adevărate şi nu doar movile în câmpie. Dincolo de dealuri se profilau canyoane, cu pereţii accidentaţi şi prăpăstii adânci.

Din pricina arşiţei şi pentru că nu contenea să se mustre pentru ce făcuse, a început să simtă că-i clocoteşte capul şi pentru că brusc simţi o ameţeală îl imboldi pe Cisco cu

genunchii. La o jumătate de milă în faţa lui văzuse gura umbrită a unui canyon întunecat la culoare care dădea spre preerie.

Pereţii defileului pe ambele părţi erau înalţi de o sută de picioare sau chiar mai mult şi umbra deasă care a învăluit cal şi călăreţ i-a înviorat imediat. Dar cum înaintau cu grijă pe terenul presărat cu bucăţi de stâncă al canyonului, locul începu să devină ameninţător. Pereţii lui se strângeau tot mai mult, strivindu-i parcă la mijloc. Simţea muşchii lui Cisco crispându-se nervos şi în tăcerea absolută a după-amiezii era tot mai conştient de bătăile înfundate ale inimii lui.

Dintr-o dată deveni sigur că pătrunseseră într-un loc străvechi. Poate că era un loc al răului.

Începuse să-l bată gândul să se întoarcă când baza canyonului prinse a se lărgi. Departe, în faţa lui, între pereţii canyonului se zărea un pâlc de plopi ale căror vârfuri licăreau în strălucirea soarelui.

După ce-au străbătut prin încă câteva cotituri şi meandre, el şi Cisco au pătruns dintr-o dată în luminişul larg unde se înălţau plopii. Chiar în toi de vară, locul era deosebit de verde şi deşi nu se vedea nici un râu ştia că aici trebuie să fie apă.

Murgul şi-a arcuit gâtul şi-a adulmecat aerul. Probabil îi era şi lui sete aşa că Dunbar îl lăsă s-o ia din loc. Cisco ocoli pâlcul de plopi şi mai merse o sută de yarzi până la poalele unei stânci golaşe care marca sfârşitul canyonului. Acolo se opri.

La picioarele lui, acoperit cu un covor de frunze şi alge era un mic izvor cam de vreo şase picioare lăţime. Înainte ca locotenentul să sară jos din spinarea lui, Cisco îşi vârâse botul prin stratul amintit şi începuse să bea cu înghiţituri prelungi.

Când locotenentul îngenunche lângă cal ca să-şi apropie faţa de palmele cufundate în apa de la mal, zări ceva. La poalele peretelui de stâncă era o spărtură. Înainta în profunzimea stâncii şi era destul de înaltă la intrare ca un

om să poată păşi înăuntru fără să se aplece.

Locotenentul îşi cufundă faţa alături de cea a lui Cisco şi bău în grabă. Scoase hamul calului, îl aruncă jos lângă izvoraş şi pătrunse în întunericul din inima stâncii.

Înăuntru era o răcoare minunată. Călca pe un teren moale şi după câte-şi putea da seama locul era gol. Dar când se uită la podea ştiu că omul era o prezenţă permanentă aici. Pe jos erau risipiţi cărbuni de la mii de focuri, parcă ar fi fost pene risipite.

Tavanul începu să se contracte şi când locotenentul îl atinse se umplu pe degete de funinginea miilor de focuri.

Cum se simţea încă ameţit, se aşeză dar când fundul i s-a izbit de pământ a scos un geamăt.

Stătea cu faţa la direcţia din care venise, iar intrarea, la o sută de yarzi de el, era acum o fereastră înspre după-amiaza de afară. Cisco păştea mulţumit mănunchiurile de iarbă de lângă apă. În spatele lui, frunzele plopilor clipeau ca jocurile de oglinzi.

Răcoarea îl învăluia treptat-treptat şi locotenentul Dunbar se simţi dintr-o dată biruit de o oboseală care-i făcea tot corpul să pulseze. Îşi îndoi braţele sub cap ca o pernă şi se întinse pe spate pe pământul neted, nisipos şi privi în tavan.

Bolta de stâncă solidă era înnegrită de fum iar ceva mai jos erau nişte semne distincte. Piatra fusese crestată adânc şi studiind aceste semne Dunbar îşi dădu seama că fuseseră făcute de mâini de om.

Somnul îi dădea târcoale, dar semnele acelea îl fascinau, se strădui să le pătrundă sensul aşa cum cel ce se uită la stele se străduia să descifreze conturul Taurului.

Semnele care se aflau imediat deasupra lui îşi dezlegară brusc semnificaţia. Era un bizon, un desen primitiv, dar cu toate detaliile esenţiale. Chiar şi codiţa şi-o ţinea ridicată în sus.

Lângă bizon era un vânător. Avea în mână un băţ, după toate aparenţele o lance. Lancea era îndreptată spre bizon.

Acum somnul era de nestăvilit. În timp ce ochii i se

închideau împovăraţi parcă de greutăţi invizibile îi trecu prin minte ideea că poate izvorul o fi fost poluat.

Sub pleoapele închise vedea încă bizonul şi pe vânător. Vânătorul i se părea cunoscut. Nu era chiar o copie fidelă dar era ceva din Pasăre-Săltăreaţă pe faţa lui, ceva transmis de-a lungul a sute de ani.

Apoi se făcea că vânătorul era el.

Apoi a adormit.

Frunzele copacilor se scuturaseră.

Pe pământ erau petece de zăpadă.

Era foarte frig.

Un mare număr de soldaţi aşezaţi într-un cerc larg, aşteptau inerţi, cu puştile la picior.

El trecea de la unul la altul şi se uita lung la feţele lor vinete, îngheţate, în căutarea unui semn de viaţă. Nimeni nu-l recunoştea.

Printre ei l-a descoperit pe tatăl lui, cu geanta lui de doctor guraliv atârnându-i într-o mână ca o prelungire naturală a corpului. Văzu un amic din copilărie care se înecase. Îl văzu pe proprietarul unui grajd din oraşul copilăriei lui, care bătea caii când ieşeau din aliniere. Îl văzu pe generalul Grant, tot în chip de sfinx, cu pălărie de soldat pe cap. Văzu un om cu ochii spălăciţi şi guler de preot. Văzu o prostituată, cu faţa cadaverică mânjită de ruj şi pudră. O văzu pe profesoara lui de la şcoala elementară, cu pieptul ei opulent. Văzu faţa dulce a mamei lui, cu lacrimile îngheţate pe obraji.

Această vastă armată a vieţii lui îi plutea înaintea ochilor ca şi cum n-ar mai fi avut sfârşit.

Erau puşti, tunuri mari, de culoarea alamei, pe roţi.

Cineva se apropia de cercul soldaţilor care aşteptau.

Era Zece-Urşi. Mergea cu paşi egali prin frigul straşnic, cu o singură pătură înfăşurată pe umerii lui osoşi. Cu aerul unui turist, s-a oprit în faţa unui tun. O mână arămie s-a strecurat afară din pătură ca să pipăie ţeava.

Marele tun a tras o salvă şi Zece-Urşi a dispărut într-un nor de fum. Partea superioară a corpului său făcea lent

tumbe pe cerul îngheţat de iarnă. Ca apa din furtun, sângele ţâşnea din locul unde îi fusese talia. Faţa îi era inexpresivă. Pletele îi fluturau leneş la distanţă faţă de urechi.

Porniră să tragă şi alte tunuri şi, întocmai ca Zece-Urşi, corturile satului zburară în sus, se rotiră prin aer ca nişte conuri grele de carton şi când căzură iar pe pământ, se înfipseseră cu vârfurile în solul tare ca fierul.

Acum armata nu mai avea chipuri. Ca o ceată veselă de oameni care aleargă îmbrâncindu-se spre malul mării ca să se scalde, năvăliră peste cei ce rămăseseră neprotejaţi sub corturi.

Mai întâi au fost azvârliţi nou-născuţii şi copiii mici. Au zburat sus de tot. Crengile copacilor golaşi s-au împlântat în trupurile lor şi se zvârcoleau acolo sus şi sângele lor se scurgea pe trunchiurile copacilor iar în timpul ăsta armata îşi vedea înainte de treabă.

Deschideau trupurile bărbaţilor şi copiilor de parcă ar fi fost cadouri de Crăciun: îi împuşcau în cap şi le ridicau calotele ţestelor, despicau burţile cu baionetele, apoi jupuiau pielea cu mâini nerăbdătoare; despărţeau membrele de trupuri şi apoi le scuturau.

În interiorul fiecărui indian se găseau bani. Din braţe şi picioare curgea argint. Burţile lor scuipau dolari. În craniile lor şedea aurul ca dulciurile în bomboniere.

Marea armată se retrăgea în căruţe pline-ochi cu bogăţii. Unii soldaţi alergau pe lângă căruţe, adunând în pumni ceea ce cădea pe jos.

În rândurile armatei se iscară încăierări şi, mult timp după ce nu se mai văzură, zarva luptelor dintre ei răzbătea când şi când ca scăpărările fulgerului în spatele munţilor.

Un soldat rămăsese în urmă şi mergea trist şi buimăcit printre cadavrele risipite pe câmp.

Era el.

Inimile celor cărora li se tăiaseră braţele şi picioarele mai băteau încă şi toate băteau la unison o cadenţă care suna ca o muzică.

Îşi strecură o mână sub tunică şi se uită la ea cum se ridică şi coboară cu bătăile inimii lui. Văzu cum îi îngheaţă respiraţia ca un abur material. Curând o să îngheţe şi el.

Se culcă printre cadavre şi când se lungi acolo, de pe buze îi scăpă un oftat lung şi trist. Şi în loc să se estompeze, oftatul lui se amplifică: dădu ocol câmpului de măcel, gonind din ce în ce mai tare, trecându-i pe la urechi şi gemând un mesaj pe care el nu-l putea pricepe.

3

Locotenentul Dunbar îngheţase până-n măduva oaselor.

Era întuneric.

Prin spărtura intrării şuiera vântul.

Sări drept în picioare, îşi pocni creştetul capului de plafonul de stâncă solidă şi căzu din nou, în genunchi. Clipind ca să-şi limpezească ochii umezi de durerea izbiturii, văzu prin spărtură o lumină argintie. Lumina lunii.

Panicat, Dunbar se târî în trei labe, cocoşat ca o maimuţă, cu o mână deasupra capului ca să nu se mai lovească de plafon. Când reuşi să stea în picioare, fără probleme, se repezi spre ieşire şi-şi potoli graba doar afară, în luminiş, în lumina scânteietoare a lunii.

Cisco plecase.

Locotenentul l-a fluierat ascuţit, pe tonuri înalte.

Nimic.

A plecat mai departe prin luminiş şi a fluierat iar. A auzit o mişcare printre plopi. Apoi a auzit un nechezat încet şi blana murgului Cisco a luminat ca chihlimbarul în lumina lunii când a răsărit dintre copaci.

Dunbar se întorsese să ia frâul lăsat lângă izvor când prin aer a fluturat ceva. S-a uitat înapoi şi a zărit, o clipă doar, silueta tuciurie a unei bufniţe mari cu două corniţe care a zburat pe lângă capul lui Cisco şi apoi drept în sus, dispărând în cele din urmă printre crengile celui mai înalt plop.

Zborul bufniţei l-a tulburat ca venit parcă din altă lume şi probabil că asupra lui Cisco o fi avut acelaşi efect căci atunci când a întins mâna spre el, căluţul tremura de spaimă.

4

O luară înapoi prin canyon şi când s-au aflat din nou în preeria deschisă au simţit uşurarea pe care o încearcă un înotător care revine la suprafaţa apei, după un plonjon adânc şi prelungit.

Locotenentul Dunbar şi-a mutat puţin mai în faţă greutatea corpului şi Cisco şi-a dat drumul în galop uşor, purtându-l peste câmpurile argintii acoperite de ierburi.

Călărea înviorat, emoţionat de faptul că e treaz şi viu şi aşezând distanţă între el şi visul ciudat, tulburător. N-avea importanţă ce generase acest vis şi nici ce semnificaţie are. Imaginile erau prea proaspete şi prea profunde ca să le readucă acum în minte. A respins acele halucinaţii ca să se gândească la alte lucruri în timp ce urechea înregistra tropotul uşor al copitelor lui Cisco.

Se simţea năpădit de o senzaţie de forţă care creştea cu fiecare milă parcursă. O simţea în galopul uşor al lui Cisco şi o mai simţea în totalitatea eului său: totalitatea fuziunii lui cu calul, cu preeria şi cu perspectiva de a se întoarce nevătămat în satul care era acum casa lui. Undeva, în subconştient, ştia că va avea o explicaţie cu Înfruntă-Cu-Pumnul şi că visul grotesc va trebui asimilat pe undeva de-a lungul vieţii lui viitoare.

Deocamdată, însă acestea erau lucruri minore. Nu-l ameninţau câtuşi de puţin căci era convins că viaţa lui de om se golise dintr-o dată şi că tăbliţa istoriei fusese ştearsă şi stătea acum curată. Viitorul promitea la fel de mult ca şi ziua în care se născuse şi asta îl entuziasma. Era singurul om de pe pământ, un rege fără supuşi, care cutreiera teritoriul fără margini al vieţii lui.

Era fericit că erau Comanşi şi nu Kiowa căci acum îşi aminti porecla lor, o citise sau o auzise pe undeva prin trecutul lui mort.

Lorzii-Câmpiilor aşa erau numiţi. Iar el era unul din ei.

Visând cu ochii deschişi, scăpă hăţul şi-şi încrucişă braţele petrecându-le deasupra platoşei care-i acoperea pieptul.

— Sunt Dansează-Cu-Lupii, strigă el cât îl ţinu gura. Sunt Dansează-Cu-Lupii!

5

Când ajunse călare în noaptea aceea, Pasăre-Săltăreaţă, Cu-Păru-N-Vânt şi încă câţiva oameni şedeau în jurul focului.

Vraciul fusese destul de îngrijorat, aşa că trimisese un grup mic de oameni care să-l caute pe soldatul alb în toate cele patru direcţii. Dar nu dăduse alarma generală. Totul s-a făcut pe tăcute. Se întorseseră fără să găsească nimic şi atunci Pasăre-Săltăreaţă nu s-a mai ocupat de această problemă; şi-a scos-o din minte. Când era vorba de lucruri ce depăşeau sfera lui de influenţă, avea întotdeauna încredere în înţelepciunea Marelui Spirit.

Fusese mult mai tulburat de ceea ce văzuse pe faţa şi în purtarea lui Înfruntă-Cu-Pumnul decât fusese în privinţa dispariţiei lui Dansează-Cu-Lupii. Când i-a pomenit de numele lui, a observat că este cumva stânjenită, de parcă ar fi vrut să ascundă ceva.

Dar şi asta, hotărâse el, îl depăşea. Dacă între ei se petrecuse ceva important, se va vedea la momentul cuvenit.

S-a simţit uşurat să vadă murgul şi pe călăreţul lui apropiindu-se de foc.

Locotenentul a coborât de pe spatele lui Cisco şi i-a salutat în limba Comanşilor pe bărbaţii aşezaţi în jurul focului. Aceştia i-au răspuns la salut şi au aşteptat să vadă

dacă are de gând să spună ceva semnificativ în legătură cu dispariţia lui.

Dunbar stătea în picioare în faţa lor ca un musafir nepoftit, răsucind în mâini frâul lui Cisco şi cu privirea la ei. Toţi înţelegeau că în mintea lui frământa ceva.

După câteva secunde privirea lui se opri drept asupra lui Pasăre-Săltăreaţă şi vraciul se gândi că nu-l mai văzuse niciodată pe locotenent arătând atât de calm şi sigur de sine.

Apoi Dunbar a zâmbit. O umbră de zâmbet, din care răzbătea încrederea.

Într-o perfectă limbă a Comanşilor a spus: Sunt Dansează-Cu-Lupii.

Apoi a întors spatele focului şi l-a dus pe Cisco la râu să-i dea să bea pe săturate.

CAPITOLUL XXIV.

1

Primul consiliu al lui Zece-Urşi nu s-a soldat cu nici o hotărâre, dar a doua zi după întoarcerea locotenentului Dunbar s-a mai ţinut un sfat şi de data asta s-a ajuns la un compromis solid.

În loc să pornească imediat, aşa cum ar fi dorit tinerii, grupul de războinici împotriva Pawnee-ilor urma să plece peste o săptămână, după ce-şi vor fi făcut pregătirile necesare. S-a mai hotărât că din grup vor face parte şi războinici cu experienţă.

Grupul va fi condus de Cu-Păru-N-Vânt dar va merge şi Pasăre-Săltăreaţă în calitate de ghid spiritual şi critic în probleme practice ca alegerea locurilor pentru tabere, a momentelor pentru atac precum şi ghicirea unor semne neprevăzute căci era sigur că vor apare asemenea semne. Urmă să fie un grup mic de douăzeci de războinici şi vor urmări să facă capturi mai de grabă decât să se răzbune.

Grupul era privit cu mult interes pentru că unii tineri plecau pentru prima oară în calitate de războinici pe deplin formaţi, iar participarea unor bărbaţi de o asemenea distincţie care să-i conducă a produs atâta agitaţie încât rutina ternă a vieţii din tabăra lui Zece-Urşi a fost dată peste cap.

Şi rutina locotenentului Dunbar, modificată deja de ziua şi noaptea aceea stranie petrecute la străvechiul canyon, a fost şi ea dată peste cap. Din pricina multiplelor lucruri care se cereau rezolvate, întâlnirile din umbrar erau mereu întrerupte, iar după două zile au încetat de-a binelea.

Asediat din toate părţile, Pasăre-Săltăreaţă era bucuros să-şi dedice toată atenţia planurilor pentru raid. Înfruntă-

Cu-Pumnul era bucuroasă de perioada asta de distanţare între ei şi Dansează-Cu-Lupii era şi el bucuros. Îi era clar că ea face eforturi suplimentare pentru a rămâne la distanţă, aşa că se simţea uşurat să vadă că întâlnirile lor iau sfârşit din această pricină, dacă nu din alta.

Pregătirile pentru grupul de războinici îl intrigau şi, cât îi sta în putinţă, îl urmărea pe Pasăre-Săltăreaţă pas cu pas.

Vraciul părea că ştie totul despre întreaga tabără şi Dansează-Cu-Lupii era încântat că poate participa chiar şi numai ca observator.

Deşi era departe de înţelegerea fluentă a limbilor, acum aproape reuşea să priceapă ce vroiau să spună în esenţă şi devenise atât de îndemânatic în limbajul semnelor încât în ultimele zile, înainte de plecarea grupului de războinici, Înfruntă-Cu-Pumnul n-a prea mai fost chemată.

Era o educaţie de prim rang pentru fostul locotenent Dunbar. Participa la numeroasele întruniri la care se împărţeau, cu deosebită grijă şi tact, responsabilităţi pentru fiecare membru din grup. Citind printre rânduri, înţelegea că, printre numeroasele calităţi remarcabile ale lui Pasăre-Săltăreaţă, nici una nu era mai de preţ decât capacitatea lui de a-l face pe fiecare să simtă că este un membru de importanţă crucială pentru expediţia apropiată.

Dansează-Cu-Lupii a trebuit să-şi petreacă timpul şi alături de Cu-Păru-N-Vânt. Deoarece Cu-Păru-N-Vânt luptase de multe ori cu Pawnee-ii, poveştile lui despre aceste înfruntări erau ascultate cu nesaţ. De fapt, erau vitale pentru pregătirea tinerilor din grup. Se ţineau ore neoficiale de pregătire pentru război în cortul lui Cu-Păru-N-Vânt şi în jurul acestui cort şi cu trecerea zilelor, Dansează-Cu-Lupii s-a molipsit şi el.

Molipsirea a fost minoră la început, doar gânduri răzleţe despre cum va fi arătând războiul. Dar în cele din urmă, a fost cuprins de dorinţa aprigă de a pleca pe urmele duşmanilor Comanşilor.

Aştepta liniştit să se ivească prilejuri potrivite ca să ceară să plece şi el cu ei. Ocazii au fost, dar ele s-au ivit şi au

dispărut fără ca el să aibă curajul să deschidă gura. Ezita ca nu cumva cineva să-i spună „nu”.

Cu două zile înainte de ziua stabilită pentru plecarea grupului o turmă mare de antilope a fost văzută în preajma taberei şi un grup de războinici, printre care şi Dansează-Cu-Lupii, au plecat să le vâneze.

Utilizând aceleaşi tactici de învăluire utilizate la vânătoarea de bizoni, au reuşit să omoare multe animale, vreo şaizeci de capete.

Carnea proaspătă era oricând binevenită, dar ceea ce era mai important era că apariţia antilopelor şi vânarea lor încununată de succes au fost luate drept semn că micul război împotriva Pawnee-ilor va reuşi. Bărbaţii care plecau vor fi mai liniştiţi ştiind că familiile lor nu vor suferi de foame, chiar dacă ei vor lipsi de-acasă câteva săptămâni.

În aceeaşi seară a avut loc un dans de mulţumire şi toată lumea era veselă. Toţi în afară de Dansează-Cu-Lupii. Pe măsură ce orele nopţii treceau, el privea de la distanţă şi arăta tot mai indispus. Nu se gândea decât să fie lăsat în pace iar acum nu putea suporta acest gând.

S-a dat mai aproape de Înfruntă-Cu-Pumnul şi când dansul s-a oprit, a fost lângă ea.

— Vreau să vorbesc cu Pasăre-Săltăreaţă, spuse.

S-a întâmplat ceva, se gândi ea. Se uită în ochii lui să ghicească despre ce e vorba dar nu află nimic.

— Când?

— Acum.

2

Dintr-o anume pricină nu se putea calma deloc. Era neobişnuit de nervos şi agitat şi în drum spre cort şi Înfruntă-Cu-Pumnul şi Pasăre-Săltăreaţă văzură asta.

Agitaţia lui era încă vizibilă când s-au aşezat în cortul lui Pasăre-Săltăreaţă. Vraciul a alunecat peste formalităţile obişnuite şi-a intrat rapid în subiect.

— Vorbeşte, a spus el, prin intermediul lui Înfruntă-Cu-Pumnul.

— Vreau să plec.

— Unde să pleci? întrebă ea.

Dansează-Cu-Lupii se suci şi se răsuci şi-şi făcu curaj:

— Împotriva Pawnee-ilor.

Spusele lui au fost transmise lui Pasăre-Săltăreaţă. În afară de faptul că a făcut puţin ochii mari, vraciul părea netulburat.

— De ce vrei să te războieşti cu Pawneeii? întrebă el logic. Nu ţi-au făcut nimic.

Dansează-Cu-Lupii se gândi o clipă.

— Ei sunt duşmanii Comanşilor.

Lui Pasăre-Săltăreaţă nu-i plăcu să audă asta. Era ceva forţat în rugămintea lui. Dansează-Cu-Lupii se grăbea.

— Numai războinicii Comanşi pot să plece în acest raid, spuse el sec.

— Am purtat război în armata omului alb de mai mult timp decât unii din tinerii care vor pleca şi care şi-au făcut în acest timp doar ucenicia. Unii dintre ei pleacă la război pentru prima dată.

— Au fost instruiţi în felul Comanşilor, spuse vraciul cu blândeţe. Tu n-ai fost. Felul omului alb nu este felul Comanşilor.

Atunci Dansează-Cu-Lupii îşi pierdu ceva din hotărâre. Ştia că pierde. Vocea îi coborî.

— Nu pot să învăţ felul de război al Comanşilor dacă stau în tabără, spuse el cu voce scăzută.

Lui Pasăre-Săltăreaţă îi venea greu. Ar fi vrut să nu se întâmple asta.

Ţinea mult la Dansează-Cu-Lupii. El avusese răspunderea pentru soldatul alb şi soldatul alb se dovedise demn de riscurile pe care el, Pasăre-Săltăreaţă şi le asumase. Mai mult decât demn.

Pe de altă parte, vraciul ajunsese să ocupe o poziţie înaltă şi respectată prin acumulare de înţelepciune şi devotament. Acum era înţelept şi putea să înţeleagă lumea

destul de bine ca să-şi servească bine poporul.

Pasăre-Săltăreaţă se simţea împărţit între afecţiunea pentru un om şi serviciul pentru propria lui comunitate. Ştia că cele două lucruri nu pot concura. Toată înţelepciunea lui spunea că ar fi o greşeală să-l ia pe Dansează-Cu-Lupii.

În timp ce se zbătea să afle un răspuns, îl auzi pe Dansează-Cu-Lupii că-i spune ceva lui Înfruntă-Cu-Pumnul.

— Îţi cere să vorbeşti cu Zece-Urşi despre asta, spuse ea.

Pasăre-Săltăreaţă se uită în ochii încărcaţi de speranţă ai protejatului lui şi ezită.

— O s-o fac, spuse el.

3

Dansează-Cu-Lupii nu prea a dormit în noaptea aceea. Se blestema că e mult prea agitat ca să doarmă. Ştia că până a doua zi nu se va lua nici o hotărâre iar această a doua zi părea prea departe. Toată noaptea a dormit în reprize de zece minute cu pauze de douăzeci. Cu o jumătate de oră înainte de revărsatul zorilor a renunţat şi a coborât la râu să se scalde.

Nu putea suporta ideea că trebuie să aştepte în tabără după hotărârea lor aşa că, în clipa în care Cu-Păru-N-Vânt l-a întrebat dacă vrea să meargă împreună în căutare de bizoni, a primit. S-au dus până departe, înspre răsărit şi s-au întors în tabără pe la jumătatea după-amiezii.

I-l încredinţă pe Cisco lui Zâmbeşte-Mult să-l ducă la herghelia de ponei şi, cu inima bătându-i sălbatic, păşi în casa lui Pasăre-Săltăreaţă.

Acolo nu era nimeni.

Era hotărât să aştepte până se va întoarce careva, dar prin peretele din spate se auzeau voci de femei amestecate cu zgomote de treburi casnice şi cu cât asculta mai mult cu atât mai puţin îşi putea imagina ce se petrece. După câteva minute curiozitatea îl împinse să iasă.

Chiar în, spatele casei lui Pasăre-Săltăreaţă, la distanţă

de câţiva yarzi de umbrar descoperi pe Înfruntă-Cu-Pumnul şi pe nevestele vraciului care tocmai terminau de ridicat un cort nou. Erau ocupate cu ultimele cusături şi el le-a privit câteva clipe după care a spus:

— Unde-i Pasăre-Săltăreaţă?

— E cu Zece-Urşi, a răspuns ea.

— Am să-l aştept, a spus Dansează-Cu-Lupii, dând să plece.

— Dacă vrei, a spus ea, fără să ridice ochii de la lucru poţi să aştepţi aici, înăuntru.

Ea se opri să-şi şteargă picăturile de transpiraţie care i se prelingeau pe tâmplă şi ridică faţa spre el.

— Facem casa asta pentru tine.

4

Discuţia cu Zece-Urşi nu dură mult, cel puţin miezul discuţiei nu ţinu mult.

Bătrânul era bine dispus. Oasele lui, care-l chinuiau de mult, iubeau vremea caldă şi deşi el personal nu participa la raid, perspectivele unei victorii asupra Pawnee-ilor atât de urâţi, îl încântau. Nepoţii lui erau dolofani datorită ospeţelor de vară şi toate cele trei neveste ale lui erau foarte vesele în ultima vreme.

Pasăre-Săltăreaţă n-ar fi putut găsi moment mai potrivit să-l vadă pentru o problemă delicată.

Cât timp vraciul i-a vorbit despre dorinţa lui Dansează-Cu-Lupii, Zece-Urşi a ascultat impasibil. Înainte să răspundă şi-a umplut din nou pipa.

— Mi-ai spus despre ce e în inima lui, răsuflă bătrânul şuierând. Ce e în inima ta?

Îi oferi pipa lui Pasăre-Săltăreaţă.

— Inima mea spune că prea e nerăbdător. Vrea prea mult, prea curând. Este războinic dar nu e Comanşi. Până nu va trece un timp nu va deveni Comanşi.

Zece-Urşi zâmbi.

— Întotdeauna vorbeşti cum trebuie, Pasăre-Săltăreaţă. Şi vezi cum trebuie.

Bătrânul aprinse pipa şi i-o dădu.

— Acum; spune-mi, zise el, în ce privinţă vrei sfatul meu?

5

La început s-a simţit cumplit de descurajat. Singurul lucru cu care putea să compare situaţia în care se afla era o degradare. Dar era chiar mai deprimant. În viaţa lui nu fusese aşa de dezamăgit.

Şi totuşi, a fost şocat să vadă cât de repede i-a trecut. Aproape că-i şi trecuse la momentul în care Pasăre-Săltăreaţă şi Înfruntă-Cu-Pumnul au plecat din casă.

Stătea întins pe patul cel nou din noua lui casă şi se mira de această schimbare. Nu trecuseră decât câteva minute de când primise verdictul şi nu se mai simţea deloc zdrobit. Acum era doar o mică dezamăgire.

Asta ţine de faptul că mă aflu aici, că sunt cu aceşti oameni. Ţine de faptul că n-am fost răsfăţat.

Pasăre-Săltăreaţă făcuse totul cu mare precizie. A venit urmat de cele două femei cu cuverturi în braţe, Înfruntă-Cu-Pumnul şi una din soţiile lui. După ce au aşternut patul cel nou soţia a plecat iar cei trei, Pasăre-Săltăreaţă, Înfruntă-Cu-Pumnul şi Dansează-Cu-Lupii au rămas în picioare privindu-se-n mijlocul cortului.

Pasăre-Săltăreaţă n-a făcut nici o referire la raid sau la hotărârea care-i fusese potrivnică. Pur şi simplu a început să vorbească aşa:

— Ar fi bine dacă ai discuta cu Înfruntă-Cu-Pumnul cât sunt plecat. Ar trebui să faci asta la mine acasă ca să vă vadă şi cei din familia mea. Vreau să te cunoască, cât voi fi plecat şi vreau să-i cunoşti. M-aş simţi mai bine dacă aş şti că ai grijă de familia mea cât timp lipsesc. Vino la focul meu să mănânci dacă ţi-e foame.

După ce i-a făcut invitaţia pentru cină, vraciul s-a răsucit

burse şi a plecat, iar Înfruntă-Cu-Pumnul l-a urmat.

Privindu-i cum pleacă, Dansează-Cu-Lupii a fost surprins să descopere că deprimarea lui se evaporase. Îi lăsase în loc o senzaţie de înălţare. Nu se mai simţea deloc mic. Se simţea mult mai înalt.

Familia lui Pasăre-Săltăreaţă va fi protejată de el şi gândul de a-i servi în acest rol era ceva ce-i plăcu imediat şi era nerăbdător să-l pună-n aplicare. Va fi din nou alături de Înfruntă-Cu-Pumnul şi asta îl entuziasma mai mult.

Cât timp grupul de războinici va fi plecat va avea prilejul să înveţe limba lor. Şi învăţând, ştia că va deprinde nu numai limba. Dacă îşi va da toată silinţa va ajunge la un nivel cu totul nou până când se vor întoarce mentorii lui. Îi plăcea ideea.

În sat se porniseră să bată tobele. Începea marele dans premergător plecării şi vroia să se ducă şi el. Îi plăcea dansul.

Dansează-Cu-Lupii se rostogoli jos din pat şi se uită prin casă. Era goală, dar nu peste mult timp o să primească ornamentele distinctive ale vieţii lui şi era plăcut să se gândească că va avea ceva al lui propriu.

A păşit prin deschizătura cortului şi s-a oprit în asfinţitul de afară. Trecuse peste cină visând cu ochii deschişi, dar fumul de la focurile de lemne pentru pregătirea cinei plutea peste tot şi se sătura cu mirosul.

Atunci lui Dansează-Cu-Lupii îi veni un gând.

Ar trebui să rămân aici, îşi spuse, e cea mai bună idee.

O porni înspre locul de unde se auzeau tobele.

Când a ajuns pe drumul principal a dat de doi războinici pe care îi cunoştea. Prin semne ei l-au întrebat dacă are de gând să danseze în seara aceea. Răspunsul lui Dansează-Cu-Lupii a fost atât de categoric că i-a făcut să izbucnească în râs.

CAPITOLUL XXV.

1

După plecarea grupului, satul a intrat într-o rutină de viaţă pastorală, o rotaţie ieşită din axa timpului, de la revărsatul zorilor, la zi plină, apoi la amurg şi de aci, la noapte, ceea ce făcea ca preeria să pară că e singurul loc de pe pământ.

Dansează-Cu-Lupii a intrat rapid în ritmul ciclului şi trăia în acest ritm cu plăcerea, cu care te abandonezi unui dulce vis. O viaţă de călăreţ, de vânător şi de cercetaş era fizic solicitantă, dar trupul lui se adaptase şi, o dată ce îşi fixase ritmul existenţei zilnice, găsea că majoritatea activităţilor nu-i cer mare efort.

Cel mai mult timp îi era ocupat cu familia lui Pasăre-Săltăreaţă.

Femeile făceau practic toată treaba din jurul taberei dar el se simţea obligat să supravegheze viaţa lor de zi cu zi ca şi viaţa copiilor, aşa că în cele din urmă, întotdeauna avea câte ceva de făcut.

Cu-Păru-N-Vânt îi făcuse cadou un arc bun şi un snop de săgeţi la dansul dinaintea plecării. Era emoţionat de cadou. L-a căutat pe Viţel-De-Piatră, un războinic mai bătrân, care l-a învăţat subtilităţile utilizării lor. Într-o săptămână, cei doi deveniră prieteni nedespărţiţi şi Dansează-Cu-Lupii îl vizita regulat pe Viţel-De-Piatră.

A învăţat cum să aibă grijă de arme şi să le repare repede. A învăţat cuvintele unor cântece importante şi felul în care trebuiau cântate. L-a urmărit pe Viţel-De-Piatră cum face focul cu un mic butoiaş de lemn şi l-a văzut cum îşi pregăteşte propriile leacuri.

Era un elev sârguincios la aceste lecţii şi deprindea

repede, atât de repede că Viţel-De-Piatră l-a poreclit „Rapid”.

Pornea în căutare de vânat în fiecare zi câteva ceasuri ca şi majoritatea celorlalţi bărbaţi. Plecau în grupuri de trei sau patru şi în scurt timp Dansează-Cu-Lupii căpătase cunoştinţe rudimentare despre ceea ce trebuia să ştie, ca de exemplu, cum să citească vârsta urmelor şi să afle starea vremii.

Bizonii veneau şi plecau în felul lor misterios. Erau zile când nu vedeau nici unul iar în alte zile vedeau atât de mulţi că nu-şi putea crede ochilor.

În două privinţe importante, plecările astea în căutare de vânat erau reuşite. Se aprovizionau cu carne proaspătă şi asigurau regiunea împotriva duşmanilor.

După numai câteva zile, se întreba oare de ce nu locuieşte toată lumea în corturi. Când se gândea la locurile unde locuise până atunci nu avea în faţa ochilor decât o colecţie de camere depersonalizate.

Pentru el cortul era un adevărat cămin. În cele mai toride zile, înăuntru era răcoare şi indiferent dacă în tabără ar fi fost la un moment dat zarvă, cercul de spaţiu din interior părea o oază de linişte.

Ajunsese să-i fie drag să stea înăuntru de unul singur.

Cea mai plăcută parte a zilei pentru el era după-amiaza târziu şi, foarte adesea, putea fi găsit în apropiere de intrarea în cort, îndeletnicindu-se cu vreo treabă măruntă, ca lustruitul cizmelor şi în acelaşi timp urmărind norii pe cer alunecând şi schimbându-şi configuraţiile sau ascultând şuieratul slab al vântului.

Fără să facă vreo sforţare, aceste după-amiezi târzii îi închideau circuitul minţii care astfel câştiga odihnă şi împrospătare.

2

Totuşi n-a trecut mult şi un aspect al vieţii lui le-a

dominat pe celelalte.

Este vorba de Înfruntă-Cu-Pumnul.

Conversaţiile lor s-au reluat, de rândul ăsta sub privirile obişnuite dar mereu prezente ale familiei lui Pasăre-Săltăreaţă.

Vraciul lăsase dispoziţii ca întâlnirile lor să aibă loc dar, în absenţa lui Pasăre-Săltăreaţă care să-i dirijeze, lecţiile nu aveau o direcţie foarte clară de urmat.

În primele câteva zile, lecţiile au constat în principal din revizii mecanice, neinteresante.

Într-un fel, era tot una. Ea era încă buimăcită şi stânjenită. Aerul arid al primelor lor întâlniri făcea cu mult mai uşoară reluarea firului din trecut. Îi îngăduiau distanţa necesară până se va obişnui din nou cu el.

Dansează-Cu-Lupii era mulţumit că lucrurile decurg aşa. Monotonia acestor ore mergea în paralel cu dorinţa lui sinceră de a repara ceea ce vătămase relaţia dintre ei, aşa că a aşteptat cu răbdare în primele câteva zile, nădăjduind la o ameliorare.

Făcea progrese în învăţarea limbii dar în curând înţelese că dacă şedea în cort toată dimineaţa era îndoielnic că o va învăţa destul de repede. Foarte multe din lucrurile pe care dorea să le ştie se aflau afară. Iar întreruperile din partea familiei nu se mai sfârşeau.

Dar aştepta fără să se plângă şi o lăsa pe Înfruntă-Cu-Pumnul să treacă peste cuvintele pe care nu le putea explica.

Într-o după-masă imediat după masa de prânz, când ea nu-şi putea aminti cuvântul care însemna iarbă, Înfruntă-Cu-Pumnul îl duse afară. Un cuvânt conducea spre altul şi în ziua aceea nu s-au întors la cort decât după vreo oră şi ceva. Au cutreierat prin sat, aşa de preocupaţi de învăţătură încât timpul a zburat fără ca ei să-şi dea seama.

Programul s-a repetat şi în zilele următoare a fost îmbunătăţit. Deveniseră o imagine obişnuită pentru toţi, o pereche prinsă în discuţii, cutreierând satul, absenţi la tot ce-i înconjura cu excepţia obiectelor de care se ocupau: os,

aripa de la intrarea în cort, soare, acoperiş, ibric, câine, băţ, cer, copil, păr, cuvertură, faţă, departe, aproape, aici, acolo, luminos, întunecat şi tot aşa mereu.

Cu fiecare zi ce trecea limba lor prindea tot mai adânc rădăcini în mintea lui şi curând Dansează-Cu-Lupii a depăşit faza cuvintelor. Alcătuia propoziţii pe care le înşira cu zel şi făcea numeroase greşeli: „Focul creşte în preerie”.

„Dacă mănânc apă îmi face bine”.

„Omul acela e os?”

Era ca un alergător bun care cade din trei în trei paşi, dar nu înceta să trudească din răsputeri ca să învingă dificultăţile noii limbi şi doar printr-o voinţă ieşită din comun a reuşit să facă progrese remarcabile.

Oricâte eşecuri ar fi avut, nu-şi pierdea curajul şi învingea unul după altul obstacolele cu acea bună dispoziţie şi hotărâre care caracterizează omul cu haz.

Stăteau în cort din ce în ce mai puţin. Afară se puteau duce oriunde vroiau şi satul era acum deosebit de liniştit. Devenise neobişnuit de liniştit.

Toată lumea se gândea la bărbaţii plecaţi să înfrunte evenimente periculoase în ţara Pawnee-ilor. Cu fiecare zi ieşită din axa timpului, rudele şi prietenii celor plecaţi la război se rugau cu tot mai multă ardoare să se întoarcă acasă teferi. Se părea că peste noapte, rugăciunile ajunseseră singura trăsătură evidentă a vieţii din tabără, căci se regăseau în timpul fiecărei mese, întâlniri sau munci, chiar dacă acestea erau minore sau de foarte scurtă durată.

Aerul de devoţiune care învăluia tabăra era un cadru de activitate desăvârşit pentru Dansează-Cu-Lupii şi Înfruntă-Cu-Pumnul. Cufundaţi tot timpul în aşteptare şi rugăciune, oamenii dădeau puţină atenţie bărbatului alb şi femeii albe. Se mişcau parcă într-un balon de seninătate care-i proteja perfect, într-o lume care le aparţinea doar lor.

În fiecare zi petreceau împreună trei sau patru ore fără să se atingă sau să vorbească despre ei înşişi. La suprafaţă, respectau cu grijă cerinţele protocolare. Râdeau împreună

şi comentau fenomene banale ca starea vremii. Dar în toate ocaziile fiecare ascundea ce simţea pentru celălalt ca şi pentru sine însuşi. Înfruntă-Cu-Pumnul era foarte atentă să nu-şi trădeze sentimentele iar Dansează-Cu-Lupii respecta hotărârea ei.

3

La două săptămâni după plecarea grupului s-a produs o schimbare esenţială.

Într-o după-amiază târziu, după ce fusese în căutare de vânat, sub un soare necruţător, Dansează-Cu-Lupii s-a întors la locuinţa lui Pasăre-Săltăreaţă şi n-a găsit pe nimeni şi, gândind că familia a plecat la râu, a luat-o şi el la vale, spre apă.

Nevestele lui Pasăre-Săltăreaţă erau acolo şi-şi spălau copiii, dar Înfruntă-Cu-Pumnul nu se vedea nicăieri. S-a mai învârtit puţin pe-acolo, copiii l-au stropit cu apă şi în cele din urmă, a pornit să urce pe poteca care ducea în sat.

Soarele ardea încă necruţător aşa că atunci când a văzut umbrarul, gândul la răcoarea dinăuntru l-a făcut să grăbească pasul.

Intrase şi făcuse câţiva paşi înăuntru când şi-a dat seama că ea se afla acolo. Lecţia obişnuită avusese loc aşa că amândoi s-au simţit stânjeniţi.

Dansează-Cu-Lupii s-a aşezat la o distanţă decentă faţă de ea şi a salutat-o.

— E... e foarte cald, a răspuns ea, de parcă s-ar fi scuzat că se află acolo.

— Da, a încuviinţat el, foarte cald.

Deşi n-avea de ce şi-a şters fruntea cu mâna. A fost un gest prostesc făcut din dorinţa de a fi sigur că ea o să înţeleagă că şi el se află acolo din acelaşi motiv.

Dar în timp ce ducea la capăt gestul nesincer, Dansează-Cu-Lupii s-a oprit. A simţit deodată că vrea să-i spună ceea ce simte.

Pur şi simplu a început să vorbească. I-a spus că nu ştia ce-i cu el. I-a spus că e absolut grozav să stea acolo. I-a spus despre cort şi ce bucuros e că îl are. Şi-a cuprins platoşa cu amândouă mâinile şi i-a spus ce crede despre ea, că pentru el era un obiect măreţ. A ridicat-o la obraz şi a spus: O iubesc.

Apoi a spus:

— Dar sunt alb… şi sunt soldat. Oare e bine că mă aflu aici sau e o prostie? Sunt prost?

Îi citea în ochi o atenţie deosebită.

— Nu este o… Nu ştiu, răspunse ea.

A urmat o mică tăcere. Vedea că ea aşteaptă.

— Nu ştiu unde să mă duc, a spus el liniştit. Nu ştiu unde să fiu.

Ea şi-a întors încet capul şi s-a uitat afară, prin deschiderea de la intrare.

— Eu ştiu, a spus ea.

Ea rătăcea încă cu gândul în timp ce privea ţintă după-amiaza de-afară, când el a spus:

— Vreau să fiu aici.

Ea s-a întors spre el. Faţa ei părea imensă. Soarele în declin o aurea cu rumeneala lui. Ochii ei, larg deschişi şi emoţionaţi, aveau aceeaşi culoare rumen-aurie.

— Da, a spus ea, înţelegând exact ce simte el.

Apoi şi-a coborât capul. Când l-a ridicat din nou, să-l privească, Dansează-Cu-Lupii a simţit că este înghiţit de privirea ei, întocmai cum se simţise înghiţit de imensitatea preeriei acolo, în largul câmpiei, având-l alături pe Timmons, cândva, pentru prima oară în viaţa lui. Ochii ei erau ochii unei fiinţe alcătuită doar din suflet, încărcaţi cu o frumuseţe pe care puţini bărbaţi ajung s-o cunoască. Aveau în ei veşnicia.

Când i-a văzut aşa, Dansează-Cu-Lupii s-a îndrăgostit pe loc.

Înfruntă-Cu-Pumnul se îndrăgostise deja. Totul s-a întâmplat atunci când el a început să vorbească, nu dintr-o dată, ci treptat-treptat, până când ea n-a avut încotro şi a

trebuit să recunoască. Ea se vedea reflectată în el. Vedea cum pot fi o singură fiinţă.

Au mai vorbit puţin apoi au amuţit. Câteva minute au privit la după-amiaza de-afară şi fiecare din ei ştia ce simte celălalt dar nu cuteza să vorbească.

Vraja s-a destrămat când unul din băieţii lui Pasăre-Săltăreaţă a trecut pe-acolo, s-a uitat înăuntru şi i-a întrebat ce fac.

Înfruntă-Cu-Pumnul a zâmbit la această întrerupere inocentă şi i-a spus în limba Comanşilor:

— E foarte cald. Stăm la umbră.

Băieţelul a înţeles atât de bine răspunsul că a intrat şi s-a aruncat în braţele lui Dansează-Cu-Lupii. S-au luptat în joacă vreo câteva clipe dar zarva n-a ţinut mult.

Băieţelul s-a ridicat deodată în sus şi i-a spus lui Înfruntă-Cu-Pumnul că-i e foame.

— Foarte bine, a spus ea în limba Comanşilor şi l-a prins de mână.

S-a uitat la Dansează-Cu-Lupii.

— Mănânci?

— Da, mi-e foame.

S-au târât afară, pe uşa umbrarului şi-au pornit-o spre casa lui Pasăre-Săltăreaţă ca să aprindă un foc şi să pregătească masa.

4

A doua zi dimineaţa, primul lui gând a fost să-i facă o vizită lui Viţel-De-Piatră. A ajuns devreme la casa războinicului şi a fost imediat invitat să stea jos şi să mănânce.

După ce-au mâncat, cei doi bărbaţi au mers afară să discute în timp ce Viţel-De-Piatră cioplea din lemn de salcie un snop nou de săgeţi. Cu excepţia discuţiilor cu Înfruntă-Cu-Pumnul, asta era cea mai sofisticată discuţie pe care o avusese până atunci.

Viţel-De-Piatră era impresionat de faptul că acest Dansează-Cu-Lupii, atât de nou printre ei, vorbea deja limba lor. Şi o vorbea bine.

Războinicul vârstnic era de asemenea în stare să priceapă că Dansează-Cu-Lupii doreşte ceva şi când discuţia a alunecat brusc la Înfruntă-Cu-Pumnul, ştiu că asta trebuie să fie.

Dansează-Cu-Lupii a încercat să pună întrebarea cât mai nepăsător dar Viţel-De-Piatră prea era vulpoi bătrân să nu înţeleagă că problema era importantă pentru vizitatorul lui.

— Înfruntă-Cu-Pumnul e măritată?

— Da, a răspuns Viţel-De-Piatră.

Când a aflat asta, Dansează-Cu-Lupii a fost izbit ca la aflarea celei mai catastrofale noutăţi de pe lume. A rămas mut.

— Unde-i soţul ei? a întrebat, într-un târziu. Nu-l văd.

— E mort.

La asta nu se gândise niciodată.

— Când a murit?

Viţel-De-Piatră a ridicat capul de la treaba lui.

— Nu se cade să vorbeşti despre cei morţi, a spus el. Dar eşti nou aşa că o să-ţi spun. Era cam pe la vremea lunii cireşelor, primăvara. Îl plângea îndurerată când ai găsit-o şi ai adus-o înapoi.

Dansează-Cu-Lupii n-a mai pus alte întrebări dar, Viţel-De-Piatră a vrut să-i mai povestească câte ceva. I-a spus despre poziţia destul de importantă pe care o deţinuse cel dispărut şi despre faptul că din căsătoria lui cu Înfruntă-Cu-Pumnul n-au rămas copii.

Cu gândul că trebuie să se gândească la ceea ce a auzit, Dansează-Cu-Lupii, i-a mulţumit pentru informaţii şi a plecat.

Viţel-De-Piatră s-a întrebat, într-o doară, dacă între cei doi o fi ceva şi, hotărând că asta nu-l priveşte, s-a întors la treaba lui.

5

Dansează-Cu-Lupii a făcut singurul lucru despre care era sigur că limpezeşte mintea. L-a găsit pe Cisco în herghelia de ponei şi a ieşit călare din sat. Ştia că ea îl aşteaptă probabil acasă la Pasăre-Săltăreaţă dar i se învârtea capul de năvala gândurilor legate de ceea ce auzise şi nu se putea gândi să dea ochii cu ea acum.

A plecat în jos pe râu şi după vreo două mile, s-a hotărât să facă drumul până la Fort Sedgewick. Nu mai fusese acolo de aproape două săptămâni şi simţea imboldul să meargă acum, de parcă, într-un fel ciudat, locul ar fi putut să-i spună ceva.

Chiar de la distanţă se putea vedea că furtunile de sfârşit de vară năruiseră umbrarul. Pânza sfâşiată se desprinsese de mai toţi ţăruşii care cândva o susţinuseră. Ceea ce mai rămăsese flutura în vânt ca vela mare zdrenţuită a unei corăbii fantomă.

Două-Şosete aştepta lângă malul înalt şi atunci i-a aruncat amicului bucata de carne pe care i-o adusese, ca s-o ciugulească. Lupului nu-i era foame.

Când şi-a aruncat o privire în magazia dărăpănată, şoarecii de câmp s-au împrăştiat în toate părţile. Distruseseră singurul lucru pe care-l lăsase acolo, un sac plin cu pesmeţi marinăreşti mucegăiţi.

În coliba de turf, care fusese cândva casa lui, se lungi pe patul mic şi stătu aşa câteva minute cu ochii la pereţii care se năruiau.

Luă din cui ceasul defect al tatălui lui, cu gândul să-l vâre în buzunarul pantalonilor. Dar, după ce se uită câteva secunde la el, îl puse la loc.

Tatăl lui era mort de şase ani. Sau poate şapte? Mama lui, de şi mai mult timp. Îşi putea aminti detalii din viaţa lui cu ei, dar ei... ei păreau că muriseră de sute de ani.

Observă jurnalul aşezat pe unul din scaunele pliante şi-l luă în mână. Ce sentiment curios, când frunzăreşti aceste

note. Şi ele îi păreau vechi şi îndepărtate, ca ceva dintr-o viaţă apusă.

Uneori râdea de ceea ce scrisese, dar, în general, era emoţionat.

Îşi transferase viaţa pe hârtie şi fragmente din această înregistrare se aflau acolo. Acum asta nu era decât o curiozitate şi nu-i influenţa cu nimic viitorul. Dar era interesant să privească înapoi şi să vadă ce drum lung făcuse până aici.

Când a ajuns la sfârşit, a găsit câteva pagini albe şi a avut năstruşnica idee că s-ar potrivi un post-scriptum, poate ceva inteligent şi misterios totodată.

Dar când şi-a ridicat ochii ca să se gândească, pe peretele gol de turf n-o vedea decât pe ea îi vedea pulpele puternice, bine croite, care se iveau ca o surpriză de sub tivul rochiei ei de fiecare zi, din piele de căprioară. Îi vedea mâinile frumoase, cu braţe lungi, care ieşeau graţios din mâneci. Îi vedea sânii arcuiţi lejer sub corsaj. Îi vedea obrajii cu pomeţi marcaţi şi sprâncenele grele şi expresive şi ochii în care citeai veşnicia şi claia de păr încâlcit de culoarea vişinelor.

Se gândea la furiile ei născute din senin şi la lumina care-i înconjura chipul în umbrar. Se gândea la modestia şi la demnitatea şi la durerea ei.

Adora tot ce văzuse şi tot ce gândise despre ea.

Când ochii îi căzură din nou pe pagina albă aflată în braţele lui, ştiu ce-o să scrie. Exulta să vadă că tot ce gândise şi văzuse prindea viaţa în cuvinte:

Vară târzie, 1863.
O iubesc pe Înfruntă-Cu-Pumnul.
Dansează-Cu-Lupii.

Închise jurnalul şi-l aşeză cu grijă în mijlocul patului, străbătut de gândul capricios că îl va lăsa posterităţi ca să aibă cu ce-şi bate capul ca să-i dezlege sensul.

Când ieşi, Dansează-Cu-Lupii simţi o uşurare să vadă că

Două-Şosete dispăruse. Ştiind că nu-l va mai revedea, rosti o rugăciune pentru bunicul său, lupul, urându-i o viaţă bună în toţi anii pe care-i mai avea de trăit.

Apoi, cu un salt, a fost în spinarea robustă a lui Cisco, a chiuit un rămas bun în limba Comanşilor şi s-a îndepărtat galopând în mare viteză.

Când s-a uitat peste umăr, înapoi, la Fort Sedgewick, n-a văzut decât preeria întinsă, cu ierburile unduind în valuri.

6

Ea a aşteptat aproape o oră înainte ca una din soţiile lui Pasăre-Săltăreaţă să pună întrebarea: Unde este Dansează-Cu-Lupii?

Aşteptarea a fost foarte grea. Fiecare minut era încărcat de gânduri despre el. Când i s-a pus întrebarea, a încercat să-şi construiască răspunsul cu un ton care să mascheze ceea ce simţea.

— Oh, da… Dansează-Cu-Lupii. Nu, nu ştiu unde este…

Apoi a ieşit, să întrebe de el din om în om. Cineva îl văzuse plecând dimineaţa, devreme, luând-o călare spre miazăzi şi ea a ghicit că plecase la fortul omului alb.

Pentru că nu dorea să ştie de ce a plecat, s-a apucat, cu toate resursele ei, să termine de lucrat desagii care se ţin agăţaţi de şeaua calului; străduindu-se să facă abstracţie de zgomotele taberei ca să se poată concentra doar asupra lui.

Dar nu era destul.

Vroia să fie singură cu el, fie şi măcar în gând şi, după masa de prânz, a luat-o pe poteca principală care cobora la râu.

De obicei, după prânz, activitatea din preajma apei se potolea aşa că a fost încântată să descopere că nu era nimeni la mal. Şi-a scos mocasinii, s-a dus la un buştean gros care ieşea din apă ca un dig şi, încălecându-l şi-a muiat picioarele în apa mică şi răcoroasă de la mal.

Adierea vântului abia se făcea simţită dar era suficientă ca să atenueze dogoarea zilei. Şi-a pus mâinile în şolduri şi-a relaxat umerii şi a început să privească la mişcarea leneşă a apei printre pleoapele întredeschise.

Dacă el ar veni acum după ea. Dacă s-ar uita la ea cu ochii aceia încărcaţi de vigoare şi ar da drumul la râsul lui caraghios şi ar spune că ei doi or să plece. Ea ar pleca imediat, indiferent unde.

Deodată şi-a amintit de prima lor întâlnire, clar, de parcă ar fi fost ieri. Călăreau înapoi spre casă, ea era pe jumătate conştientă, sângele ei îl mânjise tot. Şi-a amintit sentimentul de siguranţă de atunci, braţul lui îi înconjura spatele iar faţa ei era lipită de ţesătura cu miros ciudat a tunicii lui.

Acum înţelegea ce însemnaseră toate acele senzaţii, înţelegea că ceea ce simţea acum era ceea ce simţise atunci. Atunci fusese doar o sămânţă, îngropată şi ascunsă vederii şi pe vremea aceea nu ştiuse ce înseamnă. Dar Marele-Spirit ştia. Marele-Spirit lăsase sămânţa să germineze şi să crească. Marele-Spirit, în Marea-Lui-Forţă-Misterioasă, încurajase sămânţa la viaţă, pas cu pas, pe calea ei.

Sentimentul acesta îl avusese atunci, sentimentul acesta de siguranţă. Acum ştia că nu era siguranţa pe care o simţi în faţa unui duşman, sau a unei furtuni sau a unei primejdii fizice. Nu era câtuşi de puţin ceva fizic. Era o siguranţă în inima ei. Se aflase acolo tot timpul.

Se întâmplase ceva nespus de preţios. Marele-Spirit ne-a adus unul lângă altul.

Se învârtea pământul cu ea de uimire că toate astea au fost cu putinţă, când a auzit un plescăit uşor în apă, la câteva picioare depărtare.

Stătea ghemuit pe un petec de plajă, aruncându-şi apă pe faţă, încet, fără grabă. S-a uitat la ea şi fără să se sinchisească că apa îi şiroia pe faţă, a zâmbit ca un băieţel.

— Bună, i-a spus. Am fost la fort.

I-a spus-o de parcă ar fi fost împreună de-o viaţă. Ea i-a

răspuns în acelaşi fel.

— Ştiu.

— Putem vorbi puţin?

— Da, i-a spus ea. Aşteptam.

Sus, unde începea poteca, se auziră voci îndepărtate.

— Unde să mergem? întrebă el.

— Ştiu un loc.

Ea se ridică repede în picioare şi, în timp ce Dansează-Cu-Lupii o urma la distanţă de un pas-doi, îl conduse până la vechea potecă lăturalnică pe care apucase în ziua când Pasăre-Săltăreaţă îi ceruse să-şi aducă aminte limba ei de femeie albă.

Mergeau în linişte, nu se auzea decât sunetul înfundat al paşilor, foşnetul sălciilor şi cântecul păsărilor care invadaseră limbile de pământ din jurul ochiurilor de apă de la mal.

Inimile le băteau năvalnic, bănuind ce avea să se întâmple dar neştiind unde şi când se va întâmpla.

În sfârşit, li se deschise în faţa ochilor luminişul izolat unde cândva ea îşi amintise trecutul. Continuând să nu-şi spună un cuvânt, se aşezară cu picioarele încrucişate în faţa plopului înalt orientat spre râu.

Nu puteau vorbi. Toate celelalte sunete păreau că au încetat. Nimic nu se mişca.

Înfruntă-Cu-Pumnul îşi lăsă capul în jos şi văzu că tivul pantalonului, în jurul uneia din glezne, era descusut. Mâna lui se odihnea chiar în locul acela, la jumătatea distanţei în sus spre coapsă.

— S-au rupt, şopti ea, atingând uşor ruptura cu degetele. Odată ce mâna îi ajunsese acolo, nu şi-o mai putu mişca. Degetele ei micuţe stăteau adunate, neclintite.

Conduse parcă de o forţă exterioară, capetele lor veniră lin unul spre celălalt. Degetele li se împletiră. Simpla atingere i-a înfiorat ca şi cum ar fi făcut dragoste. Nici unul nu şi-ar fi putut aminti cum s-au petrecut lucrurile, dar, o clipă mai târziu, se sărutau.

N-a fost un sărut lung şi-au atins doar uşor buzele.

Dar a fost pecetluirea dragostei lor.

Şi-au lipit obrazul unul de altul şi în timp ce fiecare se îmbăta cu mirosul celuilalt, au început să viseze.

În visul lor se iubeau şi după ce-au terminat şi stăteau culcaţi alături sub plopul înalt, Dansează-Cu-Lupii s-a uitat în ochii ei şi a văzut lacrimi.

A aşteptat mult timp dar ea nu vroia să spună nimic.

— Spune-mi, a şoptit el.

— Sunt fericită, a spus ea. Sunt fericită că Marele-Spirit m-a lăsat să trăiesc atâta timp.

— Şi eu simt acelaşi lucru, a spus el, cu ochii în lacrimi.

Apoi ea s-a lipit strâns de el şi a început să plângă. El a ţinut-o îmbrăţişată strâns în timp ce ea plângea şi nu se temea de bucuria care-i şiroia pe faţă.

7

S-au iubit toată după-amiaza, iar în pauze au avut discuţii lungi. Când umbrele au început să crească de-a curmezişul pajiştii, s-au ridicat în capul oaselor căci amândoi şi-au dat seama că dacă vor mai continua să stea mult, li se va simţi lipsa.

Se uitau la sclipirile apei, când el a spus:

— Am vorbit cu Viţel-De-Piatră… Ştiu de ce ai fugit în ziua aceea… în ziua când te-am întrebat dacă eşti măritată.

Atunci ea s-a ridicat în picioare şi i-a întins mâna. El a prins-o de mână şi ea l-a ridicat în picioare.

— Am avut o viaţă bună cu el. El a plecat de lângă mine pentru că veneai tu. Aşa văd eu lucrurile acum.

Ea l-a condus afară din luminiş şi au pornit-o înapoi, înlănţuiţi. Când au fost destul de aproape încât să audă slab vocile care strigau din sat, s-au oprit ca să asculte. Poteca principală era drept în faţa lor.

Cu o strângere de mâini, îndrăgostiţii s-au lăsat instinctiv să alunece printre sălcii şi s-au îmbrăţişat din nou dându-şi în grabă un sărut de despărţire ca şi cum asta i-ar fi ajutat

să parcurgă separaţi unul de altul noaptea următoare.

La vreo doi paşi de poteca principală care ducea în sat, s-au mai oprit odată şi, în timp ce se îmbrăţişau, ea i-a şoptit la ureche.

— Sunt în doliu şi oamenii noştri n-ar fi de acord dacă ar ştii de dragostea noastră. Trebuie să ne păzim dragostea cu grijă până va sosi clipa când o vor putea vedea cu toţii.

El a făcut un semn din cap în semn de aprobare, s-au îmbrăţişat în fugă şi ea s-a făcut nevăzută printre tufişuri.

Dansează-Cu-Lupii a aşteptat printre sălcii timp de zece minute şi apoi a urmat-o. Târându-şi picioarele la deal, spre sat, era bucuros să constate că e singur.

S-a dus drept la cortul lui şi s-a aşezat pe pat uitându-se prin deschiderea cortului la puţina lumină de afară, din prag de seară şi visând la după-amiaza lor din faţa plopului.

Când s-a întunecat de-a binelea, s-a culcat pe cuverturile groase şi şi-a dat seama că e zdrobit de oboseală. Când s-a întors pe-o parte a descoperit că una din mâinile lui păstrase mirosul ei.

A adormit cu speranţa că mirosul ei va rămâne acolo toată noaptea.

CAPITOLUL XXVI.

1

Zâmbeau într-una, aveau obrajii îmbujoraţi de dragoste şi indiferent încotro mergeau, picioarele lor păreau că nu ating pământul.

În prezenţa altora, dovedeau discreţie, atenţi să nu-şi trădeze sentimentele prin nici un indiciu vizibil. Erau atât de preocupaţi să se ascundă încât întâlnirile pentru învăţarea limbii erau mult mai profesionale decât înainte. Dacă întâmplător erau singuri în cort, profitau de ocazie ca să se ţină de mână, iubindu-se cu degetele. Dar asta a durat doar o vreme.

Încercau să se întâlnească în secret cel puţin o dată pe zi, de obicei la râu. Dar le lua timp să găsească momente de intimitate absolută şi Înfruntă-Cu-Pumnul se agita cel mai mult ca nu cumva să fie descoperiţi.

De la bun început amândoi s-au gândit la căsătorie. Amândoi doreau asta. Şi cu cât mai curând, cu atât mai bine. Dar văduvia ei era o piedică majoră. Perioada de doliu în modul de viaţă al Comanşilor nu se prescria iar eliberarea nu putea veni decât din partea tatălui femeii. Dacă nu avea tată, războinicul care îngrijea de ea, în principal, îşi asuma această răspundere. În cazul lui Înfruntă-Cu-Pumnul ea trebuia să-l aştepte pe Pasăre-Săltăreaţă s-o elibereze. Doar el singur va hotărî când înceta ea să mai fie văduvă. Şi s-ar putea ca asta să dureze multă vreme.

Dansează-Cu-Lupii încerca să-şi încurajeze iubita, spunându-i că lucrurile se vor aranja şi deci, să nu-şi bată capul. Dar ea tot îngrijorată era. Odată, într-un acces de deprimare datorită acestei situaţii ea i-a propus să fugă

amândoi. Dar el a râs şi ideea n-a mai fost niciodată reactualizată.

Profitau de unele prilejuri. De două ori în cele patru zile care au urmat după ce s-au iubit la marginea râului, ea a ieşit din cortul lui Pasăre-Săltăreaţă la primele ore ale dimineţii, când afară era încă întuneric şi s-a strecurat neobservată în cortul lui Dansează-Cu-Lupii. Acolo se iubeau până se lumina de ziuă şi-şi şopteau ce aveau de spus, ţinându-se în braţe, goi, sub cuvertura de blană de bizon.

În toate privinţele, se comportau cum e de aşteptat să se comporte două fiinţe îndrăgostite, ca ei. Se comportau cu demnitate şi prudenţă şi erau disciplinaţi.

Şi nu păcăleau aproape pe nimeni.

Fiecare om din tabără aflat la o vârstă la care să ştie cum arată dragostea între un bărbat şi o femeie putea citi această dragoste pe feţele lui Înfruntă-Cu-Pumnul şi Dansează-Cu-Lupii.

Cei mai mulţi n-aveau inima să condamne dragostea indiferent de împrejurări. Acei câţiva care s-ar fi putut supăra îşi ţineau gura din lipsă de dovezi. Ceea ce era mai important, atracţia unuia pentru celălalt nu reprezenta o ameninţare pentru totalitatea grupului. Chiar şi cei mai vârstnici, conservatorii, recunoşteau în sinea lor că legătura asta potenţială era firească.

La urma urmei, amândoi erau albi.

2

În a cincea noapte de după întâlnirea lor de la râu, Înfruntă-Cu-Pumnul a simţit nevoia să-l vadă din nou. A aşteptat mult ca toţi cei din casa lui Pasăre-Săltăreaţă să adoarmă. Chiar şi după ce cortul s-a umplut de sunetele sforăiturilor uşoare, ea tot a mai rămas să aştepte, dorind să fie sigură că plecarea ei va trece neobservată.

Tocmai începuse să simtă mirosul tare de ploaie când,

deodată, ţipete alarmate au spart tăcerea nopţii. Vocile erau destul de puternice ca să-i trezească pe toţi şi câteva secunde mai târziu, oamenii îşi aruncau aşternuturile, dând buzna afară.

Se întâmplase ceva. Tot satul era în picioare. A alergat şi ea pe uliţa principală, cu un pâlc de oameni, care se îndreptau spre un foc mare aflat aparent în centrul atenţiei tuturor. În haosul iscat s-a uitat în zadar să-l vadă pe Dansează-Cu-Lupii, dar numai după ce s-a vârât în faţă, lângă foc, l-a zărit.

În timp ce împingeau mulţimea ca să ajungă unul la altul, ea a băgat de seamă că lângă foc se aflau câţiva indieni necunoscuţi. Erau şase. Alţii erau întinşi pe pământ, unii morţi, alţii, mutilaţi cumplit. Erau indieni Kiowa, prieteni de-o viaţă şi parteneri de vânătoare ai Comanşilor.

Cei şase bărbaţi nevătămaţi îşi ieşiseră din minţi de spaimă. Gesticulau agitaţi, vorbind prin semne cu Zece-Urşi şi cu doi-trei sfetnici de-ai lui, mai apropiaţi. Cei ce priveau nu scoteau un cuvânt, aşteptau să vadă ce va urma şi ascultau povestea indienilor Kiowa.

Ea şi cu Dansează-Cu-Lupii reuşiseră să ajungă la câţiva paşi unul de altul când femeile au început să ţipe. După o clipă, gloata s-a împrăştiat căci femeile şi copiii au fugit spre casele lor, izbindu-se unii de alţii, în panica lor. Războinicii forfoteau în jurul lui Zece-Urşi şi un cuvânt zbura de pe buzele tuturor. Se rostogolea prin sat în direcţia în care începuseră să se audă tunete bubuind în cerul smolit de deasupra capetelor.

Era un cuvânt prea-bine cunoscut de Dansează-Cu-Lupii căci îl auzise în repetate rânduri în conversaţii şi în povestiri.

— Pawnee.

Cu Înfruntă-Cu-Pumnul alături, s-a apropiat şi mai mult de războinicii îngrămădiţi în jurul lui Zece-Urşi. Amândoi priveau, iar ea îi povestea la ureche ce se întâmplase cu acei Kiowa.

Pornise într-un grup mic, mai puţin de douăzeci de

oameni, în căutare de bizoni şi ajunseseră la vreo zece mile de tabăra Comanşilor, spre miazănoapte. Acolo au fost atacaţi de o ceată foarte numeroasă de războinici Pawnee, cel puţin optzeci la număr, poate chiar mai mulţi. Au fost atacaţi după apusul soarelui, când începuse să se întunece şi nici unul n-ar fi scăpat dacă n-ar fi fost întunericul şi dacă n-ar fi cunoscut locurile atât de bine.

Şi-au acoperit retragerea cum au putut mai bine, dar cu o armată aşa de mare, era doar o chestiune de timp când vor ataca Pawneeii această tabără. Nu se ştia dacă nu ocupaseră deja poziţiile de atac. Indienii Kiowa considerau că nu mai erau decât câteva ore ca să se pregătească să-i înfrunte. Se presupunea că atacul va avea loc în zori.

Zece-Urşi începu să dea ordine pe care nu le puteau auzi nici Înfruntă-Cu-Pumnul nici Dansează-Cu-Lupii. Pe faţa bătrânului se citea îngrijorarea. Zece din cei mai de marcă războinici ai grupului erau plecaţi, împreună cu Pasăre-Săltăreaţă şi Cu-Păru-N-Vânt. Bărbaţii rămaşi în tabără erau luptători buni dar dacă veneau optzeci de Pawnee, vor fi categoric în pericol, covârşiţi numeric.

Adunarea din jurul focului s-a spart în mod ciudat de anarhic, iar războinicii de pregătire mediocră au luat-o în toate părţile, în spatele bărbatului despre care intuitiv ştiau că era cel mai bun ca să-i conducă.

Dansează-Cu-Lupii nu se simţea în apele lui. Totul părea aşa de haotic. Deasupra capului, la intervale din ce în ce mai dese, se auzeau tunete şi se părea că va ploua cu siguranţă. Asta ar fi ajutat să mascheze apropierea Pawnee-ilor.

Dar acum era şi satul lui, aşa că s-a repezit după Viţel-De-Piatră cu gândul la un singur lucru.

— Vă urmez, a spus, când l-a ajuns din urmă.

Viţel-De-Piatră l-a privit încruntat.

— O să fie o luptă grea, a spus el. Pawnee-ii nu vin niciodată pentru cai. Vin pentru sânge.

Dansează-Cu-Lupii a încuviinţat din cap.

— Ia-ţi armele şi vino la mine acasă, i-a ordonat

războinicul mai vârstnic.

— Le aduc eu, s-a oferit Înfruntă-Cu-Pumnul şi ridicându-şi poalele rochiei deasupra genunchilor, a rupt-o la fugă, iar Dansează-Cu-Lupii l-a urmat pe Viţel-De-Piatră.

Încerca să calculeze în gând câte gloanţe are pentru puşcă şi revolver când şi-a amintit ceva care l-a făcut să se oprească.

— Viţel-De-Piatră, a strigat el. Viţel-De-Piatră!

Războinicul s-a întors cu faţa la el.

— Am arme, a izbucnit Dansează-Cu-Lupii. În pământ, lângă fortul omului alb, sunt multe arme.

Amândoi au făcut stânga-mprejur şi s-au întors la foc.

Zece-Urşi era încă ocupat cu întrebările pe care le punea vânătorilor Kiowa.

Bieţii oameni, deja înnebuniţi de traumatica experienţă care-i adusese aproape la un pas de moarte, se făcură şi mai mici la vederea lui Dansează-Cu-Lupii şi a fost necesar să li se spună de grabă câteva cuvinte înainte să se calmeze.

Muşchii feţei lui Zece-Urşi au zvâcnit când Viţel-De-Piatră i-a spus că există arme.

— Ce arme? a întrebat el neliniştit.

— Arme de soldaţi albi… puşti, a răspuns Dansează-Cu-Lupii.

Zece-Urşi s-a hotărât cu greu. Deşi nu avea nimic împotriva lui Dansează-Cu-Lupii, era ceva în sângele lui de Comanşi bătrân, care n-avea deplină încredere în omul alb. Armele se aflau în pământ şi le va lua ceva timp să le dezgroape.

S-ar putea ca Pawneeii să fie aproape acum şi avea nevoie de fiecare om în parte ca să apere satul. Trebuia apoi să mai ţii seama şi de faptul că până la fortul omului alb era drum lung, călare. Şi dintr-o clipă în alta va porni să plouă.

Dar lupta va fi strânsă şi el ştia că armele vor schimba radical situaţia. Era posibil ca Pawnee-ii să nu aibă multe arme. Până în zori mai erau multe ceasuri şi era timp

suficient de dat o fugă până la fortul lui gură-cu-păr.

— Armele sunt în lăzi… Sunt acoperite cu lemn, a spus Dansează-Cu-Lupii, întrerupându-i şirul gândurilor. Nu vom avea nevoie decât de câţiva bărbaţi şi o travois ca să le aducem.

Bătrânul a trebuit să accepte aventura. I-a spus lui Viţel-De-Piatră să-l ia pe Dansează-Cu-Lupii şi încă doi oameni şi şase ponei, patru pentru călărit şi doi care să care armele. Le-a spus să plece imediat.

3

Când a ajuns la cortul lui, Cisco avea frâul pus şi aştepta, înăuntru ardea focul şi lângă el, ghemuită, Înfruntă-Cu-Pumnul amesteca ceva într-un castron mic.

Armele lui erau toate aliniate ordonat pe podea, puşca, revolverul cel mare, arcul, tolba ticsită cu săgeţi şi cuţitul cu lamă lungă.

Îşi încingea la brâu revolverul când ea s-a apropiat de el cu castronelul.

— Întinde faţa i-a poruncit.

El a stat neclintit în timp ce ea a luat pe vârful unui deget puţină substanţă roşie din vas.

— Asta trebuie să faci tu însuţi, dar nu mai e timp şi nu te pricepi. Am s-o fac eu în locul tău.

Cu mişcări rapide şi sigure ea i-a trasat o singură dungă orizontală pe frunte şi două verticale, pe fiecare obraz. Cu ajutorul unui tipar, a marcat cu puncte, o urmă de labă de lup deasupra unei dungi de pe obraz şi apoi s-a dat puţin înapoi ca să admire efectul.

A dat aprobator din cap în timp ce Dansează-Cu-Lupii şi-a petrecut peste umăr arcul şi snopul de săgeţi.

— Ştii să tragi? a întrebat-o.

— Da, a răspuns ea.

— Atunci ia asta.

I-a întins puşca.

N-au fost nici îmbrăţişări, nici cuvinte de rămas bun.
A păşit afară din cort, a sărit pe spatele lui Cisco şi dus a fost.

4

S-au îndepărtat de râu, apucând pe drumul cel mai drept peste câmpuri.
Cerul era înfricoşător. Arăta de parcă şi-ar fi dat întâlnire patru furtuni. În jurul lor, pretutindeni, scăpărau fulgere ca focurile de artilerie.
Au trebuit să se oprească când o *travois* s-a desfăcut la încheieturi şi, în timp ce o reparau, pe Dansează-Cu-Lupii l-a străbătut fiorul de gheaţă al unui gând. Dacă n-o să găsească armele? Nu mai văzuse de multă vreme marcajul făcut de el cu o coastă de bizon. Chiar dacă s-ar mai afla acolo unde îl înfipsese în pământ, tot va fi greu să-l descopere. În sinea lui a scos un oftat gândindu-se la ce-l aştepta.
Începuse să plouă cu stropi mari şi grei când au ajuns la fort. I-a condus la locul unde credea că se află ascunzătoarea dar, din pricina întunericului, nu se putea vedea nimic. Le-a spus ce să caute şi cei patru s-au răsfirat în evantai, călare pe poneii lor căutând prin iarba înaltă un os alb şi lung.
Acum ploua mult mai tare şi timp de zece minute n-au dat de nimic. Se stârnise vânt puternic şi fulgera la fiecare câteva secunde. Lumina care inunda pământul îi orbea pe căutători.
După douăzeci de minute sinistre, încrederea lui Dansează-Cu-Lupii în reuşită se prăbuşise la zero. Mergeau acum din nou pe propriile lor urme şi tot nimic.
Apoi, prin vânt şi ploaie şi tunete, i s-a părut că a auzit un trosnet sub una din copitele lui Cisco.
Dansează-Cu-Lupii i-a strigat şi pe ceilalţi şi a sărit jos. Toţi patru au pornit să umble de-a buşilea pipăind, fără să

poată vedea ceva, prin iarbă.

Deodată Viţel-De-Piatră a sărit în picioare. În mână flutura o frântură lungă de coastă albă.

Dansează-Cu-Lupii s-a instalat, în picioare, în locul unde a fost găsită şi a rămas aşa în aşteptarea fulgerului următor. Când cerul s-a luminat din nou, a aruncat o privire iute spre vechile construcţii ale Fortului Sedgewick şi, luându-le drept reper, a început să meargă pas cu pas spre miazănoapte.

După câţiva paşi, a simţit sub talpa unei cizme că solul devine spongios şi atunci a strigat la ceilalţi. Oamenii s-au lăsat în jos ca să-l ajute să sape. Pământul a cedat uşor şi, câteva minute mai târziu, cutii lungi de lemn, pline cu puşti, au fost scoase din mormântul lor plin de noroi.

5

Porniseră la drum doar de la o jumătate de oră, când furtuna a atins apogeul; ploua torenţial. Nu se vedea la doi paşi, aşa că cei patru bărbaţi care conduceau cele două travois-uri peste câmpuri trebuiau, pur şi simplu, să înainteze pe bâjbâite.

Dar negândindu-se la nimic altceva decât la importanţa misiunii lor, nu s-au oprit o clipă şi s-au întors în timp record.

Când s-a zărit satul, furtuna trecuse, deasupra, pe cerul tulbure, apăruseră câteva fâşii prelungi de culoare cenuşie şi prin aceste prime palide dovezi ale zorilor au putut vedea că satul este încă neatins.

Tocmai o luaseră în jos pe valea care ducea spre tabără, când un baraj spectaculos de fulgere a lovit în sus, pe râu. Timp de două-trei secunde peisajul a fost iluminat ca ziua.

Dansează-Cu-Lupii a văzut şi au văzut şi ceilalţi.

Un şir lung de călăreţi traversa râul la distanţă de o jumătate de milă mai sus de sat.

A fulgerat din nou şi i-au văzut pe duşmani făcându-se nevăzuţi printre marginile dantelate de pământ de la mal.

Planul era evident. Vor veni dinspre miazănoapte, folosindu-se de foioasele şi arbuştii de la mal ca să înainteze până la o sută de yarzi distanţă de sat. Apoi vor ataca.

Era posibil ca în douăzeci de minute Pawneeii să fie pe poziţii.

6

Erau douăzeci şi patru de puşti în fiecare cutie. Dansează-Cu-Lupii le-a împărţit cu mâna lui fiecăruia din luptătorii strânşi ciorchine în jurul cortului lui Zece-Urşi, în timp ce bătrânul le dădea instrucţiuni de ultima clipă.

Bătrânul ştia că asaltul principal va veni dinspre râu, dar era probabil că vor trimite o forţă de diversiune şi dinspre câmpul deschis, dând astfel posibilitate adevăraţilor atacatori să invadeze satul din spate. Aşa că a desemnat doi războinici cu autoritate şi o mână de alţi câţiva luptători să respingă posibilul atac dinspre preerie.

Apoi l-a bătut pe umăr pe Dansează-Cu-Lupii şi toţi au ascultat spusele lui.

— Dacă ai fi soldat alb, a spus bătrânul cu şiretenie şi ai avea toţi aceşti bărbaţi înarmaţi cu puşti, ce ai face?

Dansează-Cu-Lupii a cântărit iute situaţia.

— M-aş ascunde în sat…

Din gurile războinicilor aflaţi mai aproape au răsunat strigăte de dispreţ. Zece-Urşi i-a potolit prin ridicarea mâinii şi o admonestare.

— Dansează-Cu-Lupii nu şi-a terminat răspunsul, a spus el, cu severitate.

— M-aş ascunde în sat, în spatele corturilor. Aş supraveghea doar pe cei dinspre mal nu şi pe cei dinspre preerie. L-aş lăsa pe duşman mai întâi să se apropie. I-aş da duşmanului impresia că luptăm doar în partea cealaltă şi că asedierea taberei e un fleac. Apoi aş comanda ca toţi aceşti oameni din spatele corturilor să iasă la iveală şi să tragă.

Apoi le-aş cere acestor oameni să atace duşmanul cu cuţite şi măciuci. I-aş goni înspre râu şi aş omorî cât se poate de mulţi aşa ca niciodată să nu mai calce pe aici.

Bătrânul a ascultat cu atenţie. S-a uitat la războinicii lui şi a ridicat glasul.

— Dansează-Cu-Lupii şi cu mine suntem de aceeaşi părere. Ar trebui să omoram atât de mulţi ca nici unul niciodată, să nu mai calce pe aici. Să mergem în linişte.

Oamenii au pornit-o, furişându-se, cu puştile lor noi şi s-au instalat la pândă în spatele corturilor care dădeau spre râu.

Înainte să li se alăture, Dansează-Cu-Lupii s-a strecurat în cortul lui Pasăre-Săltăreaţă. Copiii fuseseră ascunşi sub un maldăr de cuverturi. Femeile şedeau tăcute lângă ei. Nevestele lui Pasăre-Săltăreaţă aveau măciuci în poală.

Înfruntă-Cu-Pumnul avea puşca lui. Ele n-au spus un cuvânt şi nici Dansează-Cu-Lupii n-a spus nimic. A vrut doar să vadă dacă erau pregătiţi.

S-a furişat pe lângă umbrar şi s-a oprit în spatele cortului său. Era unul din corturile cele mai apropiate de râu. Pe partea opusă se afla Viţel-De-Piatră. S-au salutat din cap şi şi-au îndreptat atenţia spre terenul deschis din faţa lor. Cobora în pantă aproximativ o sută de yarzi înainte să ajungă la marginea adânc crestată, de pământ, a malului. Acum nu mai ploua torenţial dar ploaia era încă destul de deasă ca să-i împiedice să vadă bine. Deasupra capului era o pătură de nori groşi şi se crăpa de ziuă. Abia dacă se putea zări ceva, dar era sigur că sunt acolo.

Dansează-Cu-Lupii s-a uitat la şirul de corturi din stânga şi dreapta lui. În spatele fiecăruia stăteau la pândă războinici Comanşi, cu puştile lor; Chiar şi Zece-Urşi era acolo.

Între timp se mai luminase. Norii de furtună se risipeau şi, o dată cu ei, ploaia. Brusc, s-a ivit soarele şi, după o clipă, din pământ a prins să se degaje un abur, ca o ceaţă.

Dansează-Cu-Lupii şi-a mijit ochii să vadă prin ceaţă marginea dantelată a malului şi a zărit siluetele întunecate

ale bărbaţilor care se prelingeau ca nişte duhuri printre sălcii şi plopi canadieni.

Începea să-l învăluie ceva ce nu mai simţise de mult timp. Era acel ceva intangibil care-i întuneca privirea şi declanşa maşinăria ce nu mai putea fi oprită.

Indiferent cât de voinici, de numeroşi sau de puternici ar fi fost bărbaţii care se deplasau prin ceaţă el nu se temea de ei câtuşi de puţin. Ei reprezentau duşmanul şi se aflau pe pragul lui. Vroia să se lupte cu ei. Nu mai putea să aştepte.

În spatele lui se auziră împuşcături. Forţa de diversiune atacase micul grup de apărare de pe frontul celălalt.

Pe măsură ce zgomotul luptei creştea, verifica din ochi linia de luptă. Câţiva tineri cu capetele înfierbântate încercară să-şi părăsească posturile şi să fugă la grupul de apărare, dar războinicii mai vârstnici au reuşit să-i reţină aşa că nici unul n-a fugit.

A scrutat din nou ceţurile care învăluiau marginea dantelată a malului.

Se apropiau încet, unii pe jos, alţii călare. Duşmanii urcau, pas cu pas, ca nişte umbre, cu părul retezat, cu gândul la măcelul apropiat.

Cavaleria Pawnee-ilor se afla în spatele celor ce mergeau pe jos, iar Dansează-Cu-Lupii ar fi vrut să fie în faţă. Ar fi vrut ca cei călare să primească focul în plin.

Aduceţi-vă caii în faţă, implora el în gând. Aduceţi-i în faţă.

A privit din nou linia lui de luptă nădăjduind că vor mai aştepta câteva secunde şi a fost surprins să vadă multe perechi de ochi privindu-l ţintă. Stăteau la pândă, de parcă ar fi aşteptat un semn.

Dansează-Cu-Lupii şi-a ridicat un braţ deasupra capului.

Un sunet gutural, în rafale, a răbufnit în sus, pe coastă. Creştea din ce în ce mai mult, spărgând liniştea dimineţii ploioase ca un jet de aer fierbinte. Pawneeii sunau atacul.

Când au dat năvală, cavaleria a trecut în faţa luptătorilor pedeştri.

Dansează-Cu-Lupii şi-a lăsat fulgerător braţul în jos şi a sărit din spatele cortului cu puşca ridicată. Ceilalţi Comanşi l-au urmat.

Focul lor i-a izbit pe călăreţi la o distanţă de circa douăzeci de yarzi şi clar, ca tăietura făcută în piele de un cuţit ascuţit, a spulberat atacul Pawnee-ilor. Oamenii s-au rostogolit de pe cai ca jucăriile de pe un raft zdruncinat, iar cei care n-au fost atinşi au fost împietriţi de rafala asurzitoare a patruzeci de puşti.

În timp ce trăgeau, Comanşii contraatacau, năvălind prin ecranul de fum albăstrui asupra duşmanului uluit.

Atacul a fost atât de năprasnic că Dansează-Cu-Lupii l-a izbit în plin pe primul Pawnee care i-a ieşit în cale. După ce s-au rostogolit la pământ a înfipt ţeava revolverului lui, tip marină militară, în faţa omului şi a tras.

După asta a împuşcat oameni unde-i găsea în învălmăşeală şi aşa a mai omorât doi, unul după altul.

Ceva mare l-a izbit zdravăn din spate, mai-mai să-l răstoarne. Era unul din caii de război ai Pawnee-ilor care supravieţuise asaltului. L-a înşfăcat de hăţ şi s-a suit pe el.

Pawneeii se comportau ca puii de găină atacaţi de lupi şi începuseră deja să se retragă, încercând cu disperare să ajungă în siguranţă la coturile râului. Dansează-Cu-Lupii a ochit un războinic înalt care fugea de mama-focului, să scape şi l-a doborât de pe cal. A tras în ţeasta lui, din spate, dar n-a auzit împuşcătura. Atunci a răsucit arma şi l-a izbit cu patul revolverului. Pawnee-iul s-a prăbuşit chiar în faţa lui şi Dansează-Cu-Lupii a auzit cum copitele poneiului i-au izbit trupul trecând peste el.

Chiar în faţa lui, un alt Pawnee, cu capul înfăşurat într-o eşarfă de un roşu strălucitor, se ridica de jos. Avea de gând şi el să ajungă la marginea adânc dantelată a malului.

Dansează-Cu-Lupii şi-a înfipt călcâiele cu sălbăticie în burta poneiului şi ajungându-l din urmă pe fugar s-a aruncat asupra lui, înşfăcându-i capul între braţ şi trunchi, ca într-o menghină, în clipa în care omul cu turban roşu aluneca de pe spatele poneiului său.

În virtutea inerţiei s-au prăbuşit amândoi izbindu-se năprasnic de un plop canadian uriaş. Dansează-Cu-Lupii îi ţinea acum capul indianului cu amândouă mâinile. Îi izbea ţeasta de trunchiul copacului când şi-a dat seama după ochii războinicului că era deja mort.

O ramură ruptă de la baza trunchiului, îl trăsese pe Pawnee în ţeapă ca pe o bucată de carne înfiptă în frigăruie.

Când s-a tras înapoi din faţa acestei cumplite privelişti, mortul s-a prăbuşit în faţă, iar braţele i-au căzut moi de-o parte şi de alta a trupului lui Dansează-Cu-Lupii, de parcă ar fi vrut să-şi îmbrăţişeze ucigaşul. Dansează-Cu-Lupii s-a tras şi mai mult înapoi şi trupul s-a năruit cu faţa la pământ.

Chiar în secunda aceea şi-a dat seama că ţipetele încetaseră.

Lupta luase sfârşit.

Simţind dintr-o dată o slăbiciune, a înaintat cu paşi împleticiţi de-a lungul malului crestat adânc, a apucat-o pe poteca principală şi a coborât spre râu cu paşi grăbiţi, ferindu-se să calce pe trupuri de Pawnee.

Doisprezece Comanşi călare, printre care şi Viţel-De-Piatră, fugăreau ultimele rămăşiţe ale forţei de război a Pawnee-ilor, în sus, pe celălalt mal.

Dansează-Cu-Lupii a privit până ce puşcaşii au dispărut cu totul. Atunci a pornit-o şi el încet, pe jos, înapoi. Urcând povârnişul, auzea ţipete. Când a ajuns sus, pe creastă, i s-a deschis larg, sub priviri câmpul de luptă unde se aflase şi el până atunci.

Arăta ca un loc de picnic părăsit în grabă. Gunoaie şi resturi peste tot. Erau multe cadavre de Pawnee. Războinicii Comanşi se mişcau printre ele, surescitaţi.

— Eu l-am omorât pe ăsta, striga unul.

— Ăsta încă mai respiră, anunţa altul, ca o invitaţie adresată oricui s-ar fi aflat pe-aproape să-i dea o mână de ajutor să-i curme zilele.

Femeile şi copiii ieşiseră din corturi şi alergau spre câmpul de luptă. Unele trupuri erau mutilate.

Dansează-Cu-Lupii stătea nemişcat în picioare, prea obosit ca să se retragă până la marginea dantelată a malului, prea scârbit ca să înainteze.

Unul din războinici l-a zărit şi a strigat:

— Dansează-Cu-Lupii!

Înainte să-şi dea seama de ce se întâmplă, luptătorii Comanşi îl înconjuraseră din toate părţile. Ca furnicile care rostogolesc o pietricică la deal, ei îl duceau spre câmpul de luptă. Şi în timp ce mergeau îi scandau numele.

Ameţit cum era, îi lăsa să-l ducă pe sus, incapabil să le priceapă profunda fericire. Bucuria lor fără margini era iscată de moartea şi distrugerea ce le zăcea la picioare şi Dansează-Cu-Lupii nu putea să înţeleagă asta.

Dar cum stătea acolo şi-i auzea cum îi strigă numele, a înţeles. Nu mai participase până atunci la o asemenea luptă, dar treptat a început să privească victoria cu alţi ochi.

Aceste ucideri nu fuseseră făcute în numele vreunui sinistru obiectiv politic. Aceasta nu fusese o bătălie pentru teritorii sau bogăţii sau pentru eliberarea oamenilor. Această bătălie nu avea o identitate egoistă.

Fusese dusă în apărare căminelor aflate doar la câţiva paşi şi în apărarea nevestelor şi copiilor şi a celor dragi îngrămădiţi acolo, înăuntru. Fusese dusă pentru păstrarea rezervelor de hrană care îi vor ajuta să reziste la iarnă, rezerve pentru procurarea cărora toţi trudiseră din greu.

Pentru fiecare om din grup aceasta era o mare victorie personală.

Deodată s-a simţit mândru că i se strigă numele şi când a privit în jur a recunoscut pe unul din cei omorâţi de el.

— Eu l-am împuşcat pe ăsta, a urlat.

Cineva i-a strigat la ureche:

— Da, te-am văzut când l-ai împuşcat.

Curând după asta, Dansează-Cu-Lupii mergea cu paşi mari, alături de ei, strigând în gura mare numele prietenilor Comanşi, pe măsură ce îi recunoştea.

Soarele şi-a revărsat lumina strălucitoare peste sat şi

luptătorii s-au prins într-un dans spontan al victoriei, îndemnându-se unii pe alţii cu palme trase în spate şi strigăte de triumf în timp ce ţopăiau peste câmpul acoperit de morţi.

7

Dintre duşmani, doi fuseseră omorâţi de forţa care apărase intrarea frontală în sat. Douăzeci şi patru de trupuri se aflau pe câmpul de luptă, încă patru au fost găsite la marginea adânc crestată a malului, iar ceata de urmăritori ai lui Viţel-De-Piatră reuşise să omoare trei. Nu se ştia câţi fugiseră doar răniţi. Dintre Comanşi, şapte fuseseră răniţi şi doar doi grav, dar adevăratul miracol era numărul morţilor. Nu murise nici un singur luptător Comanşi. Nici măcar bătrânii nu-şi aminteau de o asemenea victorie, fără nici o victimă.

Timp de două zile satul s-a bucurat de izbândă. Toţi bărbaţii erau copleşiţi de onoruri dar un războinic era preamărit mai mult decât toţi ceilalţi, Dansează-Cu-Lupii.

De-a lungul lunilor petrecute în preerie percepţia localnicilor vis-a-vis de el se schimbase de multe ori. Şi acum cercul se închisese. Acum era privit într-un fel foarte apropiat de părerea lor de la început. Nimeni nu l-a declarat ca atare o zeitate, dar în viaţa acestor oameni era întruchiparea cea mai desăvârşită, după aceasta.

Toată ziua puteai vedea tineri dând târcoale cortului lui. Fetele cochetau pe faţă cu el. Numele lui ocupa locul principal în gândurile tuturor. Conversaţiile, indiferent de subiect, nu se puteau să nu amintească de Dansează-Cu-Lupii.

Suprema acoladă i-a fost acordată de Zece-Urşi. Printr-un gest până atunci necunoscut, i-a oferit eroului o pipă din propria-i casă.

Dansează-Cu-Lupii a apreciat cadoul dar n-a făcut nimic ca să-l încurajeze. Celebritatea lui, venită peste noapte şi

care promitea să dureze, îi stânjenea programul zilelor. I se părea că avea mereu pe cineva sub călcâi. Cel mai rău lucru era că avea foarte puţin timp pentru intimitatea lui cu Înfruntă-Cu-Pumnul.

Dintre toţi oamenii din tabără, poate că el a fost cel mai uşurat să-i vadă înapoi pe Pasăre-Săltăreaţă şi pe Cu-Păru-N-Vânt.

După câteva săptămâni petrecute pe drum nu dăduseră încă de duşman şi deodată, neobişnuit pentru acel anotimp, au fost surprinşi de zăpada viscolită, la poalele unui şir de munţi.

Interpretând asta ca pe un semn de iarnă timpurie şi deosebit de grea, Pasăre-Săltăreaţă a anulat expediţia şi au pornit-o întins spre casă să facă pregătiri pentru marea deplasare spre miazăzi.

CAPITOLUL XXVII.

1

Posibilele lor remuşcări că se întorceau cu mâna goală au dispărut pe dată la aflarea veştilor incredibile despre raidul Pawnee-ilor.

Un efect secundar imediat al întoarcerii lor acasă a fost că celebritatea lui Dansează-Cu-Lupii a scăzut în intensitate. Era la fel de mult respectat şi admirat numai că Pasăre-Săltăreaţă şi Cu-Păru-N-Vânt au primit acum toată atenţia cuvenită rangului lor înalt stabilit prin tradiţie şi cumva s-a revenit la vechile obiceiuri.

Deşi nu a făcut nici o mărturisire în public, Pasăre-Săltăreaţă a fost uluit de progresele lui Dansează-Cu-Lupii. Nu se puteau trece uşor cu vederea curajul şi capacitatea lui de a respinge atacul din partea Pawnee-ilor dar ceea ce l-a impresionat pe vraci cel mai mult au fost progresele lui în calitate de Comanşi, mai cu seamă, stăpânirea limbii.

Nu căutase decât să afle câte ceva despre rasa albilor şi îi venea greu lui Pasăre-Săltăreaţă, aşa, om cu experienţă cum era, să admită că acest soldat alb singuratic, care cu luni în urmă nici nu văzuse vreun indian, era acum Comanşi.

Încă şi mai greu era de crezut că devenise un conducător al altor Comanşi. Dar dovezile erau la îndemâna oricui – tinerii care-l căutau şi felul cum vorbeau cu toţii despre el.

Pasăre-Săltăreaţă nu-şi putea explica cum a fost cu putinţă să se întâmple aceste lucruri. În cele din urmă a ajuns la concluzia că era pur şi simplu o altă latură a Marelui-Mister care-l învăluie pe Marele-Spirit. A fost bine că a reuşit să accepte aceste derulări rapide ale evenimentelor. Asta a netezit drumul spre încă o surpriză. I-

a împărtăşit-o nevasta lui, când stăteau culcaţi în pat, în prima lui noapte de la întoarcerea acasă.

— Eşti sigură de asta? a întrebat el, total buimăcit. Îmi vine greu să cred.

— Când o să-i vezi împreună, o să-ţi dai seama, i-a şoptit ea, confidenţial. Toată lumea a înţeles.

— Pare să fie un lucru bun?

Nevasta lui i-a răspuns la întrebare cu un chicotit:

— Nu e întotdeauna ceva bun? L-a tachinat ea, lipindu-se mai mult de el.

2

Primul lucru pe care l-a făcut Pasăre-Săltăreaţă a doua zi dimineaţă a fost să-şi facă apariţia în dreptul intrării în cortul celebrităţii, cu o faţă atât de înnourată că Dansează-Cu-Lupii s-a mirat.

S-au salutat şi s-au aşezat.

Dansează-Cu-Lupii începuse tocmai să-şi îndese cu tutun pipa lui cea nouă când Pasăre-Săltăreaţă, dovedind o proastă creştere neobişnuită la el şi-a întrerupt gazda:

— Vorbeşti bine, a spus.

Dansează-Cu-Lupii s-a oprit din frământatul tutunului, cu degetele în castronaş.

— Mulţumesc, a răspuns el. Îmi place să vorbesc limba Comanşilor.

— Atunci, spune-mi... ce este între tine şi Înfruntă-Cu-Pumnul?

Dansează-Cu-Lupii fu cât pe aci să scape pipa din mână. A bâlbâit câteva cuvinte ininteligibile până a reuşit să articuleze ceva coerent:

— Ce vrei să spui?

Faţa lui Pasăre-Săltăreaţă s-a roşit de furie şi a repetat întrebarea:

— E ceva între tine şi ea?

Lui Dansează-Cu-Lupii nu i-a plăcut tonul. Aşa că a

răspuns cumva provocator:

— O iubesc.

— Vrei să te însori cu ea?

— Da.

Pasăre-Săltăreaţă s-a gândit puţin. S-ar fi putut împotrivi dragostei în sine dar n-avea de ce dezaproba dragostea încununată prin căsătorie.

S-a ridicat în picioare.

— Aşteaptă aici, în cort, i-a spus cu severitate. Înainte ca Dansează-Cu-Lupii să poată răspunde ceva, vraciul plecase.

Oricum ar fi spus da. Maniera bruscă, tranşantă, a lui Pasăre-Săltăreaţă îl făcuse să se gândească la frica de Dumnezeu. Continua să stea jos, acolo unde se afla.

3

Pasăre-Săltăreaţă s-a oprit câte cinci minute la cortul lui Cu-Păru-N-Vânt şi cel al lui Viţel-De-Piatră.

În drum spre propriul lui cort, s-a pomenit că dă din cap, într-un fel se aşteptase el la asta. Şi totuşi mai era încă uimit.

Oh, Marele-Mister, oftă el. Mereu încerc să-l surprind când apare şi nu reuşesc niciodată.

Ea şedea jos în cort, când el a intrat.

— Înfruntă-Cu-Pumnul, a început el, brusc, dezmeticind-o din gândurile ei, nu mai eşti văduvă.

După ce-a spus asta, s-a retras pe unde intrase şi s-a dus să-şi găsească poneiul favorit. Simţea nevoia unei plimbări lungi, de unul singur.

4

Dansează-Cu-Lupii nu a trebuit să aştepte mult şi Cu-Păru-N-Vânt şi Viţel-De-Piatră au apărut în faţa uşii. Îi vedea

cum se uită înăuntru.

— Ce faci acolo, în cort? L-a întrebat Cu-Păru-N-Vânt.

— Pasăre-Săltăreaţă mi-a spus să aştept.

Viţel-De-Piatră a zâmbit cu subînţeles.

— S-ar putea să trebuiască să aştepţi o vreme, a chicotit el. Pasăre-Săltăreaţă a plecat călare în preerie, acum câteva minute. Părea că vrea să rămână singur cu gândurile lui.

Dansează-Cu-Lupii nu ştia ce să facă şi nici ce să spună. A observat un surâs aferat pe faţa lui Cu-Păru-N-Vânt.

— Putem intra? a întrebat marele luptător, cu şiretenie.

— Da, vă rog… vă rog, staţi jos.

Cei doi oaspeţi s-au aşezat în faţa lui Dansează-Cu-Lupii. Erau infatuaţi ca nişte puştani.

— Îl aştept pe Pasăre-Săltăreaţă, a spus el scurt. Ce vreţi?

Cu-Păru-N-Vânt s-a aplecat puţin în faţă. Surâsul infatuat nu-i dispăruse:

— Se vorbeşte că vrei să te însori.

Culoarea feţei lui Dansează-Cu-Lupii începu sa se schimbe. În câteva secunde trecu de la trandafiriu deschis la purpuriu.

Amândoi musafirii lui izbucniră într-un râs sonor.

— Cu cine? îngăimă el.

Pe feţele celor doi războinici se citea îndoiala.

— Cu Înfruntă-Cu-Pumnul, spuse Cu-Păru-N-Vânt. Aşa am auzit. Nu de ea e vorba?

— Ea e în doliu, bolborosi el. Ea e…

— Nu azi, îl întrerupse Viţel-De-Piatră. Azi a fost eliberată. Pasăre-Săltăreaţă a eliberat-o.

Dansează-Cu-Lupii şi-a înghiţit nodul din gât.

— Serios?

Amândoi au dat afirmativ din cap, cu mai multă gravitate de data asta şi Dansează-Cu-Lupii a înţeles că s-a întreprins ceva legitim pentru ca această căsătorie să aibă loc cât mai curând. Căsătoria lui.

— Ce trebuie să fac?

Vizitatorii lui aruncară priviri prin locuinţa aproape goală şi pe feţele lor se citea severitatea. Îşi terminară scurta lor inspecţie scuturând cu tristeţe din cap.

— Eşti sărac, prietene, spuse Cu-Păru-N-Vânt. Nu ştiu dacă te poţi însura. Trebuie să oferi câteva lucruri şi pe aici nu văd mare lucru.

Dansează-Cu-Lupii se uită şi el în jur şi se întristă într-o clipă.

— Nu, n-am mare lucru, recunoscu el.

Urmă o scurtă tăcere.

— Mă puteţi ajuta? întrebă el.

Cei doi bărbaţi interpretară scena în toată savoarea ei. Gura lui Viţel-De-Piatră zvâcni a indiferenţă. Cu-Păru-N-Vânt îşi lăsă capu-n jos şi-şi mângâie fruntea.

După o tăcere lungă şi agonizantă pentru Dansează-Cu-Lupii, Viţel-De-Piatră scoase un oftat din rărunchi şi-l privi drept în ochi.

— S-ar putea, spuse el.

5

Cu-Păru-N-Vânt şi Viţel-De-Piatră au avut o zi straşnică. Au glumit mult şi bine pe seama lui Dansează-Cu-Lupii, mai ales pe seama expresiilor de pe faţa lui, în timp ce mergeau prin sat şi făceau tranzacţii cu cai.

Căsătoriile erau de obicei evenimente liniştite dar unicitatea mirelui şi a miresei şi faptul că-şi urmau vieţile în strânsă legătură cu marea victorie asupra Pawnee-ilor făcea ca toată lumea să forfotească în aşteptarea evenimentului privit de toţi cu simpatie.

Oamenii ardeau de nerăbdare să participe la noutatea constituirii unei colecte pentru Dansează-Cu-Lupii. De fapt, tot satul vroia să participe la asta.

Cei ce aveau mulţi cai erau fericiţi să poată să ofere din ei. Chiar şi familiile mai nevoiaşe voiau să cedeze animale din prea puţinul lor. Era greu să-i refuzi pe aceşti oameni,

dar satul a făcut-o.

Urmând un plan dinainte stabilit, doritorii din toată tabăra au început să aducă caii pe care îi ofereau la asfinţitul soarelui şi până la apariţia luceafărului de seară, se adunaseră peste douăzeci de ponei zdraveni în faţa cortului lui Dansează-Cu-Lupii.

Împreună cu Viţel-De-Piatră şi Cu-Păru-N-Vânt, în calitate de tutori, viitorul ginere a tras poneii de funie până la Pasăre-Săltăreaţă şi i-a priponit acolo.

Dărnicia consătenilor lui îl mişca profund. Dar, în dorinţa de a oferi ceva la care ţinea mult şi-a descheiat cureaua care-i ţinea revolverul mare, tip marină de război şi l-a lăsat afară, în dreptul uşii.

Apoi s-a întors acasă la el, a dat drumul tutorilor lui să plece la treburile lor şi şi-a petrecut o noapte de aşteptare, aşa cum se cuvenea. În zori, s-a strecurat afară să arunce o privire la cortul lui Pasăre-Săltăreaţă. Cu-Păru-N-Vânt îi spusese că, dacă oferta este acceptată, caii nu vor mai fi văzuţi acolo unde-i legase el. Dacă nu, vor fi tot acolo, în faţa cortului.

Caii dispăruseră.

În ceasul care a urmat s-a ocupat de toaleta lui. S-a ras cu grijă şi-a lustruit cizmele şi-a curăţat platoşa şi-a uns părul cu ulei.

Abia şi-a terminat toate aceste pregătiri când s-a auzit de-afară vocea lui Pasăre-Săltăreaţă.

— Dansează-Cu-Lupii!

Regretând că e atât de singur, mirele s-a aplecat ca să iasă pe uşă şi a păşit afară.

Acolo aştepta Pasăre-Săltăreaţă, părând extraordinar de impunător în ţinuta lui de sărbătoare. În spatele lui, la câţiva paşi, se afla Înfruntă-Cu-Pumnul. În spatele lor se adunase tot satul şi toţi priveau solemn.

A schimbat câteva saluturi protocolare cu vraciul şi a ascultat atent cum Pasăre-Săltăreaţă a început să vorbească despre îndatoririle unui soţ Comanşi.

Dansează-Cu-Lupii nu-şi putea desprinde ochii de silueta

micuţă a lui Înfruntă-Cu-Pumnul. Stătea în picioare, nemişcată, cu capul uşor înclinat. Era îmbrăcată cu rochia cea bună din piele de căprioară împodobită la corsaj cu dinţi de elan. Avea din nou în picioare mocasinii aceia deosebiţi şi la gât colierul din oase scurte şi goale pe dinăuntru.

La un moment dat, când vorbea Pasăre-Săltăreaţă, ea şi-a ridicat privirea şi când i-a văzut faţa de neuitat, Dansează-Cu-Lupii s-a simţit liniştit. Nicicând nu va obosi s-o privească.

Se părea că Pasăre-Săltăreaţă nu va mai termina de vorbit, dar în cele din urmă a terminat.

— Ai auzit tot ce am spus? l-a întrebat vraciul.

— Da.

— Bine, a mormăit Pasăre-Săltăreaţă. S-a întors spre Înfruntă-Cu-Pumnul şi i-a spus să treacă în faţă.

Ea a venit, cu capul încă plecat şi Pasăre-Săltăreaţă i-a luat mâna. I-a dat-o lui Dansează-Cu-Lupii şi i-a spus s-o ducă înăuntru.

Căsătoria s-a înfăptuit în clipa în care au trecut pragul. După asta, sătenii s-au risipit tăcuţi, înapoi, pe la casele lor.

Toată după-amiaza, oamenii din tabăra lui Zece-Urşi au venit în grupuri mici ca să depună cadouri pe pragul celor proaspăt căsătoriţi, dar nu rămâneau decât până depuneau darurile. Până la apusul soarelui, în faţa locuinţei, se strânseseră o grămadă de cadouri de o varietate impresionantă.

Aducea cumva cu Crăciunul omului alb.

Deocamdată, acest gest frumos din partea comunităţii n-a putut fi remarcat de proaspăta pereche. În ziua nunţii lor, nu vedeau nici oameni, nici cadouri. În ziua nunţii lor stăteau în casă. Iar bucata de piele, de la intrarea în cort, care reprezenta uşa, era coborâtă.

CAPITOLUL XXVIII.

1

La două zile după nuntă, s-a ţinut un mare consiliu. Ultimele ploi torenţiale căzute târziu în vara aceea, reîmprospătaseră iarba ofilită şi s-a hotărât amânarea plecării spre tabăra de iarnă, în favoarea hergheliei de ponei. Dacă mai rămâneau un timp, caii vor putea să mai adauge în greutate câţiva funzi, ceea ce ar fi putut fi crucial pentru existenţa lor în cursul iernii. Grupul va mai zăbovi încă două săptămâni în tabăra de vară.

Nimeni nu era mai încântat de această hotărâre decât Dansează-Cu-Lupii şi Înfruntă-Cu-Pumnul. Pluteau fără griji în primele lor zile de căsătorie şi nu doreau ca acest ritm cu totul special să fie întrerupt. Era destul de greu să părăseşti patul. Dar ca să împachetezi totul şi să porneşti în marş sute de mile, într-o coloană lungă şi zgomotoasă, era, în acele momente, chiar de neînchipuit.

Se hotărâseră să încerce ca ea să rămână gravidă, aşa că oamenii care treceau pe acolo rareori vedeau deschisă uşa cortului.

Când Dansează-Cu-Lupii se întâmpla să iasă, primea ghionţi fără milă din partea altor bărbaţi. Cu-Păru-N-Vânt îl tachina cel mai rău. Dacă Dansează-Cu-Lupii ieşea să fumeze, era invariabil întâmpinat cu o formulă de salut care-l chestiona despre starea sănătăţii bărbăţiei lui cu prefăcută uimire că-l vede acolo şi nu în pat. Cu-Păru-N-Vânt chiar a încercat să-l pecetluiască cu porecla Albina-Cu-O-Singură-Floare, aluzie la faptul că el poleniza la nesfârşit o singură floare, dar din fericire pentru proaspătul soţ, porecla n-a prins.

Tachinarea şi glumele alunecau peste Dansează-Cu-Lupii

ca apa pe penele gâştei. Se simţea invincibil pentru că avea femeia pe care o dorea şi nimic nu putea să-l atingă.

În afara casei, viaţa îi dădea numeroase satisfacţii. Se ducea în fiecare zi la vânătoare, aproape întotdeauna însoţit de Cu-Păru-N-Vânt şi de Viţel-De-Piatră. Cei trei deveniseră foarte buni prieteni şi rareori se întâmpla să-l vezi pe unul din ei că iese fără ceilalţi doi.

Convorbirile cu Pasăre-Săltăreaţă continuau. Acum erau fluente şi subiectele nelimitate. Apetitul pentru cunoaştere al lui Dansează-Cu-Lupii îl depăşea cu mult pe cel al lui Pasăre-Săltăreaţă, iar vraciul vorbea pe larg despre gama întinsă de subiecte, de la istoria triburilor până la leacurile din plante. Era mult încurajat de interesul viu al elevului său pentru spiritualism şi bucuros, îi hrănea acest apetit.

Religia Comanşilor era simplă, având la bază mediul natural alcătuit din animalele şi elementele care-i înconjurau. Totuşi practicarea religiei era complexă. Abunda în ritualuri şi tabuuri şi doar acest singur subiect de discuţie le răpea mult timp.

Noua lui viaţă era mai bogată decât oricând şi acest lucru era vizibil în comportamentul lui Dansează-Cu-Lupii. Fără să mai joace teatru, îşi pierdea naivitatea, dar nu şi farmecul. Devenea mai viril, fără să-şi abandoneze scânteia inteligenţei şi treptat, intra fără zguduituri în rolul său ca un dinte de roată zimţată printre alţi dinţi ai roţii zimţate din faţa lui, dar fără să-şi piardă pecetea distinctă a personalităţii.

Pasăre-Săltăreaţă, care vibra mereu la spiritul lucrurilor, era colosal de mândru de protejatul lui şi într-o seară, la sfârşitul unei plimbări făcută după cină i-a pus o mâna pe umăr lui Dansează-Cu-Lupii şi i-a spus:

— În viaţa asta sunt multe drumuri de urmat dar pe cel mai preţios din toate nu pot păşi decât puţini oameni… chiar dacă sunt Comanşi. Este drumul unui om adevărat. Cred că tu te afli pe acest drum. E un lucru bun că pot să văd asta. Îi face bine inimii mele.

Dansează-Cu-Lupii a memorat aceste cuvinte aşa cum au

fost spuse ele şi le-a păstrat ca pe o comoară pentru totdeauna. Dar nu le-a împărtăşit nimănui, nici măcar lui Înfruntă-Cu-Pumnul. Le-a încorporat printre leacurile lui personale.

Mai aveau doar câteva zile până la marele marş când Pasăre-Săltăreaţă a venit la el într-o dimineaţă şi a spus că are de gând să plece călare într-un loc special. Drumul întreg va lua ziua plină şi probabil o parte din noapte, dar dacă Dansează-Cu-Lupii voia să meargă, era bine venit.

Au traversat preeria drept prin mijlocul ei călărind preţ de câteva ore în direcţia miazăzi. Uriaşa întindere a spaţiului pe care doreau să calce îi făcea să se simtă cu totul neînsemnaţi şi nici unul din ei nu vorbea prea mult.

Aproape de amiază au luat-o înspre miazăzi şi după o oră poneii se aflau pe creasta unui povârniş lung care cobora o milă până la râu.

De acolo, de sus, se vedea culoarea şi forma râului până departe, spre răsărit şi spre apus. Dar în faţa lor râul nu se vedea.

Era ascuns de o pădure gigantică.

Dansează-Cu-Lupii a clipit de câteva ori, de parcă ar fi vrut să descopere un miraj. De la acea distanţă era greu de apreciat cu exactitate înălţimile, dar ştia că se afla în faţa unor copaci foarte înalţi. Unii din ei, probabil de şaizeci sau şaptezeci de picioare înălţime.

Pădurea se întindea în jos pe cursul apei pe distanţă de aproape o milă şi proporţiile ei gigantice contrastau strident cu întinderea plată şi goală a pământului care o înconjura din toate părţile. Parcă ar fi fost creaţia fantezistă a unui spirit misterios.

— Locul ăsta există aievea? a spus el, pe jumătate glumind. Pasăre-Săltăreaţă zâmbi.

— Poate că nu. E un loc sacru pentru noi… chiar şi pentru unii duşmani de-ai noştri. Se zice că de aici se regenerează vânatul. Copacii adăpostesc fiecare animal creat de Marele-Spirit. Se zice că aici şi-au crescut puii când a început viaţa pe pământ şi de aceea se întorc mereu la locul lor de

origine. N-am mai fost aici de multă vreme. O să adăpăm caii şi pe urmă dăm o raită.

Pe măsură ce se apropiau, spectrul pădurii devenea tot mai impresionant şi când au intrat în pădure Dansează-Cu-Lupii s-a simţit mic de tot. S-a gândit atunci la grădina Raiului.

Dar când au început să vadă în jurul lor numai copaci, amândoi bărbaţii au avut o presimţire că ceva nu e în ordine. Nu se auzea nici un sunet.

— E linişte, a remarcat Dansează-Cu-Lupii.

Pasăre-Săltăreaţă n-a răspuns. Asculta şi privea încordat ca o pisică la pândă.

Liniştea de venea sufocantă pe măsură ce înaintau în adâncul pădurii şi pe Dansează-Cu-Lupii îl străbătu un fior când înţelese că doar un singur lucru putea fi cauza acestui vid de sunete. Îi adulmeca mirosul. Iar gustul îl simţea pe vârful limbii. Moartea plutea în aer. Pasăre-Săltăreaţă şi-a oprit calul. Poteca se lărgise şi când Dansează-Cu-Lupii s-a uitat peste umărul mentorului său s-a cutremurat de frumuseţea a ceea ce vedea.

În faţa lor se întindea un teren deschis. Copacii erau rari încât printre ei ar fi fost loc suficient pentru întreaga tabără a lui Zece-Urşi, oameni şi cai. Soarele scălda pardoseala pădurii ici şi colo, în pete mari de lumină caldă.

Îşi imagina o utopie fantastică, în care o rasă de fiinţe sfinte îşi ducea traiul liniştit, în armonie cu toate vieţuitoarele.

Mâna omului n-ar fi putut făptui nimic care să rivalizeze cu frumuseţea de ansamblu a acestei catedrale în aer liber.

Mâna omului, totuşi, putea s-o distrugă. Dovezile erau deja acolo.

Locul fusese oribil pângărit.

Copaci de toate mărimile zăceau acolo unde fuseseră doborâţi, în unele locuri, încălecaţi unii peste alţii, ca scobitorile risipite pe masă. Majoritatea nu fuseseră curăţaţi de ramuri şi nu-şi putea închipui pentru ce fuseseră tăiaţi.

Îşi lăsară caii să înainteze şi deodată Dansează-Cu-Lupii a

sesizat un bâzâit nefiresc.

La început, a crezut că-i vorba de roiuri de albine sau de viespi şi s-a uitat atent la crengile de deasupra capului, încercând să le localizeze cuibul.

Dar, înaintând spre centrul catedralei şi-a dat seama că zgomotul nu venea de deasupra. Ci de undeva de jos. Era scos de bătăile de aripi a mii şi mii de muşte de gunoi.

Ori încotro privea pe jos erau trupuri sau bucăţi de trupuri. Erau animale mici, viezuri şi sconcşi şi veveriţe. Majoritatea erau intacte. Unora le lipsea coada. Zăceau şi putrezeau pe locul unde fuseseră împuşcate, fără alt motiv aparent decât exersarea în tragerea la ţintă.

Principalul obiect al genocidului fuseseră căprioarele care zăceau prăbuşite de jur împrejur. Câteva trupuri erau intacte, cu excepţia unor porţiuni care aveau căutare. Majoritatea erau mutilate.

Ochi morţi, cu privirea goală, se uitau fix la el din superbele capete care fuseseră grosolan retezate de pe gâturile lor. Unele zăceau solitare, pe pardoseala pădurii. Altele fuseseră aruncate de-a valma în mici grămezi de câte şase.

Într-un loc, capetele retezate fuseseră aşezate bot în bot, de parcă ar fi conversat. Cel ce o făcuse s-o fi gândit că are umor.

Picioarele erau încă şi mai groteşti. Şi ele fuseseră retezate de pe trupurile pe care le purtaseră cândva. Putrezind mai lent, arătau strălucitoare şi frumoase, de parcă ar fi fost încă în perfectă stare de funcţionare.

Dar era trist: delicatele copite despicate şi graţioasele picioare îmbrăcate în blăniţa lor… care nu mai mergeau acum nicăieri. Picioarele erau legate în mănunchiuri subţiri, ca legăturile de vreascuri pentru foc şi dacă şi-ar fi bătut capul să le numere ar fi găsit că erau ceva mai mult de o sută.

Cei doi bărbaţi erau obosiţi de lungul drum călare dar nici unul nu schiţa, prin vreun gest că ar dori să coboare de pe cal. Mergeau mai departe.

Într-un loc unde marele luminiş cobora puţin, apărură patru cocioabe prăpădite, una lângă alta, patru răni oribile, purulente, pe podeaua pădurii.

Se părea că cei care doborâseră atât de mulţi copaci descoperiseră că la construcţie nu sunt buni de nimic. Dar chiar dacă s-ar fi străduit, era foarte probabil că rezultatul ar fi fost acelaşi. Locuinţele pe care reuşiseră să le ridice erau mizerabile chiar şi în concepţia lor.

După nici un standard din lume, acela nu era un loc potrivit pentru locuit.

Pretutindeni, în jurul cumplitelor cocioabe zăceau din belşug, acolo unde fuseseră golite, sticle de whisky. Mai erau şi multe alte obiecte inutile, o ceaşcă spartă, o curea pe jumătate reparată, un pat de puşcă sfărâmat, toate lăsate acolo unde căzuseră.

Pe terenul dintre două cocioabe descoperiră o pereche de curcani sălbatici, legaţi de picioare, dar altminteri neatinşi.

În spatele şandramalelor dădură de o groapă largă plină ochi cu părţile dorsale, în putrefacţie, ale căprioarelor măcelărite, jupuite de piei, fără picioare şi fără capete.

Bâzâitul muştelor era atât de puternic că Dansează-Cu-Lupii a trebuit să strige să se facă auzit.

— Îi aşteptăm pe oamenii ăştia?

Pasăre-Săltăreaţă n-a vrut să strige. Şi-a apropiat poneiul de Dansează-Cu-Lupii.

— Au plecat de-o săptămână, poate mai mult. O să adăpăm caii şi plecăm acasă.

3

În cursul primei ore, pe drumul de întoarcere nici unul n-a scos un cuvânt. Pasăre-Săltăreaţă privea înnourat înaintea lui, iar Dansează-Cu-Lupii se uita în pământ ruşinat din pricina rasei albe din care făcea parte şi răsucind în minte visul din străvechiul canyon.

Nu povestise nimănui, dar acum simţea nevoia s-o facă. Acum nu i se părea chiar un vis. S-ar putea să fi fost o viziune.

Când s-au oprit ca să lase caii să răsufle, i-a povestit lui Pasăre-Săltăreaţă despre visul pe care şi-l amintea cu claritate, fără să omită nici un detaliu.

Vraciul a ascultat povestirea lungă a lui Dansează-Cu-Lupii, fără să-l întrerupă. La sfârşit şi-a fixat privirea gravă la picioare.

— Noi toţi eram morţi?

— Toţi care erau atunci de faţă, a spus Dansează-Cu-Lupii, dar nu i-am văzut pe toţi. Pe tine nu te-am văzut.

— Visul ăsta ar trebui povestit lui Zece-Urşi, a spus Pasăre-Săltăreaţă.

Au sărit iar pe spatele cailor, au traversat în grabă preeria şi au sosit în tabără imediat după apusul soarelui.

Cei doi bărbaţi au dat reportul despre pângărirea crângului sacru, faptă care nu se putea să fi fost decât opera unui grup numeros de vânători albi. Animalele moarte din pădure erau fără îndoială doar un indiciu secundar. Vânătorii urmăreau probabil bizonii şi îi vor decima în măsură mult mai mare decât făcuseră în cazul animalelor mici.

Zece-Urşi i-a aprobat dând din cap de câteva ori în timp ce ei povesteau. Dar nu le-a pus nici o întrebare.

Apoi Dansează-Cu-Lupii a povestit visul lui sinistru pentru a doua oară. Bătrânul a continuat să tacă, cu o expresie greu de descifrat, pe chip, ca de obicei. După ce Dansează-Cu-Lupii a terminat, el tot n-a făcut nici un comentariu. În schimb şi-a luat pipa şi a spus:

— Să fumăm cu ocazia asta.

Dansează-Cu-Lupii avea impresia că Zece-Urşi rumega tot ceea ce auzise dar, în timp ce-şi treceau unul altuia pipa, deveni nerăbdător, preocupat să-şi ridice o povară de pe suflet.

În cele din urmă zise:

— Vreau să mai spun ceva.

Bătrânul l-a invitat, cu o mişcare a capului.

— Când Pasăre-Săltăreaţă şi cu mine am început să discutăm, a început Dansează-Cu-Lupii, mi s-a pus o întrebare la care nu ştiam ce să răspund. Pasăre-Săltăreaţă mă întreba: Câţi albi vor veni? Iar eu răspundeam: Nu ştiu. E adevărat. Nu ştiu câţi vor veni. Dar vă pot spune aşa: cred că vor fi foarte mulţi.

Oamenii albi sunt mulţi, mai mulţi decât va putea oricare din noi să numere vreodată. Dacă vor vrea să facă război contra noastră, o vor face cu mii de soldaţi guri-cu-păr. Soldaţii vor avea arme mari de război care pot trage într-o tabără ca a noastră şi să distrugă tot ce e în ea.

Asta mă înspăimântă. Mă înspăimântă chiar şi visul meu pentru că ştiu că s-ar putea adeveri. Nu ştiu să spun ce-i de făcut. Dar eu însumi sunt de rasă albă şi-i cunosc, îi cunosc acum, cum nu-i cunoşteam înainte. Mă tem pentru toţi Comanşii.

Zece-Urşi îl aprobase mereu din cap în timpul cât a vorbit, dar Dansează-Cu-Lupii nu ştia ce gândea bătrânul în această privinţă.

Căpetenia s-a ridicat cu greutate în picioare, a făcut câţiva paşi prin cort şi s-a oprit lângă patul lui. A întins mâna deasupra patului şi a tras jos o legăturică de mărimea unui pepene şi s-a dus cu ea la foc.

S-a aşezat jos, cu un mormăit.

— Cred că ai dreptate; i-a spus el lui Dansează-Cu-Lupii. E greu de ştiut ce e de făcut. Sunt un bătrân care am numărat multe ierni şi nici măcar eu nu sunt sigur ce trebuie făcut, în privinţa oamenilor albi şi a soldaţilor lor, guri-cu-păr. Dar să vă arăt ceva.

Degetele lui noduroase au tras de baierele de piele netăbăcită ale legăturii, care într-o clipă s-a deschis. A tras în jos de pereţii săculeţului dezgolind treptat o bucată de metal ruginit cam de mărimea unui cap de om.

Pasăre-Săltăreaţă nu mai văzuse acel obiect până atunci şi n-avea idee ce putea să fie. Nici Dansează-Cu-Lupii nu-l mai văzuse. Dar ştia ce este. Văzuse un desen ce

reprezenta ceva asemănător într-un text de istorie militară. Era coiful unui conchistador spaniol.

— Oamenii aceştia au fost primii care au venit în ţara noastră. Au venit călare... noi, atunci, n-aveam cai... şi au tras în noi cu puşti mari care pocneau ca tunetul, de care nu mai văzuseră până atunci. Căutau metalul care străluceşte şi noi ne temeam de ei. Asta s-a întâmplat pe vremea bunicului, bunicului meu. În cele din urmă i-am izgonit.

Bătrânul a tras lung, cu sete, din pipă, pufăind de câteva ori.

— Apoi au început să vină mexicanii. A trebuit să facem război cu ei şi am învins. Acum se tem grozav de noi şi nu mai vin aici. În tinereţea mea au început să vină oamenii albi. Texanii. S-au purtat ca toţi ceilalţi care găsesc ceea ce doresc în ţara noastră. Iau ce găsesc fără să ceară voie. Se înfurie când ne văd că şedem în propria noastră ţară şi când nu facem ce vor ei, încearcă să ne omoare. Omoară femei şi copii de parcă ar omorî războinici.

Când am fost tânăr am luptat cu texanii. Am omorât mulţi şi am furat femei şi copii de-ai lor. Unul din aceşti copii este soţia lui Dansează-Cu-Lupii.

După un timp, s-a vorbit de pace. Ne-am întâlnit cu texanii şi am stabilit acorduri cu ei. Aceste acorduri sunt mereu încălcate. De îndată ce albii voiau ceva în plus de la noi, cuvintele de pe hârtie nu mai contau. Mereu a fost aşa.

Am obosit să tot trăim aşa şi, cu mulţi ani în urmă, i-am adus pe oamenii din grupul nostru aici, departe de albi. Locuim aici în pace de multă vreme.

Dar asta este ultima porţiune din ţara noastră. Dincolo de aceste locuri nu mai avem unde ne duce. Când mă gândesc că albii vor veni în ţara noastră acum... va fi cum am spus. E greu de ştiut ce-i de făcut.

Am fost întotdeauna un om paşnic, fericit să trăiesc în propria mea ţară şi niciodată n-am vrut nimic de la oamenii albi. Absolut nimic. Dar cred că ai dreptate. Cred că vor continua să vină.

Când îmi vin asemenea gânduri mă uit la legătura asta. Ştiu ce e înăuntrul ei şi sunt sigur că vom lupta să ne păstrăm ţara şi tot ce se află în ea. Ţara noastră este tot ce avem. Este tot ce vrem.

Vom lupta s-o păstrăm.

Dar nu cred că va trebui să luptăm în iarna asta şi, după tot ce mi-ai spus, cred că acum e timpul să plecăm.

Mâine dimineaţă vom desfiinţa satul şi vom pleca spre tabăra de iarnă.

CAPITOLUL XXIX.

1

În noaptea aceea când era gata să adoarmă, Dansează-Cu-Lupii şi-a dat seama că îl rodea ceva. Când s-a deşteptat a doua zi dimineaţă frământarea nu-i dispăruse şi, deşi ştia că se datora prezenţei vânătorilor albi, care trecuseră prin locul acela aflat la o jumătate de zi de drum călare de tabără, precum şi visului lui şi discuţiei cu Zece-Urşi, totuşi nu putea să spună exact ce-l frământa.

La o oră după ce s-a crăpat de ziuă, când tabăra era în curs de dezmembrare, a început să se gândească că se simte tare uşurat de faptul că pleacă la drum. Tabăra de iarnă va fi un loc şi mai îndepărtat decât acesta. Înfruntă-Cu-Pumnul credea că e însărcinată şi el se gândea cu nerăbdare la tabăra îndepărtată care va oferi protecţia necesară noii lui familii.

Acolo nu-i va putea găsi nimeni. Vor fi anonimi. El însuşi nu va mai exista, decât în ochii celor pe care-i adoptase.

În momentul acela l-a fulgerat gândul şi inima i s-a pornit dintr-o dată să bată nebuneşte.

Dar el exista.

Îşi lăsase ca un prost dovada în urma lui. Dovada completă că locotenentul John J. Dunbar există era scrisă acolo, s-o poată citi toată lumea. Se afla pe patul din coliba de turf, în perfectă stare, în paginile jurnalului său.

Pentru că ei doi n-aveau multă treabă de făcut în vederea plecării, Înfruntă-Cu-Pumnul plecase să dea o mâna de ajutor la alte câteva familii. I-ar fi trebuit ceva timp ca să dea de ea în confuzia generală şi nu voia să piardă timp cu explicaţii. Fiecare clipă din existenţa jurnalului reprezenta acum o ameninţare. A alergat la

herghelia de ponei, având în minte un singur gând – să-şi recapete documentul denunţător.

Când se întorcea în tabără cu Cisco s-a întâlnit cu Pasăre-Săltăreaţă.

Vraciul s-a împotrivit când Dansează-Cu-Lupii i-a spus ce avea de gând să facă. Până la amiază grupul lor trebuia să fie deja pornit la drum şi nu vor putea să aştepte dacă drumul lung, dus-întors, până la fortul soldatului alb dura mai mult.

Dar Dansează-Cu-Lupii a fost de neclintit aşa că, cu jumătate de gură Pasăre-Săltăreaţă i-a spus să plece. Dacă va întârzia îi va fi uşor să vină după ei, pe urmele lor, dar, a insistat vraciul, ar face bine să se grăbească. Nu-i plăceau surprizele de genul ăsta, de ultimă clipă.

2

Murgul mărunţel era fericit să gonească prin preerie. De vreo câteva zile se răcorise iar în dimineaţa asta bătea vântul. Lui Cisco îi plăcea să alerge cu vântul în faţă aşa că zburau înghiţind milele până la fort.

În faţa lor se profila ultimul povârniş, atât de cunoscut şi Dansează-Cu-Lupii şi-a lipit pieptul de gâtul calului cerându-i să alerge din răsputeri pe acea ultimă jumătate de milă.

Zburară peste povârniş şi apoi, glonţ, la vale spre vechiul post.

Într-o fracţiune de secundă Dansează-Cu-Lupii văzu totul, uluit.

Fort Sedgewick înviase şi mişuna de soldaţi. El şi Cisco au mai parcurs încă o sută de yarzi, înainte să reuşească să oprească calul. Murgul se lăsa la pământ şi se răsucea ca ieşit din minţi şi Dansează-Cu-Lupii nu ştia cum să-l potolească. El însuşi se frământa încercând să priceapă priveliştea nefirească a unei tabere militare plină de viaţă.

În jurul vechii magazii şi a colibei de turf se ridicaseră o duzina de corturi de pânză. Două tunuri cocoţate pe

chesoane se aflau parcate lângă vechiul lui cartier general. Ţarcul năruit era înţesat de cai. Şi tot locul forfotea de oameni în uniformă. Se plimbau, discutau, trebăluiau.

Drept în faţa lui, la cincizeci de yarzi, se afla o căruţă şi în ea, patru soldaţi se uitau holbaţi de uimire la el.

Nu le distingea prea bine conturul feţelor aşa că nu-şi putea da seama că erau nişte puştani.

Tinerii soldaţi nu văzuseră un indian sălbatic în viaţa lor, dar în cele câteva săptămâni de instrucţie de după recrutare li se spusese de repetate ori că în curând vor lupta cu un duşman mincinos, viclean şi însetat de sânge. Acum aveau imaginea unui astfel de duşman în faţa ochilor.

Intrară în panică.

Dansează-Cu-Lupii văzu cum îşi ridicară puştile în clipa în care Cisco se trase îndărăt. N-a mai putut face nimic. Gloanţele nu şi-au atins ţinta şi Dansează-Cu-Lupii a fost aruncat de pe cal şi a căzut la pământ nevătămat.

Dar unul din gloanţe l-a nimerit pe Cisco drept în piept şi i-a sfâşiat inima. A murit înainte să se prăbuşească.

Fără să ţină cont de strigătele soldaţilor care s-au năpustit la el Dansează-Cu-Lupii s-a târât până la calul lui doborât. I-a luat capul în mâini şi i-a ridicat botul. Dar nu mai avea suflare.

L-a năpădit furia. În minte i-au apărut cuvintele: Uite ce-aţi făcut! S-a întors când a auzit paşii care alergau, gata să strige aceste cuvinte.

Când şi-a întors faţa, patul unei puşti a izbit-o în plin. Şi-a pierdut cunoştinţa.

3

Simţea în nări mirosul de gunoi. Era culcat cu faţa în jos pe o podea de pământ. Auzea voci înăbuşite şi apoi a auzit distinct:

— Sergent Murphy... îşi revine.

Dansează-Cu-Lupii şi-a întors faţa şi s-a strâmbat de

durere când osul spart al obrazului i s-a atins de podeaua bătătorită.

Şi-a atins rana cu degetul şi s-a înfiorat când durerea i-a săgetat tot maxilarul.

A încercat să deschidă ochii dar n-a reuşit decât unul. Celălalt era atât de umflat că nu se mai deschidea. Când ochiul zdravăn a reuşit să vadă clar şi-a dat seama unde se află. Se afla în vechea magazie.

Cineva l-a izbit cu piciorul.

— Hei, tu, scoală-n sus.

Vârful unei cizme l-a rostogolit pe spate şi Dansează-Cu-Lupii s-a tras repede într-o parte, ferindu-se. S-a izbit de peretele din spate al magaziei.

Şedea acolo privind fix cu ochiul zdravăn mai întâi la faţa sergentului bărbos care stătea în picioare aplecat deasupra lui, apoi la feţele pline de curiozitate ale soldaţilor albi strânşi ciorchine în jurul uşii.

Cineva din spate a strigat deodată: Faceţi loc pentru maiorul Hatch, băieţi şi atunci feţele celor din uşă s-au retras deoparte.

În magazie au intrat doi ofiţeri, un locotenent tânăr, cu obrazul proaspăt ras şi un bărbat cu mult mai vârstnic, cu favoriţi lungi, cărunţi şi o uniformă care-i cădea prost. Cel vârstnic avea ochi mici. Treselele aurii de pe umeri aveau insigna frunză de stejar, semn că era maior.

Amândoi ofiţerii l-au privit cu repulsie.

— Ce e ăsta, sergent? a întrebat maiorul cu un ton din care răzbătea inflexibilitate şi precauţie.

— Încă n-am aflat, să trăiţi.

— Vorbeşte englezeşte?

— Nici asta nu ştiu, să trăiţi… Hei, tu… vorbeşti englezeşte?

Dansează-Cu-Lupii a clipit din ochiul teafăr.

— Vorbeşti? l-a întrebat din nou sergentul, ducându-şi degetele la gură. Vorbeşti?

A lovit uşor cu piciorul într-una din cizmele negre de cavalerie ale prizonierului şi Dansează-Cu-Lupii şi-a

îndreptat spatele. N-a fost un gest de ameninţare dar când l-a făcut, i-a văzut pe amândoi ofiţerii că se trag instinctiv înapoi.

Se temeau de el.

— Vorbeşti? l-a întrebat încă o dată sergentul.

— Vorbesc englezeşte, a spus istovit Dansează-Cu-Lupii. Nu pot vorbi de durere... Unul din băieţii voştri mi-a sfărâmat osul obrazului.

Soldaţii au fost uluiţi să-l audă vorbind atât de perfect şi o clipă s-au uitat la el amuţiţi:

Dansează-Cu-Lupii arăta a alb şi arăta şi a indian. Era imposibil de spus ce era de fapt. Acum cel puţin ştiau că e alb.

În timpul cât a durat muţenia lor, în prag s-au adunat din nou alţi soldaţi şi Dansează-Cu-Lupii a spus arătând spre ei:

— Unul din imbecilii ăştia mi-a împuşcat calul.

Maiorul n-a luat în seamă remarca lui.

— Cine eşti?

— Sunt locotenent-major John J. Dunbar, din armata Statelor Unite.

— De ce eşti îmbrăcat ca un indian?

Chiar dacă ar fi vrut s-o facă, Dansează-Cu-Lupii n-ar fi putut începe să răspundă la această întrebare. Dar nu vroia să răspundă.

— Acesta este postul meu, a spus. Am venit aici de la Fort Hays în aprilie, dar n-am găsit pe nimeni aici.

Maiorul şi locotenentul s-au sfătuit puţin în şoaptă.

— Ai vreo dovadă că aşa stau lucrurile? l-a întrebat locotenentul.

— Sub pat în cealaltă colibă e o foaie de hârtie împăturită pe care e scris ordinul meu. Pe pat se află jurnalul. Vă va spune tot ce vreţi să aflaţi.

Totul se sfârşise pentru Dansează-Cu-Lupii. Şi-a sprijinit obrazul teafăr în palmă. Era deznădăjduit. Cu siguranţă că grupul o să plece fără el. Până când o să scape, dacă o să mai scape, din încurcătura asta, va fi prea târziu să le mai poată da de urmă. Cisco zăcea mort afară. Îi venea să

plângă. Dar nu cuteza. Şi-a lăsat doar capul în piept.

Auzea cum cei aflaţi acolo ieşeau din încăpere, dar n-a ridicat capul să se uite. S-au scurs câteva secunde după care l-a auzit pe sergent că-i şopteşte cu voce răguşită:

— Te făcuşi indian, ai?

Dansează-Cu-Lupii şi-a ridicat capul. Sergentul era aplecat deasupra lui şi îi rânjea:

— Ai?

Dansează-Cu-Lupii n-a răspuns. Şi-a lăsat din nou obrazul în palmă şi nu şi-a mai ridicat privirea până ce n-au apărut din nou maiorul şi locotenentul.

De data asta a vorbit locotenentul:

— Cum te cheamă?

— Dunbar… D-u-n-b-a-r… John J.

— Ăsta e ordinul tău?

Ţinea în mâna ridicată o bucată de hârtie îngălbenită. Dansează-Cu-Lupii a trebuit să-şi încordeze privirea ca să vadă bine.

— Da.

— Aici scrie Rumbar, a spus cu asprime locotenentul. Data e trecută cu creionul, iar restul e scris cu cerneală. Semnătura ofiţerului care a emis ordinul e întinată. Nu se poate descifra. Ce ai de spus în legătură cu asta?

Dansează-Cu-Lupii înţelese din vocea locotenentului că acesta e bănuitor.

Începea să se întrevadă că oamenii aceştia nu-l credeau.

— Acesta este ordinul pe care l-am primit la Fort Hays, a spus el sec.

Faţa locotenentului se crispă. Nu arăta mulţumit.

— Citiţi jurnalul, a spus Dansează-Cu-Lupii.

— Nu există nici un jurnal, a răspuns tânărul ofiţer.

Dansează-Cu-Lupii l-a privit cu atenţie, convins că minte.

Dar locotenentul spunea adevărul.

Unul dintre primii militari care au ajuns la Fort Sedgewick, de fapt, primul, găsise jurnalul. Era un soldat analfabet, pe nume Sheets şi acesta îşi vârâse carneţelul în tunică cu gândul că este hârtie preţioasă de toaletă. Sheets

a auzit acum că lipsea un anume jurnal, unul despre care albul ăsta sălbatic spunea că e al lui. Poate că s-ar cădea să-l predea. S-ar putea să fie răsplătit. Sau poate o s-o încaseze. Făcuse de multe ori carceră pentru găinării de tot felul. Aşa că jurnalul continua să stea ascuns în buzunarul interior al tunicii lui.

— Dorim să ne explici de ce arăţi aşa, a continuat locotenentul. De data asta tonul lui aducea a interogatoriu. Dacă eşti cine spui că eşti de ce nu porţi uniforma?

Dansează-Cu-Lupii şi-a sprijinit mai bine spatele de peretele magaziei.

— Ce face armata aici?

Maiorul şi locotenentul şi-au spus din nou ceva în şoaptă. Şi din nou a vorbit locotenentul:

— Am primit sarcina să recuperăm bunurile furate, inclusiv pe albii luaţi prizonieri în cursul raidurilor duşmane.

— N-a fost nici un raid şi nu există prizonieri albi, a minţit Dansează-Cu-Lupii.

— O să ne asigurăm noi înşine de asta, a parat locotenentul.

Din nou ofiţerii au început să-şi vorbească în şoaptă şi de data asta conversaţia a fost ceva mai lungă, după care locotenentul a tuşit ca să-şi dreagă vocea şi a spus:

— Îţi vom da o şansă ca să-ţi demonstrezi loialitatea faţă de ţara ta. Dacă ne vei conduce până la taberele duşmane şi ne vei servi drept interpret, comportarea ta va fi reevaluată.

— Ce comportare?

— Comportarea ta de trădător!

Dansează-Cu-Lupii a zâmbit.

— Credeţi că sunt trădător? a spus.

Locotenentul a ridicat furios vocea.

— Ai de gând să cooperezi sau nu?

— Vă pierdeţi timpul aici. Asta-i tot ce pot să vă spun.

— Atunci n-avem încotro, trebuie să te declarăm arestat. Poţi să stai aici şi să te gândeşti la situaţia în care te afli. Dacă te hotărăşti să cooperezi, spune-i sergentului Murphy

şi vom discuta.

Cu aceste cuvinte, maiorul şi locotenentul au plecat. Sergentul Wilcox a însărcinat doi oameni să stea santinele la uşă şi Dansează-Cu-Lupii a rămas singur.

4

Pasăre-Săltăreaţă a zăbovit cât a putut de mult dar până pe la primele ore ale după-amiezii, tabăra lui Zece-Urşi pornise la drumul ei lung în direcţia miazăzi-apus, traversând câmpiile.

Înfruntă-Cu-Pumnul a insistat să-şi aştepte soţul şi a devenit isterică când au silit-o să plece. Soţiile lui Pasăre-Săltăreaţă au fost nevoite să se poarte dur cu ea până ce şi-a revenit.

Dar Înfruntă-Cu-Pumnul nu era singura persoană îngrijorată dintre Comanşi. Toţi erau îngrijoraţi. În ultima clipă, chiar înainte de plecare, s-a convocat un consiliu şi au fost trimişi trei tineri pe ponei iuţi să cerceteze fortul omului alb în căutarea lui Dansează-Cu-Lupii.

A stat acolo trei ore, luptându-se cu durerea din obraz după care Dansează-Cu-Lupii i-a spus santinelei că are nevoie să iasă afară.

În drum spre malul abrupt, cu câte un soldat de fiecare parte, a simţit repulsie pentru oamenii aceia şi tabăra lor. Nu-i plăcea mirosul lor. Sunetul vocilor lor îi zgâria urechile. Chiar şi în felul cum mergeau era ceva grosolan şi dizgraţios.

A urinat peste buza malului şi apoi cei doi soldaţi l-au pus s-o pornească înapoi. Se gândea cum să evadeze când o căruţă plină cu lemne şi cu trei soldaţi a intrat hurducăind în tabără şi s-a oprit brusc în apropiere de ei.

Unul din oamenii din căruţă a strigat vesel la un amic din tabără şi Dansează-Cu-Lupii a văzut un soldat înalt mergând leneş spre ei. Cei din căruţă se uitau unul la altul, zâmbind, în timp ce tipul cel înalt se apropia.

L-a auzit pe unul din ei spunând:

— Uite ce ţi-am adus, Burns.

Cei din căruţă au apucat ceva şi i-au făcut vânt afară din căruţă. Tipul înalt care stătea în picioare, a făcut un salt speriat îndărăt când în faţa lui a aterizat, cu o bufnitură, trupul lui Două-Şosete.

Cei din căruţă au sărit jos. Îl necăjeau pe cel înalt care se tot ferea de lupul mort.

Unul din tăietorii de lemne a cotcodăcit:

— I-un tip fain, nu că-i aşa, Burns?

Doi dintre tăietorii de lemne l-au ridicat pe Două-Şosete de la pământ, unul ţinându-l de cap, celălalt de picioarele de dinapoi. Apoi, în râsul general al soldaţilor, au prins să-l fugărească pe cel înalt prin curte.

Dansează-Cu-Lupii a străbătut distanţa atât de fulgerător încât nimeni n-a apucat să facă o mişcare înainte ca el să-i pocnească pe soldaţii care-l duceau pe Două-Şosete. Pe scurt, lovindu-i zdravăn, pe unul din ei l-a doborât fără cunoştinţă la pământ.

A sărit apoi la celalalt, care încerca să scape fugind şi l-a izbit cu piciorul de l-a culcat jos. Apoi l-a înşfăcat de gât. Faţa omului începuse să se facă stacojie şi Dansează-Cu-Lupii i-a văzut lucirea morţii în ochi când a simţit o lovitură în ceafă şi din nou o perdea neagră a coborât peste ei.

Era în asfinţit când şi-a revenit, îi zvâcnea atât de tare capul că mai întâi n-a ştiut ce e cu el. A auzit doar un zăngănit uşor la fiecare mişcare. Apoi a simţit metalul rece. Şi-a mişcat picioarele. Erau şi ele prinse în lanţuri.

Când s-au întors maiorul şi locotenentul ca să-i mai pună întrebări le-a răspuns cu o privire holbată, criminală şi le-a scuipat un lung şir de insulte în limba Comanşilor. De fiecare dată când îl întrebau ceva, răspundea în limba Comanşilor. În cele din urmă au obosit şi l-au lăsat în pace.

Mai încolo, spre seară, sergentul cel înalt i-a pus în faţă un castron cu fiertură de ovăz.

Dansează-Cu-Lupii l-a izbit cu picioarele lui prinse în lanţuri.

6

Cercetaşii lui Pasăre-Săltăreaţă au adus cumplita veste pe la miezul nopţii.

Număraseră mai bine de şaizeci de soldaţi bine înarmaţi la fortul omului alb. Văzuseră murgul zăcând mort pe coastă. Şi chiar înainte de căderea nopţii îl văzuseră pe Dansează-Cu-Lupii condus până la malul înalt şi abrupt de lângă râu, cu mâinile şi picioarele în lanţuri.

Grupul a pornit imediat acţiunile de ştergere a urmelor. Şi-au împachetat lucrurile şi au pornit la drum noaptea în grupuri restrânse, de câte o duzină sau chiar mai puţin, fiecare grup în altă direcţie. Se vor întâlni cu toţii după un număr de zile în tabăra de iarnă.

Zece-Urşi ştia că nu-i va putea reţine cu nici un chip, aşa că nici nu a încercat. Un grup de forţă, de douăzeci de războinici, printre care Pasăre-Săltăreaţă, Viţel-De-Piatră şi Cu-Păru-N-Vânt, au plecat în mai puţin de o oră cu promisiunea că nu-l vor angaja în luptă pe duşman dacă nu vor fi siguri de succes.

7

Maiorul Hatch s-a hotărât târziu, în aceeaşi noapte. Nu vroia să-şi bată capul cu problema spinoasă a unui sălbatic, un alb pe jumătate-indian, care-i şedea sub nas. Maiorul nu era un cugetător cu imaginaţie şi de la început fusese pus în încurcătură şi se temuse de exoticul lui prizonier.

Miopului ofiţer nu-i trecuse prin cap că ar fi putut să se servească, în avantajul lui, de Dansează-Cu-Lupii ca de un articol de troc. Nu vroia decât să scape de el. Prezenţa lui deja îi slăbise comanda.

I s-a părut o idee strălucită să-l expedieze îndărăt la Fort

Hays. Ca prizonier ar fi preţuit cu mult mai mult pentru maior acolo departe decât aici. Capturarea unui dezertor i-ar fi creat o situaţie foarte bună în ochii ştabilor lui. Armata va discuta despre acest prizonier şi dacă vor discuta despre prizonier era foarte probabil ca numele celui care l-a prins să fie tot atât de des pomenit.

Maiorul suflă în lampă şi o stinse şi-şi trase peste el păturile cu un căscat plin de mulţumire de sine. Totul o să decurgă aşa cum trebuie, se gândi el. Nu se putea un început mai bun pentru o campanie.

8

Veniră să ridice prizonierul a doua zi dimineaţă în zori.

Sergentul Murphy puse doi oameni să-l ridice în picioare pe Dansează-Cu-Lupii şi apoi îl întrebă pe maior:

— Să-l băgăm în uniformă şi să-l ferchezuim puţin, să trăiţi?

— Bineînţeles că nu, a răspuns tăios maiorul. Suiţi-l în căruţă.

Şase oameni au primit misiunea de a-l însoţi pe drum: doi, călare, în faţă, doi, călare, în spate, unul pe capră care să mâne caii şi altul, în interiorul căruţei, ca să-l păzească pe prizonier.

Au apucat-o spre răsărit, peste valurile unduitoare de iarbă ale preeriei pe care el o iubea aşa de mult.

Dar în dimineaţa aceasta strălucitoare de octombrie nu era pic de iubire în inima lui. Nu le-a spus nici un cuvânt temnicerilor lui, preferând să se lase hurducat în spatele căruţei şi ascultând zăngănitul neîntrerupt al lanţurilor lui în timp ce în minte cumpănea diferite posibilităţi.

Era imposibil să-şi învingă escorta. Ar fi putut să omoare unul, poate chiar doi. Dar după asta va fi omorât. Se gândea să facă o încercare oricum. Să moară luptându-se cu oamenii ăştia nu era chiar aşa de lepădat. Oricum era mai bine decât să aterizeze într-o închisoare nenorocită.

De câte ori se gândea la ea începea să-i sângereze inima.

Când îi apărea imaginea chipului ei în minte se silea să se gândească la altceva. Şi trebuia să facă asta la fiecare câteva minute. Era o agonie de neînchipuit.

Se îndoia că va veni cineva după el. Ştia că ei ar fi vrut s-o facă dar nu-şi putea închipui că Zece-Urşi va compromite siguranţa tuturor, a lor lui, de dragul unui singur om. Dansează-Cu-Lupii însuşi n-ar fi făcut una ca asta.

Pe de altă parte, era sigur că trimiseseră cercetaşi să-l caute şi că până în prezent au aflat de situaţia lui disperată. Dacă ei ar fi stat prin preajmă destul de mult timp ca să-l vadă cum pleacă în căruţă cu doar şase oameni care să-l păzească, s-ar putea să aibă o şansă.

Pe măsură ce dimineaţa se scurgea chinuitor, Dansează-Cu-Lupii se agăţa de gândul ăsta ca de singura lui speranţă. De fiecare dată când căruţa îşi încetinea mersul la un urcuş sau cobora clătinându-se în vreo viroagă, îşi ţinea respiraţia dorind din inimă să audă şuierul unei săgeţi sau pocnet de armă.

Până la amiază nu a auzit nimic.

Se îndepărtaseră de mult de albia râului dar acum râul se vedea iar. Tot căutând un loc unde să-l traverseze, au mers aşa de-a lungul lui cam vreun sfert de milă până ce soldaţii care se aflau în faţă au descoperit un vad lat, bine bătătorit, pe unde traversaseră bizonii.

Apa nu avea lăţime în locul acela, dar crestăturile adânci ale malului de lângă apă erau deosebit de numeroase, suficient de numeroase pentru a facilita o ambuscadă. Când căruţa a început să coboare panta scârţâind, Dansează-Cu-Lupii şi-a ascuţit privirea şi a ciulit urechile.

Sergentul care răspundea de această misiune a strigat la unul de pe capră să oprească înainte să pătrundă în apa râului şi au aşteptat cu toţii până ce sergentul şi încă un soldat au traversat. Timp de un minut-două, chinuitor de lungi, au cercetat potecile dantelate de pământ de lângă apă. Apoi sergentul şi-a făcut palmele pâlnie şi a strigat să pornească căruţa.

Dansează-Cu-Lupii şi-a strâns pumnii şi s-a ghemuit. Nu

vedea nimic şi nu auzea nimic.

Dar ştia că sunt acolo.

Când s-a auzit prima săgeată, s-a mişcat cu mult mai rapid decât omul din căruţă care-l păzea şi care nu-şi nimerea puşca când Dansează-Cu-Lupii l-a strâns de gât cu lanţul cu care îi erau ferecate mâinile.

În spatele lui s-a auzit focul unei puşti şi el a strâns şi mai tare lanţul, cu o smucitură până când a simţit carnea gâtului cedând şi lanţul i-a frânt gâtul soldatului.

Cu coada ochiului l-a văzut pe sergent făcând o tumbă peste capul calului, cu o săgeată înfiptă adânc în şale. Soldatul de pe capră sărise jos. Cu apa până la genunchi, trăgea ca un nebun cu un pistol.

Dansează-Cu-Lupii a sărit pe el şi s-au luptat câteva clipe în apă, după care a reuşit să scape. Atunci folosind lanţul ca un bici cu două capete, l-a plesnit pe soldat în cap şi acesta s-a prăbuşit, rostogolindu-se moale în apa puţin adâncă. Dansează-Cu-Lupii a continuat să-l izbească cu furie şi s-a oprit numai când a văzut că apa se face roşie.

Ceva mai la vale, se auzeau ţipete ascuţite. Dansează-Cu-Lupii a ridicat privirea la timp ca să-l vadă pe ultimul soldat cum încerca să scape. Probabil că fusese rănit căci sălta molatic în şa.

Cu-Păru-N-Vânt se afla chiar în spatele nefericitului soldat. Când caii lor au ajuns unul lângă celalalt, Dansează-Cu-Lupii a auzit bufnitura înfundată a măciucii lui Cu-Păru-N-Vânt când i-a zdrobit omului ţeasta.

În spatele lui era linişte, s-a întors i-a văzut pe soldaţii din paza de la spatele căruţei zăcând morţi în apă.

Câţiva războinici înfigeau lăncii în trupurile lor şi a fost foarte bucuros să vadă că unul din aceştia era Viţel-De-Piatră.

S-a simţit înşfăcat de umăr, s-a răsucit şi Dansează-Cu-Lupii s-a aflat faţă în faţă cu chipul radiind de bucurie al lui Pasăre-Săltăreaţă.

— Ce luptă măreaţă, a strigat fericit vraciul. I-am răpus pe toţi aşa de uşor şi nimeni nu-i rănit.

— Eu am dat gata doi, a răcnit Dansează-Cu-Lupii. Şi-a ridicat mâinile înlănţuite în aer şi a strigat: Cu astea.

Grupul venit să-l salveze n-a pierdut nici o clipă. După o căutare furibundă au descoperit cheile de la lanţurile lui Dansează-Cu-Lupii în hainele sergentului mort.

Apoi au sărit pe poneii lor şi s-au îndepărtat, apucând-o pe un drum care se abătea multe mile spre miazăzi şi apus faţă de Fort Sedgewick.

CAPITOLUL XXX.

1

O ninsoare timpurie, căzută pe neaşteptate, s-a aşternut în strat gros de două degete peste fugarii din grupul lui Zece-Urşi, ştergându-le urmele până la tabăra de iarnă.

Toţi au parcurs drumul în ritm susţinut şi şase zile mai târziu, grupurile răzleţe se întâlniseră la poalele canyonului gigantic care va fi căminul lor timp de câteva luni.

Locul amintea de istoria Comanşilor la tot pasul şi pe bună dreptate, fusese numit Marele-Spirit-Păşeşte-Aici. Canyonul avea o lungime de mile întregi, lăţimea lui, în majoritatea locurilor, era de o milă iar unii din pereţii lui verticali măsurau jumătate de milă din creştet până la poale. Îşi petrecuseră iernile aici de când se ştiau ei pe lume, aşa cum îşi aminteau cei mai mulţi dintre ei şi era un loc desăvârşit, asigura hrana şi apă din belşug pentru oameni şi ponei şi o bună protecţie împotriva viscolelor care se dezlănţuiau în văzduh toată iarna. De asemenea, nu era uşor accesibil duşmanilor lor.

Mai erau şi alte grupuri care-şi petreceau aici iarna şi era prilej de mare veselie când se revedeau vechii prieteni şi rudele care nu se mai văzuseră din primăvară.

Totuşi, de îndată ce grupurile răzleţe s-au reunit, satul lui Zece-Urşi s-a instalat să aştepte, neputând să-şi găsească odihna până ce soarta grupului plecat să-l salveze pe Dansează-Cu-Lupii nu era cunoscută.

La jumătatea dimineţii, a doua zi după ce-au sosit, în tabără a năvălit un cercetaş cu vestea că cei plecaţi sunt gata să sosească. El a spus că Dansează-Cu-Lupii este cu ei.

Înfruntă-Cu-Pumnul a fost prima care a luat-o la fugă să-i

întâmpine. Fugea şi plângea şi când i-a zărit pe călăreţi, în şir indian, pe poteca de sus, de pe coastă, i-a strigat numele.

Şi l-a strigat aşa mereu până când a ajuns la el.

2

Ninsoarea timpurie a fost preludiul unui viscol care s-a iscat în după-amiaza aceea.

În următoarele două zile oamenii nu s-au prea desprins de la casele lor.

Dansează-Cu-Lupii şi Înfruntă-Cu-Pumnul n-au văzut aproape pe nimeni.

Pasăre-Săltăreaţă a făcut tot ce a putut ca să-i vindece faţa lui Dansează-Cu-Lupii, a reuşit să rezolve inflamaţia şi cu ierburi de leac a încercat să-i grăbească vindecarea. În privinţa osului fragil zdrobit al obrazului, nu avea ce face, totuşi, aşa că l-a lăsat să se vindece singur.

Dansează-Cu-Lupii nu era deloc preocupat de rănile lui. O altă problemă cu mult mai apăsătoare, nu-i dădea pace şi luptându-se cu ea, nu prea avea chef să vadă pe nimeni.

Vorbea doar cu Înfruntă-Cu-Pumnul, dar nu spunea prea multe lucruri. Stătea lungit în cort, mai tot timpul, ca omul suferind. Stătea şi ea culcată lângă el, întrebându-se ce-o fi cu el dar aşteptând să-i spună el căci ştia că în cele din urmă aşa va face.

Viscolea de trei zile când Dansează-Cu-Lupii a plecat singur să facă o plimbare. Când s-a înapoiat i-a cerut să se aşeze şi i-a împărtăşit hotărârea lui irevocabilă.

După care, ea s-a întors cu spatele la el şi a stat aşa aproape un ceas, cu capul plecat, cugetând în tăcere.

În cele din urmă ea a spus:

— Aşa trebuie să fie? Ochii îi luceau de durere.

Dansează-Cu-Lupii era şi el îndurerat.

— Da, a răspuns el, liniştit.

Ea a oftat cu adâncă mâhnire, stăpânindu-se să nu

plângă.

— Atunci aşa să fie.

Dansează-Cu-Lupii i-a rugat să facă un consiliu. Vroia să vorbească cu Zece-Urşi. A cerut să mai fie de faţă Pasăre-Săltăreaţă, Cu-Păru-N-Vânt, Viţel-De-Piatră şi oricine altcineva pe care îl va indica Zece-Urşi să participe.

S-au întâlnit în noaptea următoare. Viscolul dădea semne că va înceta şi toţi erau bine dispuşi. La început, au mâncat şi au fumat plini de voioşie, au povestit animat episoade din lupta de la râu şi cum l-au salvat pe Dansează-Cu-Lupii.

În tot acest răstimp el s-a simţit bine dispus şi a aşteptat. Era fericit alături de prietenii lui.

Dar când, în cele din urmă, conversaţia a început să dea semne de lâncezeală, el a profitat de prima pauză care s-a lăsat şi a vorbit:

— Vreau să vă spun ce-mi stă pe suflet, a zis şi asta a marcat începutul oficial al consiliului.

Ei ştiau că urma ceva important şi erau cât se poate de atenţi. Zece-Urşi s-a întors cu urechea care auzea mai bine înspre cel care vorbea, nedorind să scape un singur cuvânt.

— Nu sunt de multă vreme printre voi, dar în inima mea parcă aş fi fost de-o viaţă. Sunt mândru că sunt Comanşi. Îmi place modul de viaţă Comanşi şi vă iubesc pe fiecare în parte de parcă am fi de-un sânge. În inima şi cugetul meu voi fi întotdeauna cu voi. Aşa că trebuie să aflaţi că îmi vine greu să spun că trebuie să vă părăsesc.

În cort au explodat exclamaţii de uluire, toţi erau furioşi şi nici unuia nu-i venea să creadă. Cu-Păru-N-Vânt a sărit în picioare şi a început să calce apăsat de colo-colo, dând din mâini cu gesturi largi, în semn de dispreţ, pentru năstruşnica idee.

Dansează-Cu-Lupii a stat liniştit cât a durat vacarmul.

Se uita fix în foc, cu mâinile aşezate cuminţi pe genunchi.

Zece-Urşi şi-a ridicat mâna şi le-a spus oamenilor să tacă. În cort s-a lăsat din nou liniştea.

Totuşi, Cu-Păru-N-Vânt continua să umble agitat aşa că Zece-Urşi s-a răstit la el:

— Vino şi stai jos, Cu-Păru-N-Vânt! Fratele nostru n-a terminat.

Cu-Păru-N-Vânt a trebuit să se supună deşi nu a fost prea încântat şi, după ce s-a aşezat, Dansează-Cu-Lupii a continuat:

— Aţi făcut bine că i-aţi omorât pe soldaţii aceia la râu. M-aţi eliberat şi mi s-a umplut inima de bucurie să-mi văd fraţii sărindu-mi în ajutor. Nu mi-a păsat câtuşi de puţin că i-am omorât pe oamenii aceia. Am fost fericit s-o fac.

Dar voi nu cunoaşteţi mintea albilor aşa cum o cunosc eu. Soldaţii cred că sunt unul de-ai lor care am luat-o pe un drum greşit. Ei cred că i-am trădat. În ochii lor sunt trădător pentru că am ales să trăiesc printre voi. Nu-mi pasă dacă au dreptate sau nu, dar vă spun sincer, asta cred ei.

Un trădător e hăituit de albi mult mai mult timp decât alte categorii de oameni. Pentru ei soldatul care trădează este cel mai cumplit lucru. Deci mă vor hăitui până ce vor da de mine. N-o să renunţe.

Când vor da de mine, vor da şi de voi. Vor să mă spânzure şi vor vrea să facă acelaşi lucru şi cu voi. S-ar putea să vă pedepsească chiar dacă eu nu voi mai fi atunci cu voi. Nu ştiu.

Dacă ar fi vorba doar de noi înşine, s-ar putea să rămân, dar nu e vorba doar de noi, bărbaţii. Mai sunt şi nevestele şi copiii noştri ca şi nevestele şi copiii prietenilor noştri. Toţi vor fi pedepsiţi.

Aici printre voi, ei mă pot găsi.

Asta-i tot. De asta trebuie să plec. I-am spus lui Înfruntă-Cu-Pumnul despre asta şi vom pleca amândoi.

Nimeni nu s-a clintit timp de câteva secunde. Ştiau cu toţii că avea dreptate şi nimeni nu ştia ce să spună.

În cele din urmă, Pasăre-Săltăreaţă a întrebat:

— Unde vă veţi duce?

— Nu ştiu. Departe. Departe de aceste locuri.

Din nou s-a aşternut tăcerea. Şi când tăcerea a ajuns de nesuportat, Zece-Urşi a tuşit uşor.

— Ai vorbit bine, Dansează-Cu-Lupii. Numele tău va

dăinui în inimile poporului nostru cât timp există Comanşi. Vom avea grijă să dăinuie. Când veţi pleca?

— Când va înceta ninsoarea, a răspuns liniştit, Dansează-Cu-Lupii.

— Ninsoarea va înceta mâine, a spus Zece-Urşi. Acum ar trebui să ne culcăm.

4

Zece-Urşi era un om formidabil.

Era cel mai bătrân om de la câmpie şi cu fiece anotimp care se succeda în viaţa lui, bătrânul adunase o impresionantă cantitate de cunoştinţe. Aceste cunoştinţe se acumulaseră în timp până când, în cele din urmă, s-au sedimentat în esenţele lor şi în amurgul vieţii, Zece-Urşi atinsese apogeul… Devenise un înţelept.

Ochii lui bătrâni erau împăienjeniţi, dar vedeau cu o claritate neegalată de nimeni, nici chiar de Pasăre-Săltăreaţă. Era aproape surd, dar nu ştiu cum se făcea că sunetele importante erau întotdeauna receptate de urechile lui. Şi de la o vreme, începuse să se petreacă ceva extraordinar. Fără să se bazeze pe simţurile lui care acum nu-l mai serveau ca altă dată, Zece-Urşi începuse *să simtă* viaţa poporului său. Încă din copilărie se dovedise că era înzestrat cu o deosebită perspicacitate, dar asta era cu mult mai mult. Asta însemna că el vedea cu întreaga lui fiinţă şi, în loc să se simtă bătrân şi epuizat, Zece-Urşi simţea o nouă vigoare dată de această forţă stranie şi misterioasă pe care o căpătase.

Dar această forţă, care-i venise atât de târziu în viaţă şi păruse atât de infailibilă, dăduse greş. Timp de două zile după consiliul cu Dansează-Cu-Lupii, căpetenia a stat în cortul său şi a fumat şi s-a întrebat oare ce s-a întâmplat cu el.

— Ninsoarea va înceta mâine.

Nu cântărise cuvintele în minte. Îi veniseră, pur şi simplu,

din senin, pe limbă de parcă Marele-Spirit-în-Persoană le-ar fi aşezat acolo. Dar zăpada nu a încetat. Viscolul s-a înteţit. La capătul a două zile corturile erau troienite până sus. Şi creşteau cu fiecare ceas. Zece-Urşi simţea cum troienele cresc inci cu inci pe pereţii cortului său. I-a dispărut foamea şi bătrânul nu s-a mai preocupat de nimic altceva decât de pipa lui şi de foc. Îşi petrecea toate clipele cât era treaz privind fix în flăcările care palpitau în centrul casei. Şi-l implora pe Marele-Spirit să se îndure de un bătrân şi să-i acorde pentru ultima oară puţină înţelegere, dar, fără rezultat.

În cele din urmă, Zece-Urşi a început să se gândească că greşeala lui a fost un semn. A început să se gândească că e o chemare să-şi curme zilele. Numai după ce s-a resemnat complet cu ideea şi a început să repete cântecul pentru moartea lui, s-a întâmplat ceva fantastic.

Bătrâna, care de-a lungul anilor îi fusese soţie, l-a văzut sculându-se brusc de lângă foc, înfăşurându-se cu o cuvertură din blană de bizon şi ieşind din cort. L-a întrebat unde se duce, dar Zece-Urşi n-a răspuns.

De fapt, nu o auzise. Asculta o voce lăuntrică apărută dintr-o dată. Vocea spunea mereu acelaşi lucru şi Zece-Urşi îi urma porunca:

Vocea spunea: „Du-te acasă la Dansează-Cu-Lupii”.

Fără să ţină seama de greutatea drumului, Zece-Urşi îşi croia drum prin zăpada troienită. Când a ajuns la cortul de la marginea taberei a ezitat înainte de a bate la uşă.

Nu era nimeni prin preajmă. Ningea cu fulgi mari, umezi şi grei. Aşteptând acolo, lui Zece-Urşi i se păru că aude cum ninge, i s-a părut că aude căderea fiecărui fulg pe pământ. Sunetul era ceresc şi cum sta acolo în picioare, în frig, Zece-Urşi a simţit că începe să-i vâjâie capul. Câteva clipe a crezut că trecuse dincolo.

A auzit ţipătul unui uliu şi când s-a uitat să vadă pasărea, a văzut fumul încolăcindu-se vesel, ieşind din gura de fum a cortului lui Dansează-Cu-Lupii. A clipit ca să îndepărteze fulgii din gene şi şi-a frecat degetele de aripa de la intrarea

în cort.

Când aceasta a fost dată la o parte, un val de căldură i-a ieşit în întâmpinare. L-a înfăşurat pe bătrân, l-a absorbit cu forţă, făcându-l să alunece pe lângă Dansează-Cu-Lupii şi l-a introdus în casă ca şi cum ar fi fost o făptură vie. Bătrânul stătea în picioare în mijlocul casei şi din nou a simţit că începe să-i vâjâie capul. Acum, de uşurare, căci în intervalul necesar ca să străbată drumul de-afară înăuntru, Zece-Urşi a reuşit să rezolve misterul greşelii lui.

Greşeala nu-i aparţinea. Altul o făcuse dar el n-a reuşit în clipa aceea s-o vadă. Zece-Urşi n-a făcut decât să se amestece în greşeală când a spus: Ninsoarea va înceta mâine.

Ninsoarea avea dreptate. Pe ea ar fi trebuit s-o asculte mai întâi. Zece-Urşi a zâmbit şi a clătinat din cap. Ce simplu era. Cum de i-a scăpat? Mai am încă de învăţat şi-a spus în gând.

Omul care făcuse greşeala stătea în picioare lângă el acum dar Zece-Urşi nu era deloc supărat pe Dansează-Cu-Lupii. Zâmbea numai căci citea pe faţa tânărului că este încurcat.

Dansează-Cu-Lupii n-a reuşit decât să articuleze.

— Te rog… aşează-te la focul meu.

După ce s-a aşezat, Zece-Urşi a făcut cu privirea o scurtă inspecţie în jur care i-a confirmat ceea ce capul lui care vâjâia îi spusese deja. Era o casă ordonată, de om fericit. Şi-a desfăcut mantia lăsând să-i pătrundă mai bine căldura până la trup.

— E un foc plăcut, a spus el vesel. La vârsta mea un foc bun e mai bun decât orice.

Înfruntă-Cu-Pumnul a aşezat câte un castron cu mâncare lângă fiecare din cei doi bărbaţi, apoi s-a retras lângă patul ei din spatele cortului. Acolo s-a apucat să coasă ceva. Dar stătea cu urechea ciulită la convorbirea care urma cu siguranţă să înceapă.

Bărbaţii au mâncat în tăcere preţ de câteva minute şi Zece-Urşi îşi mesteca cu grijă mâncarea. În cele din urmă a

dat deoparte castronul şi a tuşit uşor.

— M-am tot gândit de când ai vorbit în cortul meu. M-am întrebat ce-ţi face sufletul îndurerat şi m-am gândit că vreau să văd cu ochii mei.

S-a uitat de jur împrejurul lui. Apoi l-a privit drept în ochi pe Dansează-Cu-Lupii.

— Casa asta nu arată aşa de îndurerată.

— Oh, nu, s-a bâlbâit Dansează-Cu-Lupii. Da, aici suntem fericiţi.

Zece-Urşi a zâmbit şi a dat din cap în semn de aprobare.

— Aşa mă şi aşteptam să fie.

Între cei doi bărbaţi s-a aşternut tăcerea. Zece-Urşi se uita fix în flăcări iar pleoapele îi cădeau grele încet-încet. Dansează-Cu-Lupii a aşteptat politicos, neştiind ce să facă. Poate că ar trebui să-l întrebe pe bătrân dacă nu vrea să se culce. Doar mersese prin zăpadă. Dar acum se părea că e prea târziu ca să mai spună ceva. Musafirul lui de vază părea că deja moţăie.

Zece-Urşi şi-a schimbat puţin poziţia şi a vorbit rostind cuvintele într-un fel anume parcă ar fi vorbit în somn:

— M-am gândit – la ce mi-ai spus… ce ai spus despre motivele tale – ca să pleci…

Brusc şi-a deschis ochii şi Dansează-Cu-Lupii a fost uluit de strălucirea lor. Sclipeau ca stelele.

— Poţi să pleci de la noi oricând doreşti… dar nu din acele motive. Motivele acelea nu sunt bune. Tabăra noastră poate fi scotocită de toţi soldaţii gură-cu-păr din lume şi nici unul n-o să găsească persoana pe care o caută, cel ce le seamănă şi care-şi spune Loco-Ten-Ent.

Zece-Urşi şi-a întins puţin mâinile şi vocea i-a vibrat de veselie:

— Cel ce-şi spune Loco-Ten-Ent nu-i aici. În casa asta vor găsi doar un războinic Comanşi, un straşnic războinic Comanşi şi pe nevasta lui.

Dansează-Cu-Lupii a îngăduit cuvintelor să se stingă în aer, timp în care au pătruns adânc în conştiinţa lui. A furişat o privire peste umăr la Înfruntă-Cu-Pumnul. Ea zâmbea dar

nu privea spre el. El ştia ce să spună.

Când s-a uitat din nou la Zece-Urşi acesta se uita la o pipă aproape întocmită care ieşea din cutia ei. Bătrânul a arătat cu un deget numai piele şi os spre obiectul care-l interesa.

— Faci o pipă, Dansează-Cu-Lupii?

— Da.

Zece-Urşi şi-a întins mâinile şi Dansează-Cu-Lupii i-a aşezat pipa în palme. Bătrânul şi-a apropiat-o de faţă şi şi-a plimbat ochii pe toată lungimea ei, în sus şi-n jos.

— S-ar putea să fie o pipă straşnică… Cum e la fumat?

— Nu ştiu, a răspuns Dansează-Cu-Lupii. N-am încercat-o încă.

— Hai s-o fumăm puţin, i-a spus Zece-Urşi, dându-i pipa înapoi. E plăcut să-ţi petreci în felul ăsta timpul.

CAPITOLUL XXXI.

A fost o iarnă în care s-a stat mult sub cuverturile din blană de bizon. Cu excepţia câte unei ieşiri la vânătoare, Comanşii s-au aventurat rareori afară din corturile lor. Oamenii şi-au petrecut atâta timp în jurul focurilor încât anotimpul acela a ajuns să fie cunoscut ca Iarna-În-Care-S-a-Fumat-Mult.

Toţi erau nerăbdători s-o ia din loc până la sosirea primăverii şi imediat ce gheaţa a început să se spargă erau din nou pe drum.

În anul acela, s-a ridicat o tabără nouă, departe de vechea tabără de lângă Fort Sedgewick. Era un loc bun cu apă şi iarbă din belşug pentru ponei. Bizonii au venit iarăşi, cu miile şi vânătoarea a fost bună şi foarte puţini bărbaţi au fost răniţi. Spre sfârşitul acelei veri s-au născut mulţi copii, cu mult mai mulţi decât îşi aminteau cei mai mulţi dintre Comanşi să se fi petrecut vreodată.

Au stat cu toţii departe de căile mult umblate şi n-au văzut nici un alb, ci doar vreo câţiva negustori mexicani. Oamenii erau fericiţi că nu aveau multe motive de îngrijorare.

Dar, la răsărit, se năştea şi se amplifica un curent uman, un curent pe care ei nu puteau nici să-l vadă nici să-l audă. În curând îi va ajunge. Vremurile bune din vara aceea erau ultimele din viaţa lor. Timpul lor se scurgea şi în curând va apune pentru vecie.

Sfârşit

Cuprins

